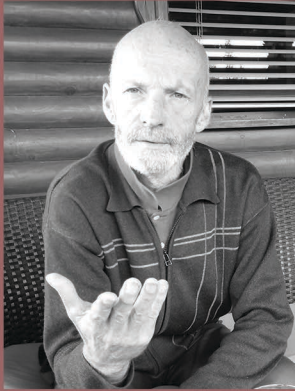

Misterium Misticum Maximum

Trobentarjeva knjiga je dragocen prispevek k religiologiji in duhovni antropologiji na Slovenskem (čeprav se bodo ob njej najbrž zgražali tako cerkveni teologi kot drugi profesionalni religiologi in antropologi). Knjiga pa ni provokativna samo do uradne doktrine katoliške Cerkve, nič manj ni prizanesljiva do akademskih konceptov freudovskih psihoanalitikov. Trobentar v crowleyanskem stilu izraža ostro in natančno kritiko zahodne civilizacije, njenih struktur in načinov delovanja, zlasti pa moralnega razsula, ki vlada na prehodu iz staroeonskega v novoeonski svet. Besedilu ne manjka humornih mest (ironije in samoironije), kar ji daje poseben šarm in svežino.

Vili Ravnjak

JANEZ TROBENTAR - M.M.M. ALI UŽIVANJE BOGA

Janez Trobentar

MISTERIUM MISTICUM MAXIMUM

Naslov:
MISTERIUM MISTICUM MAXIMUM ali UŽIVANJE BOGA

Avtor: Janez Trobentar

Avtor originalnih tekstov v jedru in dodatkov: Aleister Crowley

Prevod originalnih tekstov: Janez Trobentar

Grafika na naslovnici: Janez Trobentar

Spremna beseda: Vili Ravnjak

© *Copyright:* Založba IBIS

© *Copyright originalnih tekstov v jedru in dodatkih:*

Ordo Templi Orientis; International Headquarters; JAF Box 7666

New York, NY 10116 USA

<http://www.oto.org/>

Kontaktni naslov v Sloveniji:

<http://www.oto.si/>

Tisk na zahtevo

Izdajatelj: Založba IBIS

leto Viii (2017 e.v.)

Maribor - Slovenija

MISTERIUM MISTICUM MAXIMUM

ALI
UŽIVANJE BOGA

*

VIRTUALKIBERNETSKI ESEJ
IN
*FILOZOFSKA INSPEKCIJA
ALKEMIJSKEGA TEKSTA*

– Liber XV –

*Ecclesiae Gnosticae Catholicae
Cannon Missae*

*

**

»Z močjo Palice naj ta Kruh postane Telo Boga!«

»Z močjo Palice naj to Vino postane Kri Boga!«

(Liber XV)

*»Raztrgajte to lažno prikazen stoletij!
Ne zakrivajte svojih pregreh v vrle besede!*

*Te pregrehe so meni usluga,
in nagradil vas bom tu in posledj!«*

(Liber AL vel Legis)

APOLOGIJA

ZAKAJ želim napisati to, po naslovu sodeč, nadvse prevzetno knjigo? Najpreprostejši in najiskrenejši, čeravno ambivalenten, (sc. dvosmeren oziroma dvomljiv) odgovor bi bil ta: ker me tako (zares, prekleto in krvavo, doktor Freud!) matra, pa še sam ne vem (no, recimo) zakaj! Zakaj, ali točneje, Zato-ker, bodi sicer prepuščen racionalnejšim kritikom in (psiho)analitikom, seveda upam, ob zavedanju njih lastne samoodgovornosti, kakor tudi pogubnosti te Jame, imenovane Zato-ker, v katero lahko padejo in v njej propadejo s psi razuma!

No, po poklicu sem pač pisar (nekogaršnji, očitno?!), se pravi, da je pisanje nekako moja prisilno-nevrotična parapraksa, in se ob tem ne oziram preveč resno na svojega (lahko je to tudi Super Ego ali Veliki Autre) vprašljivega, namišljenega ali pa tudi ne, deloponudnika in še manj na svoje ljudsko ali pač demonsko bralstvo...(Pravzaprav sem tu deloponudnik oziroma delodajalec jaz sam, kar je običajna magijsko-merkurijanska drža v smotru evokacije in invokacije ter Vizije – pomočnikov, duhov, angelov, demonov, bogov itd. Vse to zgolj za VOLJO "zlonamernega" pospeševanja in rasti BDP-ja?)

Vendar je lahko, in moramo, biti odkritejši, konkretnejši napram svoje Stvari, in to tako od judovskega zdravnika ter profesorja Siegmunda Freuda v njegovem moralno-poetičnem označevanju Nezavednega in Religije kot "skladišča" seksualno-moralno-kongenitalnih nevroz človeštva, kakor tudi od germanskega polbrata Martina Luterja v njegovem banalno-vulgarnem moraliziranju, simptomatiziranju in sataniziranju ter hujskanju napram centralizirane oblasti Papeža in njegove Svete Stolice.

Oba omenjena pol-grešna-kozla sta povzročila totalno vojno v Evropi in nato v celem svetu, prvi-starejši na fizično-političnem in drugi-mlajši-modernejši na metafizično-učenjaškem planu.

Dandanes TO (v Resnici še vedno in vseskozi trajajoče) VOJNO STANJE sprenevedavo smatramo večinoma kot materialno in ekonomsko krizo, vendar moramo, če že, to ekonomijo dojemati predvsem človeško, se pravi psihološko, antropološko, po vzoru naših zgoraj omenjenih pol-vzornikov predvsem libidinalno in moralno-intelektualno, in to brez moraliziranja-obrekovanja.

Ta korupcija neke (?) OIKO-NOMIJE, točneje gospodarstva oziroma gospodarjenja ter gospodovanja oziroma gospodstva in aristokracije, po domače – Vladanja – Kibernetike, je zgolj zunanji izraz "duhovne" korupcije oziroma anarhije, saj je domala celotna krščanska dogma v resnici že vseskozi, odkar obstaja, takisto prodajanje odpustkov-kompensacij oziroma lažno obljubljanje nekakšne Nirvane pod določenimi plačljivo-uBOGljivimi pogoji, pogoji Krivde-Dolga, ki ga nekateri (pravzaprav vsi moralisti) imenujejo Izvirni Greh in-ali Ojdipov Kompleks, drugi (imoralisti, recimo) pa preprosto državni ali prej bančni Interes.

Oba zgoraj omenjena polbogova oziroma kvaziodrešenika, točneje pol-gnostika, ki sta sicer eden drugemu slaba vest in oba skupaj slaba vest Evrope, naj bosta metahistorični priči našemu trudu, saj predstavljata nekakšna smernika in simptoma zgodovinsko še nerealizirane oziroma nedokončane gnostično-katoliške zgodbe, ki je v bistvu poglavitni navdih te naše misteriozne avanture, točneje, romanja na Sveto Izvotleno Goro Iniciacije, ki se dviguje tamle iznad bolestnih meglic nesporazumov, svetohlinstva ter odkrite ignorance, raztezajočih se vzdolž cele poti, polni dvomljivih spodbud, in ki ji ne moremo izmeriti dolgosti in trajanja, kakor tudi določiti obstojnosti tostran ali onstran brezna med idealnim in realnim. Je ne vidite? Kdo je tu jasnoviden, ali pa nemara živi v oblakih, ali nekje na nebu, kakor zvezda?

No, fantazma hermetičnega pisca-filozofa je ta, da je njegovo pisanje v resnici en fantazmagorični ritual "astralne projekcije" na neko Goro, ki je v starih religijah (kakor je zelo jasno likovno modernistično in delno-nezavedno kabalistično naznačeno tudi na grbu mlade države Slovenije) domala vselej predstavljala vrhunski simbol Dosežka; tako kakor je trud ali obsedenost vrhunskih Hribolazcev v bistvu ritual vrhunskega Dosežka Invokacije (?) oziroma Združitve z Nekim (sc. Nezavednim) bogom, ki naj bi domoval v nad-zemeljskem, metafizičnem Etru (sc. Petem Elementu Izide-Uranije).

Naslov (skrajšano M. M. M., kar seveda lahko stoji tudi za Mixed Mass Media ali pa še grozljivejšo Moderno Monetarno Mehaniko, torej svoja dva očitna in skrajna nasprotja) tega spisa navkljub navidezni obskurnosti in provokativnosti pomeni govorno-načelno torej *in medias res*, kajti stanje religiologije (točneje mistologije!), tako pri nas kot povsod drugod v krščanskem svetu, je tako klavrno, da so že vsi zbegani filozofi postali strokovnjaki za religijo, medtem ko teologi modro molčijo, zavedajoč se, da se jim njihov monopol nad religiologijo, teologijo, mistiko in etiko še dolgo ne bo zamajal, vsaj dokler se za to trudijo spodobni judovski profesorji, ali pa anarholiberalni prostožidarji, ali pa bogaboječči novodobniki. To postmoderno (za)sta(ja)nje je sicer le bled odsev potlačene »kulturne« vojne (ali evropske Pomladi Narodov), ki se je začela dokončno razvijati z nastopom (prestopom in protestom) Lutra, ter dokončnim »poiskanjem« domnevne in prisilne ter namišljene evropske krščanske oziroma evangeličanske identitete, ki se je kot taka izkazala za povsem imuno na tako grobe, sicer spontane in nevesče totalitaristične poskuse (naci-fašizem, komunizem) poganskega in antikrščanskega preporoda.

Spomnimo se, da smo nekje že zapisali, kako je skorumpirana religija (sc. ne religija na sploh in sama po sebi, dragi profesor Freud!) prairzvor vseh lažnih kompenzacij ter vsega nelagodja v naši kulturi, in to tezo bomo morali tudi dokončno in prepričljivo

zastaviti. In da bi se ne izgubili v neizmernosti tako nenadejano in nezavedno iztekajočega materiala (?), moramo v tem apolozičnem uvodu konstatirati vsaj tri-štiri glavne premise:

Prvič: (univerzalni) katolicizem oziroma holizem versus (vulgarno-politično) krščanstvo; potrebna je nova definicija religije, potem (a)ko smo se sporazumeli, da potrebujemo novo (staro) in pristno (magično, magikalno in magijsko!!!) religijo, (recimo) novi in resnični ter nedogmatski katolicizem. Je potreben dokončni eksorcizem oziroma Evokacija Agni Dei, tega judovskega fetiša, ko saj še ateistični intelektualci prisegajo Nanj, medtem ko po Lutrovi maniri histerično bentijo čez Cerkev kot institucijo in ideologijo? (Obrekovalci, kakršni so, ne razumejo, da ni mogoče ločiti Cerkve od njenega Boga!) Ali – kaj vse v resnici dogaja: Dioniz (LIBER – latinski Bakhus, slaba vest in spozaba ameriških masonskih pionirjev Liberalizma!?) proti Križanemu v kontekstu Somraka Idolov! (Sicer v Novem Eonu Horusa Otroka je nasprotje med Dionizom in Križanim oziroma med Asarjem in Iso le navidezno, oba sta namreč tako Čaščenca kot tudi Trpina!)

Drugič: nujnost afirmacije pozitivnega ali aktivnega nihilizma, vsled zmede dobrih-starih vrednot in Kaosa, ki se kakor Materia Prima nezavedno izpoljuje ravno vsled te nostalgije starih filozofov po stari »gotovosti« evklidskega dvodimenzionalnega naziranja prividne stabilnosti sveta pod umetno lučjo njihove Stvari po Sebi, Transcendentalnega Subjekta, Boga, ki je v resnici Ničnost, kakor tudi izraz njihove ničevosti, ali dogmatične samozaverovanosti v le njim znano Stvar na Sebi.

Tretjič: nelagodje v kulturi ni samo po sebi umevno in normalno, temveč je posledica točno določene »zarote« proti Človeku, ki se jasno odčituje v zgrešeni in preživeti kozmologiji, skorumpirani religiji in njeni lažni morali, ter zgodovinsko v paranoidnem zatiranju človekovega Svetega Duha in njegove svobode, ki se premnogim kvaziintelektualcem zdi pravtako absurdno samoumevno, teologom pa kajpada stvar Božje Previdnosti. (Naša

teorija zarote "proti človeštvu" je zavestno in namerno re-
sentimentalna, saj gre za neko zelo določeno Evokacijo in
provokacijo! Sicer je pa tako ali tako Zarota en sam resentment, ki
ni nujno zamera-sovraštvo vsled moraliziranja, temveč predvsem
očiten Etični Izziv neke odgovornosti-spozabel!)

Trdimo, da nismo nič bolj božanski, kot je bil Adam v Raju, ki je
jedel zgolj od prekletega Drevesa Spoznanja Dobra in Zla, a si je
obenem obetal več kot le razumsko Spoznanje z bledim svetlikanjem
lastne samoosveščeniosti, kakor tudi mi (mar res?), namreč, da bi bil
kakor-večen (sc. neizmerljiv, nedoločljiv, svoboden!), navkljub
občutku krivde in nevednosti, in bil posvečen v Misterij Drevesa
Življenja – nemara v najpristnejšo angelsko Kabalo.

N.B.: V (obrazcu) Q B L se skriva naša prepreprosta metoda; Q je
Nezavedno, B je Razumna Dvoličnost oziroma Ambivalentnost
Spoznanja-Zavesti, in L je končno ravnovesje vseh ekvivalentnih
nasprotij, poravnava, freudovska Kompenzacija, če hočete, in to ne
le v metafiziki, temveč tudi zgodovinsko-emancipatorično,
nakazujoč na pozabljeno (Ne)znanko (Jokasto, sc. Jokajočo)
psihološke – (Ne)Zadovoljeno Žensko, Lamed-Bič-Tehtnico.
Predvsem pa ne smemo pozabiti tiste zgodovinske Poravnave, ki je
tako jasno razvidna v arabski Qabali: Srce-Qaleb Izročila-Qabale je
Qibla-Odsev preroškega Izročila Razodetja. ki ga prinaša Al-Kitab,
Islam in Salem...in končno LIBER AL, ki je dandanes očitno glavni
Krivec –Opomin Dvorednega Meča Svobode, ki se vedno znova
premakne v Maternici Časa-Eona, Eona Okronanega in
Zmagovitega Otroka, ki bo maščeval smrt Očeta...AUMGN.

Toda, mar nismo mi sami pravtako večno zmagoslavni Otroci
(Matere Nuit in Očeta Hadita), namreč neomejeni, nedoločljivi,
sami nosilci Največjega Mističnega Misterija in nosilci Svetega
Kopja ter Čuvarji Svetega Grala? Kakor je tudi Adam Kadmon, kriv
ali pa nedolžen, Ničev, Prvi, Edini in Sleherni, zadosti veko-večen?
Dobro, vendar smo mnogo bolj na slabšem od njega, kajti on je

govoril z Bogom in njegovimi angeli (pa pravzagotovo, to vam zagotavljam, ni bil shizofrenik!), mi pa ... ne, ali nočemo in celo ne smemo (in zato se tako trudimo s pisanjem in filozofijo!), zaenkrat, kakor nam pravi naša uradna (superegoistična) znanost in toplo priporočajo naše papagajske akademije.

Pravtako trdimo, da vse, Absolutno Vse in brez razlike, obstaja oziroma nastaja (seveda obenem tudi mineva in torej tudi že-še NE obstaja...), tudi angeli in geniji, katerih (ne)dejavnost je sicer glavna tema človeške (nezavedne) mistike. Če za nekaj trdimo, da (za nas pač, in v vulgarnem smislu izraza) ne obstaja, ali da je zgolj privid, s tem samo izražamo svoje pomanjkanje domišljije in svojo nevednost, svojo neuigranost in neubranost, oziroma svojo nesposobnost, da bi s tem kaj počeli in računali, to cenili in bili zmožni uporabiti. Dvom je, sicer prapočelo filozofije, pač običajna metoda vsake znanstvene analize in kot tak ne more biti zagotovilo nobene bodoče metafizike.

Ah, da, seveda, mi smo normalni – ateisti, hvala bogu! In obsojeni, za razliko od Adama, na uspeh! Vrlina, pravičnost, sijaj, slava, lepota in vzvišenost – to so naše značke! Le kje je vendar obljubljeni AeDeN?

Ergo, naslov pričujočega zvezka v bistvu pove vse in nič; a gre v prvi vrsti za avtorjevo (poverjeno in preverjeno v Senatu Hermetičnih Filozofov...) tezo o Misterijih in Največjem Misteriju pristne religije in antropologike, se pravi, človeka vobče kot božanskega bitja, kot tisti pretežno nezavedni in »sami po sebi in od sebe« dejavni Ne-Stvari, ki je po naše bistvo in *raison d'etre* pravepristne religije, ter naj bi nas, poštene religiozne ljudi in prave Evropejce ter svobodne duhove, najbolj zavezovala, nahajajoč se v samem najnotranjšem Svetišču Svetega med Svetimi.

Glavna tema tega spisa je Osrednji katoliški misterij Svete Maše (tako atavističen kot futurističen, tako artističen kot kibernetški, tako kreativen kot edukacijski!) – TO je misterij (kakor vsi misteriji

Umetnosti!) sui generis in kot tak sam sebi edino opravičilo in smoter ter jasen izkaz aktualnosti, popularnosti (spontane ali prisilne, vseeno, a nevsiljive, nevsiljene) in zmožnosti ter značaja dotične Cerkve ali Kolegija Adeptov, ali pa Gledališke oziroma Umetniške Skupine.

Pravtako, kakor je že nakazano v podnaslovu tega spisa, gre za alkemijski oziroma znanstveno iluminatičen misterij, se pravi, da gre pri stvari predvsem za »kemijsko« transmutacijo Elementov v Zlato, se pravi, v univerzalno presežno vrednost, ki je Domena-Kamen pravih Filozofov, ter pripravo Elik sirja Življenja, univerzalne medicine; in nadalje, to atavistično, prisilno-nevrotično po Freudu, jedenje ali UŽIVANJE Boga, je esencialni del kompleksne »libidinalne« ekonomije, ki konstituira našo katoliško religijo, našo dogmo-teorijo in naš ritual-prakso, ter zagotavlja neko nadvse izvrstno in odlično EKONOMIJO, tako božansko kot tudi človeško, tako stvarno kot inteligibilno, skrajni desideratum tako religije kot znanosti. (Če bi Freud bil alkemik ali vsaj vrač, in ne le spodoben znanstvenik-zdravnik, bi nemara zmožel svoj Libido uvideti kot temeljni simbol pristnega religioznega instinkta! Je mogoče njegovemu oporečnemu učencu C. G. Jungu uspel ta podvig v znanosti? Vide infra!)

Aktualnost alkemijskega mita o Zlatu (vključno z antičnim Zlatim Runom ali gnostičnim Zlatim Oslom kakor tudi semitskim Zlatim Teletom-Mamonom) je še posebej očitna danes, ko se vsi ukvarjamo s preseganjem neke čudno znane »zelo dobre in obetavne« krize, kar nam edino lahko garantira preživetje in prosperiteto. (To krizo ljudje dandanes imenujejo ekonomska ali »ameriška« (sc. novosvetna, neordinalna), a je kot taka, kakor smo že namignili zgoraj, pač le posledica duhovne, religiozne, intelektualne, moralne krize, kakor hočete; in kako dolgo že traja, je vprašanje, katerega odgovor je lahko zgolj subjektivne oziroma propagandne narave – recimo, da traja že ves Novi Vek, od evropske renesanse naprej; ali pa od Rabelaisa in Lutra, ki ju lahko v tem

oziru smatramo za prva znanilca Novega Eona Horusa, Zmagovitega in Okronanega Otroka, točneje Heru-Ra-Haja, čigar »polovici besede« sta Ra-Hoor-Khut in Hoor-paar-kraath. Prvo polovica (Modernega Duha Časa, da se razumemo) predstavlja "meniška napast" Martin Luter, kot duh Vojne in Maščevanja, drugo pa "doktor smeha in abstraktor kvintesence" Françoise Rabelais, kot duh Tišine, Nedolžnosti, Protekcije in Moči.

Kakorkoli že, dojeti moramo predvsem spiritualnost Zlata kot Univerzalne Medicine, kakor tudi svojo lastno naravo in človečnost, in to brez platonizma in pseudospiritualizma, ki nas je tudi spravil v tako kritično zadrego – suspenz, v oblast navidezno novega psihoanalitičnega – (n)e(v)rotičnega dispozitiva.

Tu smo torej, in zato se izgovarjamo predvsem na (nepravično proslavljenega) Freuda in (napačno razumljenega) Martina Lutra, ki sta naredila, nevede, en odločilen, čeravno usodno polovičen, korak v tej smeri, kamor stopamo mi, namreč še dlje, in to je tisto, kar je po našem trdnem prepričanju danes nujno potrebno. Kakor je zapisano v Čarterju Svobode: **»Raztrgajte to lažno prikazen stoletij!«**

Kar ni bilo možno v "dobrih" starih časih doktorja Fausta (se pravi svetih doktorjev Paracelzusa in Johna Deeja), in še manj v času nesvetega doktorja Freuda (se pravi holokavsta), je do-končno možno in neobhodno danes (v času električnega in sintetičnega rock-n-rolla), čeravno že sto let po Velikem Enakonočju Bogov (vide infra).

Obsesija obeh, Lutra in Freuda, kakor tudi večine danes prevladujoče (quasi)inteligence, je prikazen »Seksualne Sfinge«, da smo si na jasnem. Pesnitev dekadentnega snoba Oscarja Wildea z naslovom *Sfinga* dovolj jasno izraža »pošastnost« Stvari, ki jo je zavestno, znanstveno motril profesor Freud in bil nezavedno obremenjen z njo kvazibrat Luter. Njena pošastnost pa je posledica, prvič, ignorantske mistifikacije, drugič, namernega in zlohotnega zastraševanja vsled preživetosti neke starodavne in nemoralne dogme

– **dogme o Izvirnem Grehu** (ter iz nje izhajajoče "svetosti" celibata ali pa kar Obreze in celo kastracije, kot garantov duhovnosti!), ki jo sicer dostojni psihoanalitiki, enako kakor judo-krščanski teologi, smatrajo za fabulo (nelagodnosti) kulture.

Tretji, po moje najmanj pomemben (posledični) vzrok, pa je razvpiti (Freudov!) Ojdipov kompleks, ki je sicer istoveten z zgoraj omenjeno »starodavno dogmo«, ki predstavlja našo tabuizirano in fetišizirano religiozno stvarnost, in jo mi – gnostiki – imenujemo pač *foeda superstitio*. V tem oziru smo na isti obupni poziciji, kakor stari gnostiki, ki so simptomatizirali Ojdipov kompleks že davno pred Freudom, svareč pred uzurpacijo-razlikovanjem Sina napram Očeta, Jagnjeta napram Starodavne Kače, Jezusa napram Ozirida.

Tektonski premik v moderni antropološki in psihološki znanosti, ki ga je profesor Freud naredil v dojemanju in analizi religije in Nezavednega (libidinalnega, nevrotično-erotičnega), je sicer dejstvo, ki se ga strokovna javnost v psihologiji in teologiji še noče ali ne zmore zavedati v celoti. Zanimiva ilustracija te nelagodnosti inteligence je tudi zmeda v filozofiji, ki si je domala prisvojila svojega začasnega odrešenika Freuda, ki je bil izrečen antifilozof in antimistik ter zgolj skromen zdravnik in raziskovalec ljubkih duševnih motenj uglajenega pravovernega meščanstva, a je predvsem s svojim konceptom Nad-Jaza ter Nezavednega in kot zapriseženi judovski »brezverec« nevede zakoračil v do tedaj že dodobra zasmrajeno močvirje mizozofije, nad katerim se je zgražal naš stric Friedrich Nietzsche, sicer Freudova Senca. (N.B.: Enako je dr. Jungu predstavljal Temno Senco njegov soletnik Aleister Crowley, ki-ker je realiziral ravno TO, kar je Jung prej samo slutil, namreč, razumno in kreativno komunikacijo s svojim "Sebstvom"!)

Tako je psihoanaliza, kot najvitalnejša veja moderne psihologije (kakor tudi filozofije, očitno, hvala Lacanu) nevede tudi prevzela nase celotno breme in vse grehe ter vso tematiko izsušene in okostenele teologije v ateističnem novem veku, v katerem si je Znanost, tako tudi po Freudu, končno, po dolgih stoletjih boja za

obstane proti tej teologiji, izborila svoje mesto pod soncem ter si zagotovila domala večno prosperiteto in celo status Nad-Jaza ter odrešiteljske »religije«, se pravi, zaveze in standarda, ki zavezuje vse nas, tako vernike-potrjevalce, kot morebitne nevernike-zanikovalce tega standarda.

Pravtako bo razvidno v nadaljnjem izvajanju, da mi vso to intelektualno in moralno Z.M.E.D.O. tako evangeličansko-protestantskega modernizma kot tudi psihoanalitičnega postmodernizma pripisujemo Velikemu Enakonočju Bogov, ki se je dogodilo v petem letu dvajsetega stoletja E(rae) V(ulgari), in pomeni dokončno in radikalno ozdravitev edipalne Prisilne Nevroze kulture-človeštva vsled posredovanja Učitelja in Magusa, ki nam je predložil Trojno Knjigo Zakona in z njo tisto Univerzalno Medicino, ki jo Oficirji-Teurgi Gnostično-katoliške Maše vsakič na novo v obliki Celostnega Umetniškega Dela proizvedejo in posredujejo vsem poštenim religioznim ljudem »dobre volje«, ki so toliko svobodni, odgovorni, smeli in dovezetni, da si upajo priznati, da raje verjamejo skupaj, kot pa dvomijo v samoti.

Bistveno vprašanje, kako pač nekako pride (v religiji) do konsenza (consensus gentium) v veri in viziji, se pravi, v hipotetičnem označevanju kolektivnega Nezavednega v določenem času in prostoru ter BREZ PRISILE, je eno najkompleksnejših v antropologiji in občni vednosti, in se tiče vseh nivojev bivanja ter vseh področij vedenja, tako da ne morete pričakovati naše dokončne dogme (ki šele postaja – Samozavestni Duh Časa!), in ga moramo, če hočemo biti katoliški, se pravi, samozadostni in globalni, pustiti odprtega vseskozi, čeravno obenem tudi odgovarjajoč nanj in bližajoč se tistemu Največjemu Mističnemu Misteriju, ki je tako individualen kot tudi množičen, tako intimen kot tudi vulgaren, tako realen kot iluzoren, tako materialen kot spiritualen, tako imanenten kot transcendenten, tako stvaren kot

tudi inteligibilen, tako Ogenj kot tudi Voda... ki nas tako »prekleta in krvavo« martra (sic.).

P.S.: Prvi podnaslov, Uživanje Boga, je aktualen, poleg same (ne)jasnosti pomena in prilaščanja religioznega instinkta, predvsem zaradi svoje tri-štiriznačnosti ter aluzije na »horrendum pudendum« (sc. Duh, Bog, Ding an sich, Primum Mobile, Raašit ha-Galgalim, ipd.) metafizikov preteklosti.

Drugi podnaslov, Virtualkibernetski esej, se lahko pravtako pripiše moji muhavi nagnjenosti k besednim (šalo)igram, čeravno povsem resno stojim za to spontano skovanko, ki tako slikovito izraža ambivalentnost in zmedenost moderne filozofije. Predvsem ljubim take ambivalentne izraze, kot je n.pr. virtualnost, ki striktno pomeni tako iluzijo kot resničnost in celo epohalnost (ali pa n.pr. sacrum, sankcija, miseria, passion, pudendum, thalamus, zakon (kot porok oziroma poroka), spoznanje, spregledanje, občevanje, uživanje, ipd. – to so izrazi običajne ambivalentnosti, ki sicer sploh niso »alkemijski«!).

*Vse besede, ki sestavljajo ta izraz moramo dojemati najprej same zase: vir, virtus, AL, kibernetika; potem pa, kar vam pač pride – na pamet(?), razlag je veliko. Kibernetika (in zanjo predvsem gre, mimogrede, pri vsem tem ... čeravno je videti in slišati tako tehno-elektronsko-mehansko-virtualna in futuristična) je seveda tista moderna veda vseh ved, ki še vedno čaka na svoje doktorje; zaenkrat imamo zgolj štiri bazične teorije, t. upravljanja, t. informacije, t. igre in t. sistema. Manjka, seveda, »peti element« (ja, ja, Vseobsegajoča LJUBEZEN, seveda, toda POD VOLJO!), ki mora biti pozitivno Ničen; določni člen AL (sicer kabalistični Ključ Zakona Teleme – 31, 13, 4, 2, 0 etc.) je naša logična alternativa (vide infra!), kakor že gotovo veste, saj vas je poučil profesor Freud, a se vseeno spomnimo: **Alef(Ralo)** je v*

Tarotu Čisti Norec in Blodni Vitez, Lamed(Bič) pa Zadovoljena Ženska, Ženska z (faličnim) Mečem. AUMGN.

P.P.S.: Izbor epigrafa: prvi navedek iz Libra XV izjavlja najpreprostejše in obenem najsublimnejše podan smoter (orgia magica catholica) in cilj (Telos) alkemijske operacije Najskrivnostnejše Mistične Skrivnosti, ki predstavlja za polizobražene (kvazi)intelektualce največji Absurdum in osrednjo temo vseh njihovih debat. Metafizično bi jo lahko izrazili: F(allos) + K(teis) = T(elos); Jang + Jin = Tao; Nuit + Hadit = Ra-Hoor-Khuit; Ph(80) + K(20) = 100 = 10 x 10; ta metafizikalna oziroma kabalistična abstrakcija-sublimacija pa je pravzaprav orgia magica psihoanalize, mar ne!

Drugi navedek iz Libra Al pa je naša dokončna alternativa, ki zadeva tudi veliko ali globalno politiko, ki logično-historično izhaja iz katoliške paradigme Volje za Moč-Oblast, a je smatrana za imoralno, ker ortodoksiji v brk zagotavlja in posvečuje pregreho (orig. angl.: *vice*), kot božjo službo, kot "raztrganje te lažne prikazni stoletij"). Kabalisti *vice* beremo kot 111, torej Alef-Norost, prva pot sestopa z Drevesa Življenja, ki ni samo hibris (objestnost, žalost, neubogljivost, drugost-drugačnost) in resentment (maščevalnost, retaliacija) Nove Dobe Otroka, temveč sam Sveti Duh krščanstva, Čisti navdih od Zgoraj, od Krone Stvarstva, od Stvarnika, Prvega-Edinega, Enega in Nobenega.

Seveda lahko lobiramo za katerokoli predstavo te Lažne Prikazni Stoletij ("Iying spectre of the centuries"), ki je Pajčolan Modestne oziroma Čedne ali Čestite Ženske in Pokrov Smrti; moja osebna predstava "of the modest woman" je skoraj enaka predstavi Visoke Svečenice, le da je pajčolan slednje, ki je pajčolan Brezna v Kabali, lunina mana, hrana, glasba in opoj obenem, torej resnično Uživanje Boga. Smrt (N-50) Jaza je predpogoj vsake iniciacije-iluminacije, vsakega Spoznanja, in Eros je pravtako od Nje. Freudova predstava

tega "gona smrti" je esencialno judovska, se pravi pojmovana kot čisto nasprotje Ljubezni. Pristni Freudov Ego(izem) je prvi uvidel njegov učenec Jung, kar ga je stalo prestolonasledstva Psihoanalitskega Društva. Identičnost Erosa in Thanatosa je sicer podana v Kabali in Tarotu: AHaBE = 13 = AHaD. To je tudi esencialno krščanska, sc. quasi Jezusova, doktrina, če se še spomnite. vi pošteni religiozni ljudje?

P. P. P. S.: Generalni naslov tega spisa je, seveda, provokativen tako napram kvaziintelektualcev (i.e. nekompetentnih in polizobraženih vršilcev dolžnosti inteligence) kot tudi kvaziduhovnikov (i.e. nekompetentnih in neiniciiranih vršilcev dolžnosti duhovščine kot administratorjev Svetih Zakramentov in Vrlin Vernikov) in ga je treba razumeti s kančkom ironije ter s polno mero hironije (sic!).

PREVRATNIŠKA TEZA O KATOLICIZMU

Najprej pa moramo *hic et nunc* razjasniti poglobitni sociološki in antropološki nesporazum, ki že stoletja tako vztrajno zavaja nič hudega slutečo javnost, in sicer – mešanje oziroma zamenjevanje pojmov krščanstvo in katoličanstvo. Tadva izraza namreč nikakor nista istoznačna in se prekrivata zgolj slučajno ter na sprevrnjen in zarotniški način. Običajno vulgarno, kakor tudi kvazistrokovno, je nerazlikovanje teh dveh pojmov posledica, po eni strani – obče ne(iz)ved(e)nosti ali vsaj intelektualne nepoštenosti, in po drugi – monopola, ki si ga je nad tem vzvišeno-generalnim nazivom (sc. katolicizem) pridobila, na značilno zvit, čeravno povsem samoumeven način vsled odsotnosti neke dostojne konkurence, rimska Cerkev, boljše Kurija oziroma Gosposka, ki je v bistvu vsaj že od Nikejskega koncila (leta 325 e.v., ko postane državno-uradna oziroma imperial(istič)na Cerkev – sc. prisilni kolegij kvaziadeptov, kvaziiniciatorov! – že razpadajočega rimskega cesarstva) v resnici zarotniška in (kar je bistveni paradoks spolitizirane in povnanjene religije) v srži antikatoliška, kar mora biti očitno vsakomur vsaj zaradi njene arogantne ekskluzivnosti in tiransko-patološke netolerance vsled svojega paranoičnega fetišizma, ki je bil tudi simptom Rimskega Cesarstva, čigar nosilci so tudi omogočili vzpon krščanstva s tem, ko so ga preganjali.

Katolicizem je torej en generalen (abstrakten in hipotetičen) izraz, ki izraža (pre)držno voljo ali naivno željo nekega tako samopoimenovanega gibanja po univerzalnosti in vseobči – global(istič)ni, totalitarni, katoliški, holistični, univerzalni, bogočloveški – vrednosti; *krščanstvo* pa je posebno, konkretno in parcialno ime tega heretičnega gibanja (točneje: kulta Pseudo-Krista, oz. Agni Dei!), ki je njegov razpoznavni znak, nakazujoč konkretno

Božanstvo (Jezus ali Isa Trpin), ki je vidni objekt čaščenja te parcialne in časovno-prostorsko zamejene religije, čigar sporočilo je jasno: Odkupite se za svoje neštete grehe, jaz sem edini poverjeni odkupnik-pobiralec davkov in republikanec ter poverjeni prodajalec virtualnih nebeških parcel!

Torej, Krščanstvo je eno, čeravno razpršeno v nešteto (točneje, nekaj tisoč!?) sekt, in neenovito, kar je boleče, a neizpodbitno, dejstvo, ki kaže na naslednje dejstvo, namreč, da ta religija ni zmožna (več) združevati ljudi ter ponuditi realen konsenz glede Numinoznega (zavezujočega-nezavednega-misterioznega), ki je bistven za aktualnost in humanost, sc. katoliškost, neke religije. Ravno nasprotno, krščanstvo ljudi ščuva in razdvaja, tako narode med seboj, kot tudi narod v sebi, družino, moža in ženo ter človeka v njem samem; najočitnejši dokaz je nam poznano »razumevanje«
sosedov-vragov Slovencev, Avstrijcev, Italijanov, Hrvatov, Madžarov, ki so vsi, kakor zagotavlja Vatikan, večinoma orto-rimokatoliki! (Ah, da, temu je kriv antikrist, komunist, satanist, Jud, cigan, islamist, terorist, Turek, itd., kakor nanese aktualno-politična prilika.) Cezarjeva paradigma *Divide et impera* se je nekako satansko-diabolično spremenila v nekaj odvratnega, kakor bi šlo za zahrbtno podkupovanje in razpiranje-rasporejanje ali spretje-rzdvajanje podrejenih, da bi se kakor naščuvani psi topli za čim večji kos mesa. (Od tu zagotovilo anarhizma, da je vsaka demokracija v bistvu populizem, anarhija, vojna, ter vsaka oblast pokvarjena oziroma pokvarljiva. Zgolj Neoframasonstvo izrecno pozna odgovor na ta paradoks običajne politike, ali vsaj dela in se muči (gradi, kleše, izračunava, manipulira), da proizvede Razsvetljenega Monarha, kakor tudi pravo aristokracijo, po naše, kurtoazijo! In k Velikemu Delu so vabljeni vsi, brez razlike, a nujno z dobrimi priporočili.)

Katoličanstvo – pa je na zunaj raznoliko, vsaj na današnji stopnji razvoja komunikacij, vsled razlik v jeziku, podnebjju in duhovni tradiciji različnih civilizacij, kultur, nacij, plemen. Tako je n. pr.

katoliški tudi taoizem, in budizem, pa seveda Islam, ki v nekem pomembnem smislu, kakor je izrecno navedeno v samem Koranu, tudi popravlja in dopolnjuje tako judaizem kot tudi krščanstvo; ter v našem primeru Gnosticizem, ki je v bistvu alkemijska (sc. egiptovska) mati krščanstva, gledano v zgodovinski perspektivi. Naša Gnostika, ali Gnoza po domače, ni noben dogmatizem, kakor je to primer historičnega gnosticizma, ki se je skupaj z mitraizmom, arianstvom in manihejstvom brezupno potegoval za primat v katolicizmu Levanta in zahoda, temveč nek integralen izraz za univerzalnost neke Vednosti, ki v sebi združuje predvsem Znanost (eksoterično vednost) in Religijo (določeno ezoterično vednost), med katerima še vedno vlada navidezno, točneje vulgarno-akademska, nasprotje, predvsem vsled plitkosti in sebičnosti bojevitih teologov ter polizobraženosti (post)modernističnih intelektualcev.

Gnosticizem tako v sebi združuje predvsem vso »heretično« tradicijo, ki je kot taka po zaslugi Gnostičnih Svetnikov (vide infra!) preživela skozi temno obdobje zgodovine, in predstavlja vse tisto, kar je krščanskemu katolicizmu vselej primanjkovalo, namreč tisto drugo, bistvenejšo, ezoterično, magijsko in psihologično plat pravega katolicizma, ki zadeva prave misterije ter njih komunikacijo na umetniški ali poetičen način, ki je, kakor bomo videli kasneje, za našo »praktično-kibernetično« stvar sploh bistven, saj je njegov smoter ravno komunikacija in edukacija – na način in s sredstvi umetnosti – namreč, Misterijev, etičnega Zakona ter Univerzalne Medicine, ki iz njega logično izhaja.

Za tem Ritusom Maše stoji, seveda, konkretno in zaključeno telo posvečencev, Ecclesia, Kirk, Cerkev, ki jo konstituira hierarhija stopenj znanja in pravnomočnosti ter služb, skratka Hierarhični Sistem Misterijske Inicijacije, ki tvori pravi Red Adeptov ali Kolegij, in se komunicira striktno ustno in v živo, in kot tak ne more biti dostopen laikom ter neposredno publiciran vulgarnemu svetu. Narava misterijev je pač videti taka, da morajo biti strogo podvrženi

določeni hierarhiji vednosti in vrednosti, tako da je v tem primeru vsako sklicevanje na moderne liberalno-demokratske vrednote povsem jalovo. Enako je z misteriji znanosti, n. pr. (al)kemijskimi, genetsko-kvaziogenični ali nukleo-fizikalno-kemijskimi misteriji, ki postanejo nevarni v rokah norih, zlonamernih in nepoklicanih.

Zgodovina (religije in kulture) nas poučuje predvsem o različnih poskusih »prevrednotenja vrednot«, med katerimi je večina neuspešnih, nekateri so polovično uspeli, najredkejši pa so povsem uspeli in so s tem nekako izstopili iz vidika zgodovine, saj so v celoti ustvarili nek Eon, neko (kvazi)civilizacijo. Ti poskusi si sledijo v logičnem in nad- in do-grajevalnem časovnem zaporedju in nas se tiče tole – KATOLIŠKO zaporedje (ki tvori pravzaprav našo »duhovno«, se pravi, esencialno-kulturno zgodovino, za razliko od pra- in pred-zgodovine): **taoizem**, **budizem**, **tantrizem**, **gnosticism** (sc. neke vrste grško-egiptovski eklektični sinkretizem!), **judo-krščanstvo**, **Islam**, **protestantizem** (točneje evangeličanstvo, tako v ožjem »novozavednem« smislu, kot tudi širšem »novodobnem« in postmodernem smislu), nato **framasonstvo** in nenazadnje (preko Teozofskega Sinkretizma) **Telema**, katere seme (gai saber) je v renesansi zasejal naš stric Franc Rabelais.

Ta gibanja povezuje (recimo od Lao Tseja do Crowleya) določena Gnosis, neka Univerzalna in Kontinuirana Vednost, ki pomeni neko konkretno napredovanje in rast samozavedanja človeštva ter razvoj njegove kulture in kibernetike, obvladovanje Kaosa in Entropije-Ekstaze ter ustvarjanje osredotočenega Reda (sc. nezavednega in nagonskega, prisilnega ponavljanja nekega obredja po Freudu) in Sistema Samozavedanja Sebstva v tem našem edinem, neskončno raznolikem in ljubem svetu; filozofsko in ontološko pa jih odlikuje nihilistična teorija vesolja, ne pa monistična, kakor si zmotno predstavljajo vsi še vedno vladajoči in tiranizirajoči in terorizirajoči ego-monoteisti.

Protestantizem ali luteranstvo je najočitnejši primer polovičnih ali parcialnih poskusov prevrednotenja vrednot; oba, sicer zmedena in vulgarna, izraza sta zelo simptomatična in že sama po sebi v svoji nerodnosti in ponesrečenosti govorita o sebi sicer zelo jasno: Protestantizem je bil spontan, i.e. histeričen, upor proti zatiranju in izkoriščanju ter mračnjaštvu-dekadenci dogme in samozvanega ter ekonomsko navdahnjenega Vodje-Papeža. Ker Luter ni posedoval resnične – GNOSTIČNE – imoralistične formule za prevrednotenje vrednot, je tako povzročil predvsem dokončno (?) zaostritev vojne (Psevdokrista proti Antikristu), anarhijo in zmedo, v kateri živimo še danes, tako vulgus kot inteligenca. Njegov protest je bil povsem spontan, ljudski, kvazisocialističen, (celo neoliberalističen, bi lahko rekli moderneje) in je kot tak logična posledica navidezne nevdržnosti, kaotičnosti in anarhičnosti sveta, v katerem je živel. Tak upor, kakorkoli ga že vrednotimo (kot zgolj – Lutrova Stvar?!), je nujno usojen bolj ali manj spektakularnemu propadu, ker je parcialen, sebičen, nedosleden, histeričen, shizofren in lažen oziroma licemeren, ali jalov, tj. destruktiven in nihilističen (v moralističnem in negativnem smislu), če gledamo dolgoročno; biti večji papež od papeža je namreč nemogoče in iluzorno, pa čeravno in toliko bolj (?), če bi se morebiti za to potegovala neka Ženska. (Sam Luther se zavestno ni hotel potegovati za papeštvo, je pa vsekakor bil nekakšen Anti-Papež, kar pa je v bistvu isto, vsaj po njegovem antisemitizmu in antisocializmu sodeč.)

Tiste majhne in sebične duhovne ali ekonomske koristi, ki jih nekateri simpatetični dialektiki vrednotijo najvišje, n.pr. pomlad narodov in knjižno, točneje biblično, opismenjevanje nacij ali kulturno-razsvetljensko-osvobodilni boj (ki ga je v resnici omogočil zgolj izum tiskarskega stroja s strani nekega pol-anonimnega Čarovnika "satanskega" porekla!), sicer bistveno poglobljajo (faustovsko) tragedijo sveta in bogatijo njegovo poetiko in estetiko, pa so vendar zgolj posledica neposvečenosti »slepega preroka«, ki ni videl, ne uslišal svojega brata v preroštvu (abstraktorja kvintesenca

ter doktorja smeha in Vesele Znanosti) Francoisea Rabelaisa, ki je povsem jasno definiral novoeonsko etično paradigmo, katera je v resnici in dosledno prevrednotila stare patriarhalne vrednote; a ker je ta bila povsem ter striktno antikrščanska, je bila za fundamentalističnega evangeličanskega kristjana Lutra povsem nedojemljiva in nekoristna. Tako nas je (če ponovim za Nietzschejem) histerično-moralistični protest te »meniške napasti« oropal bogate žetve renesanse – in humanizma (kakor nas je poprej krščanstvo oropalo bogate bere antike – in spet humanizma); in to daleč prevaga one zgoraj omenjene sebične »pomladno« nacionalistične koristi. Seme te nove etične paradigme je vzklilo šele pol tisočletja kasneje, tako pozno, pa vendar še zadnji hip, ko je spomladi 1904 e.v. nastopil Magus (Princ-Svečenik-Zver) in jo legaliziral v Knjigi Zakona (LIBER AL vel LEGIS), ko je judo-krščanska Biblija dokončno postala zgodovinska kurioziteteta in njen pseudo-Krist le »kost običaja« naših nesrečnih hlapčevskih prednikov.

Čudno je, da te besede izpadejo v očeh javnega mnenja in »uradne« teologije ter kvaziinteligence še vedno kot utopija, če že ne odkrita nemoralnost ali nesramnost. Po našem prepričanju je prišel čas, ko se bo začela počasi a zagotovo izoblikovati prava gnostično-katoliška in globalna religija, ki ne bo bazirala več na nekem resentimentu ali na kultu osebnosti (ali celo rodu-nacije, kot v primeru judaizma), kot je bil to v zgodovini religij reden primer – par excellence budizem in krščanstvo, kakor sta se vsled epigonstva njunih tvorcev-kompilatorjev izoblikovala v svojem vulgarnem, za izpričano zgodovino sicer nič manj pomembnem, vidiku.

Na tem mestu moramo razčistiti še eno težavo, namreč, problem monoteizma, ki še vedno predstavlja silno nelagodje in zmedo, bolj med kvazi-inteligenco, kot med ljudstvom.

V pravi katoliški religiji, kakor tudi v filozofiji in metafiziki, naj bi vselej sobivale tri pglavitne ontološke teorije: monizem, dualizem (oz. politeizem) in nihilizem. Kjer in kadar temu ni bilo tako, je bilo

to vsled morale, ki je bila in je še vedno Kirka filozofov (sc. pretvarjajoča filozofe v svinje in obrekovalce!), in pa paternalistične politike, katere moč je izhajala pretežno iz monistične predpostavke njenega Edinega Boga-Očeta-Gospodarja. Zato je dialektična in metafizikalna diskusija o Bogu versus Ne-Bogu, Biti versus Ne-Biti oziroma Njeni mnogolični pojavnosti, Dobrem versus Zlem, Duhu versus Materiji, ipd.), ki se je vršila skozi vso zgodovino evropske filozofije in to v najvišjih učenjaških kolegijih ter papagajskih akademijah, izpadla kot povsem nesmiselna in neproduktivna, čeravno je vselej verno odslikavala agonijo – *batrahofrenobookozmomahijo* – človekovega razuma napram Brezna Vesolja, v katerem je učenjak vedno znova uziral svoj norčevski obraz, ali pa, v najboljšem primeru, naravo in psihotično omejenost svojega uma in zavedanja.

Nemara bi nam stric Nietzsche zameril, ker se novi filozofi še vedno, čeravno na nek drugačen način, ukvarjamo s števil(kam)i, pa vendar, matematika, v izvorno antičnem, kakor tudi v novem postmodernem smislu, nam povsem dostojno razjasni ta problem, kakor na primer ošabnost Enice (gr. Ens, To Ontos On, Keter, Primum mobile, itd.), domišljavost Diade, hipokrizija Triade ter skrajno misterioznost in predprvinskost Nule, sicer pa (Končno – nič več in nič manj kot) Neskončnost vsakega Števila, kot Stvari po Sebi; in pa kako se lahko s Števili, kabalistično-magijsko-simbolno zapopada Neznano, Nezavedno, Nezamisljivo, Nepredstavljlivo, Nevidno.

Čprav je bil Bog vedno Vseoplojevalec in Vsepožiralec, je bil tudi Vseveden, Vseprisoten in Vsemogočen, in tudi Trikrat-največji Aritmokozmogeometer, in pa sama S.F.R. ali Sfaira ali Krilati Globus v Alkemiji, to je Krilata Žoga, kakor v nogometu na primer, če upoštevamo tudi skrajni modernistični »ateizem« ter nekatere šole kibernetike. Za tiste, ki zamenjujejo besedo in stvar, esenco in videz, je tako ali tako vseeno v kaj jih prepričujemo; pravzaprav nočemo nobenega prepričati v karkoli, mi zgolj filozofiramo s kladivom,

kadar je to potrebno. In razbiti moramo še veliko tabel in kletk, da bi golobica resnice in pravičnosti lahko vzletela na prostost.

Povzetek do sedaj naloženega in pa poglavitna teza: Katolicizem (ali morda moderneje in po ameriško Holizem, od whole-ism) je torej univerzalna in edina možna Zaveza ter baza univerzalne religije. Njena edina legitimna dogma (in nezavedna paradigma) je Volja za Moč, njena pradavna prisposodna oblika čaščenja pa je prvobitno in večno Drevo Življenja, Otz Haiim, Jigdrasil(?) in Rožni Križ, ki je sicer simbolno istoveten s alkemijsko Piramido (ki jo straži bestija-davilka Sfinga, Tehtnica, ki uravnoveša-kompenzira in izniči Štiri Elemente). Uravnovešenje, ali Kompenzacija (Lamed v Tarotu) se realizira v Vrhu Piramide, ki kaže na Nulo (Alef v Tarotu, ar. SiFaR). Piramis je kabalistično istovetna s Fallosom, predirajočim skozi Zvezdni Obroč; Alef in Lamed, Ključa Zakona!

Gnostični Katolicizem ni krščanski, razen nemara v toliko, v kolikor nam Kristus pomeni Trpina-Obešenca v Tarotu in suspenz v alkemiji, torej zgolj enega med dvaindvajsetimi Aduti – črkami Svete Abecede! Ta Obešenec, Suspendiranec, je Moški, žrtvovan na »oltarju« Ljubezni ter kot tak resnični odrešenik oziroma odkupnik preteklega Patriarhalnega Eona ter garant feminizma v njegovi historično kompenzacijski nuji. Vendar gre pri tem, za razliko od krščanskega pasivnega nihilizma, ki kot tak pomeni zanikanje moškosti (kastracijo in samomor – Sokrat, Jezus), za realizacijo in emancipacijo moškega zavoljo odrešitve-zadostitve-zaploditve Ženske.

Odgovarjajoči Adut Mem (Voda), poleg Alefa (Zrak), pomeni Enigmo za Zemljane (MA – v nekem oziru incestoidni kompleks Matere in Sina, Ojdipov kompleks), ki jo moramo razrešiti sami, če hočemo postati Ljubimci, se pravi, socializirane odrasle osebe, katerih enigmo predstavljata Aduta Lamed (Tehtnica, Kompenzacija, Zadovoljena Ženska) in Eta ali Het (Kočija, Bojni Voz), da bi končno, če preživimo, lahko postali Puščavniki,

Hermiti, Nosilci Svetlobe in Brezosebna Sebstva, katerih enigmo pa predstavljata Tarot Aduta Tet (Sla ali Libido, Lev-Kača) in He (Zvezda, Nox).

Te slikovite in vselej priročne ortokatoliške simbole omenjam, da ne pozabimo, kako se naslanjamo na univerzalno kabalistično in alkemijsko izročilo, v katerem so religiozni simboli Nezavednega realizirani in urejeni na najsublimnejši in najcelovitejši način. In če nam resni in spodobni psihoanalitiki zamerijo, ker se tako nespametno, veselo in zavestno igramo s Kartami tako sublimnega Reda Kralja Salomona, smo počaščeni, da nas včasih vsaj jemljejo resno; morda pa se bo naš vzajemni Transfer le izkazal za ključnega v obvladovanju božanske ekstaze ter uživanja (za vedno) nezavedne želje, česar se je v svojem slepem preroštvu nadejal tudi Mojster Sanjanja dr. C. G. Jung.

(N. B.; Šesti Tarot Adut – Ljubimca, točneje Brata ali Dvojčka, gr. Adelfoi – pa predstavlja kompletno scenerijo Alkemijske Poroke in Gnostične Maše, ki je osrednji Ritus pristne, starodavne-poganske in Gnostične Katoliške Cerkve. (Conf. jungovski prikaz edukacije Sebstva oziroma Poti Individuacije!) To, namreč odkritje in priznanje poganskih korenin Maše, že samo po sebi pomeni ozdravitev »prisilne nevroze« kompletnega krščanskega ceremoniala, kar bi doktorja Freud in Jung morala priznati, če bi svojega Frazerja, sicer najodličnejšega učenjaka Nižjih Misterijev Umirajočega ali Ubitega Boga-Očeta, vestneje prebrala, in predvsem brez judo-krščanskih predsodkov! To je med drugim tudi poslanstvo modernega (kakor tudi templjarskega in framasonskega in teozofskega!) gnosticizma, ker krščanska Cerkev, iz takih ali drugačnih in dobro znanih razlogov, predvsem akutne shizoidnosti njene dogme-doktrine ter sebične in samovčešne-ignorantske arogance njene dejanske prakse-rituala, tega pač ni zmožna.

NEZASLIŠANA TEZA O NIHILIZMU

Preden se lotimo našega poglavitnega posla, inspekcije dotičnega Teksta in nato njegove možne ničelne (ničeve, kakor pametno zatrjujejo teologi in psihoanalitiki!) »psihosinteze«, se moramo tako pomuditi še pri enem velikem nesporazumu, nihilizmu (ter njegovem dvojčku imoralizmu), ki konstituira domala vso evropsko zgodovino metafizike, napačno imenovane kot transcendentalne filozofije, točneje, samozavestnosti čistega Uma ali Svetega Duha po katoliško. (Razlika med filozofi in teologi je bila v tem, da so prvi smatrali »Svetega Duha« za človeško najizvrstnejšo pritiklino in orodje, drugi pa so v svoji zlagani oziroma verski skromnosti To pripisovali pač svojemu Bogu. Pozitivnost nihilizma in imoralizma »temelji« na tem ničevem dogmatskem nesporazumu med introvertnim in ekstravertnim psihološkim tipom oziroma filozofskim glediščem.)

Vso tragikomedijo evropske metafizike Nietzsche zelo jasno in psihologično povzame na koncu svojega Polemičnega spisa *H genealogiji morale*. »Človek bo še raje hotel nič, kot ničesar ne hotel...« Torej lahko sklepamo, da človek stremi po niču ali Nibbani, kadar nima (sc. mu ni priporočeno ali dovoljeno!) ničesar za hoteti, poželeti si. To je primer dekadence naše kulture in pravi vzrok naše-njene nelagodnosti, potem, ko so nam psihotični filozofi (od Platona preko Descartesa in Kanta do Heideggerja) in teologi odvzeli, ali točneje, izničili, vsak deziderat v tem svetu, ter nas obtežili s prekletstvom občutka krivde in greha. Ali, če Nietzscheja in nihilizem parafraziramo po domače: *Kam'r je šu b'k, nej gre pa še štr'k!* Ali pa bolj učeno: *Aut omnia aut nihil!* Ali pa socialno-zgodovinsko: Bolje smrt, kot suženjstvo! (V tem oziru tudi samomor – samožrtvovanje za Stvar – postane v resnici apoteoza (usmerjene,

posvečene!) Volje in tako potrjevanje življenja, kar je, mimogrede, po moje tudi največji zagovor Jezusa (samo)Križanega, ki je v tem oziru, poleg svojega predhodnika Sokrata, prototip modernega samomorilca, po potrebi oziroma kvazi-teroristični in skrajno ekstravertni varianti tudi samomorilskega bombaša! In, mar ni temu zaobljubljen tudi vsak običajen profesionalen vojak? Je politični fanatizem sploh kaj drugačen od religioznega? V zvezi s tem bi morali Nietzschejevo tezo o alkoholizmu in krščanstvu kot največjih prekletstvih Evrope morali vsaj sociologi vzeti resno; kakor tudi naši vrli psihiatri ne bi smeli iskati vzrokov samomorilstva med Slovenci v naši genetski zasnovi!

Hermetični filozofi in pristni-zdravi mistiki pa so Nič dojemali kot pozitivno idejo, ne vulgarno kot odsotnost vsega, temveč kot Ravnovesje in Maternico Vsega, vseh pozitivnih števil po nujnosti zvedenih na Ničelno enačbo in potrjenih kot same po sebi neskončne, bogovske; in so preklinjali Aristotela (in vso njegovo analitiko in dialektiko!), ki je uvedel veliko laž – Peti Element, t.i. Kvintesenco. Podobno lažni mistiki (v budizmu in krščanstvu) dojemajo budistično Nibbano, ki pomeni Izničenje, Prenehanje – sc. mišljenja, štetja, prerojevanja, pre-bivanja – kot nekakšna statična Nebesa Božja kakega hedonista, sentimentalista ali narkomana, dočim gre za nekaj povsem drugega, namreč za zavestno in polnokrvno obvladovanje Ekstaze ter Uravnovešenje Nasprotij. Mimogrede, tako nojevsko sprenevedanje je tudi slika in stanje današnje do skrajnosti re-sentimentalizirane kvazikatoliške religije, zaradi česar jo tudi, skupaj z vso njeno kvazi-mistiko in pseudo-ezoteriko, moderni filozofi in psihoanalitiki tako prezirajo, čeravno sami ne upajo na nič boljšega, ali pač – na Nezavedno, ki je slutnja ali vsaj predslutnja Ničelnosti, kakor jo dokazuje tudi avtomatizem v Kibernetiki.

Kakor že nemara slutite, mi novi (a še vedno skromni in ljubeči napram naše gospe Zofije Izide Uranije) filozofi izhajamo iz konca

metafizike, katero smatramo za jalovo kompenzacijo vsled uničevanja znanosti v njenem nadobudnem (sc. sistematično-religioznem) grškem spočetju s strani judo-krščanskega paranoičnega fetišizma – zakletja človekove Svobodne Znanosti kot Zla in s tem prepovedane. Zadosten dokaz tega dejstva je domala popolna odsotnost biologije in naravoslovja v dolgem obdobju med Aristotelom in Darwinom ter nato pravi pogrom teologov in njihovih vernikov proti Darwinovi evlucijski teoriji (kakor tudi kasneje proti Freudovi psihoanalizi ter Einsteinovi relativnostni teoriji), brez katerih si danes sploh ne moremo predstavljati neke objektivne slike žitja in bitja na našem planetu.

Ta zločin proti človeku in njegovemu Svetemu Duhu je ključ zarote »temne bratovščine« s katero se še danes, v tretjem tisočletju vulgarne ere, bojujemo za prevlado-pobudo v katolicizmu, namreč za vlogo in Nalogo Čuvarstva Resničnih Misterijev. Da se razumemo, kaj pravzaprav pomeni konec metafizike, namreč, stališče onstran dobra in zla, brez resentimenta, onstran milosti in krivde, bojevnika Sonca napram svetohlinske in obrekovalske bratovščine pajkov-profesorjev pismoukov in farizejev, ki so v temačnih samostanih spletli pajčevino metafizike, katero je treba počistiti, da bi lahko uzrli sijajne možnosti pravega, noveonskega katolicizma, nove-stare religije, ki je nujno potrebna za ohranitev civilizacije in človeštva. Preden gremo v boj pa si moramo natočiti čistega vina Gnoze, vednosti ali vsaj gotove slutnje misterijev, tako Nižjih kot tudi Višjih; če ne, smo dokončno izgubljeni. Predvsem pa si moramo razjasniti, da je ta vekovna metafizikalna debata o Prapočelu Stvarstva, o Biti, ali sploh obstaja in kako, ali ne, popolnoma jalova, čeravno predstavlja ravno naš simptom nevroze, ki je poglavitno razodetje freudovskega postmodernizma.

No...Nihilizem je torej neka kar se le da pozitivna teorija Vesolja, ne pa neka vedno priročna moralistična floskula proti drugače mislečim. In ta nihilizem je povsem skladen tako z monizmom (advaitizem) kot tudi z dualizmom (dvaitizem). Še več, on ju

(namreč preostali dve pomanjkljivi in neuravnovešeni, čeravno legitimni, teoriji vesolja) nujno vzpostavlja in uravnoveša-kompenzira. (To lahko preprosto in nemudoma uvidimo, če se malo osredotočimo na to Nulo kot en Krog narisana na prazen papir – kako je pravzaprav tudi Eden, Dvojen, ker predstavlja dvojnost med notranjim in zunanjim, in tudi Trojen, če dodamo še t.i. izključeno sredino, samo »realno namišljeno« mejo-črto med notranjim in zunanjim prostorom oziroma površino. Glej tudi novoeonsko Hieroglifsko Monado na naslovnici tega zvezka, ki je malo bolj sofisticiran Pantakl od navadne geometrijske nule ali kroga, saj vsebuje ali zaobjema tudi vse ostale številke in tudi črke alfabeta, kakor tudi znake planetov ali Elohim – če vanj zremo s čistim srcem! No, krog je v resnici Elipsa s sovpadajočima žariščema, se pravi, združenima vsled prostorsko optične prevare!)

Ergo, Nič(nost) vsekakor obstaja, (točneje, Misteriozna Absolutna Ničla!), kakor tudi Vse drugo obstaja. Sama beseda in konkreten znak nam to že zagotavljata – Nula, ZeRO, Sunia, Sifar, 0. Vendar istovetnost besede z stvarjo ne obstaja, dokler TO mislimo. Šele ko nehamo misliti oziroma se tega zavedati, lahko pride do identitete zavesti in biti (in posledično ekstaze – kar dopolni hinduistično triado Sat-Čit-Ananda), kar je predpogoj za dojetje in sprejetje Svetega Duha (?), ki oživi Očeta, da znova zaplodi Sina in nam zagotovi Gnozo in Genezo in Generacijo (in smo lahko srečni do konca štetja – svojih dni!).

Naši predniki, hermetični filozofi in pristni praktično-magikalni alkemiki, so torej zelo (celo do krivičnosti) zamerili Aristotelu njegovo, po dialektično-pozitivistični logiki, uvedbo Petega Elementa, ki je v bistvu Ničen, kakor stičišče horizontale in vertikale v sredini Križa, ali Nula v skali racionalnih števil v sredini med negativnimi in pozitivnimi števili, ali kakor Neulovljiva, Ničelna, pa vendar edina realno obstoječa in trajajoča Točka Tu-bitne Sedanjosti med iluzornima Preteklim in Prihodnjim. Od tu izvira vsa misterioznost Niča, ki so ga vsi filozofi po vrsti zanikavali, da bi

potrjevali svojega Boga, Bit, Absolut, Sebe ali svoje večno sakrosantno Sebstvo, da bi, kakor so domnevali, vsi (v resnici samo oni sami!) živeli srečno do Konca....

Zatorej si lahko mislite, kako mukotrpno se zdi (ponovno) konstituiranje Nihilizma kot legitimne teorije vesolja in to brez dialektično metafizikalnega razvajanja svojega mozga. Crowley to poda s svojo (ne)logično enačbo $0 = 2$, s katero označi najskrivnostnejši Tao, in jo nato razloži nekako tako: Nič si je lahko predstavljati zgolj z vidika Dveh; in Dve je resnično nekaj pošastnega, če nanjo ne gledamo kot na obliko Niča.

Spomnimo se Lao Tseja: kar lahko mislimo, to ni Tao. Misel-Beseda-Zavest je kartezijanska iluzija, vendar pomembna, najpomembnejša iluzija, s katero je bilo treba v filozofiji vedno računati. Lao-Ce in Gautama sta se nemara prva zavedala, da je mišljenje tisti pravi izvor iluzije, hrepenenja, trpljenja, zato je slednji vzpostavil »Veliko Delo« Poti do Nibbane, ki mora biti predvsem izničenje mišljenja, tega največjega in najvztrajnejšega gona človeka, in skoraj-večno pulzirajoče želje – po Spoznanju, zavestne(ga) ali pa nezavedne(ga)! Skrajni smisel samozavedanja je domišljena in obvladana misel, fiksirana Živa ali Merkurij alkemikov. Cilj mišljenja mora biti torej njegova samoukinitev, seveda, šele potem ko smo dosegli njegovo razjasnitev, iluminacijo. Podobno je v kibernetiki cilj vladanja-upravljanja njegova lastna sublimacija (točneje njegovo-naše samo-obvladovanje) in samoukinitev v avtomatizem. Paradoks? V sferi razuma je vse paradoksalno, kar je prvi modus zapopadanja kaosa elementov. Klin s klinom...ali, similia similibus..., saj razumete! (Torej nam je dovoljeno še malo misliti, govoriti, pisati!)

Pravzaprav je večina (žal nezavednega) človekovega kreativnega udejstvovanja namenjena temu – prenehanju na videz nepremagljivega gona mišljenja ter ponovno zapopadenje večnega vračanja življenja. Skrajni nihilizem! si nemara mislite. In prav imate. Vendar je to ravno točka in začetek ponovnega potrjevanja

življenja in oboževanje Nečesa, nekega samo vam lastnega Boga – odvisno od vas, kakor si ga pač uspete ustvariti! Zdravilo je grenko in ne ravno prijetno, kakor je tudi čisto vino nevarno, ker je njegov skriti božji smoter ta, da izloči iz vas vse potlačeno in bolešno, kakor vsaka prava droga in medicina.

Sam izraz NIČ, kar ste nemara pozabili ali potlačili, izhaja iz besede NOČ (gr. NYX, lat. NOX...). Toda, "Noč je črna zgolj za slepe; za tiste, ki vidijo, pa je modra in zlata!" In ko tako zremo, kakor smo vedno zrl, začudeno in radostno, v nočno nebo, ki je najzvestejša neposredna in brezmiselna podoba Vesolja, lahko mirno nehamo misliti in vse metafizične in kozmološke probleme prepustimo skrupuloznejšim fizikom-kozmozologom, naj nas oni poučijo o Prapočelu in Velikemu Poku in ostalih misterijih »trde« znanosti. Mi vendar ve(rjame)mo, da je naš Um-Telo povsem enak vesolju, in če je kje izven nas Bog, ga bomo vsekakor priklicali z našo Umetnostjo in nam bo povedal Že-kaj in če nam ima sploh kaj za povedati. Magik in Mistik v tem oziru ne potrebujeta nobenega poduka, temveč morata onadva poučiti Filozofa, kako naj vsled Rotenja zadobi Vizijo in preneha misliti, tako postavši Praktik pristne Veščine uvidevanja Ničnosti, ki je ključ našega Zakona Teleme...

In kaj imajo (religiozni?) misteriji z nihilizmom ali z ničnostjo?

Ničesar; imajo pa mnogo s Tišino! Obstajajo, vzporedno s tremi zastori Ničnosti v Kabali, tri vrste Tišine: 1) odsotnost kakršnegakoli zvoka, kar je nemogoče v stvarnosti; v to se lahko vsakdo kadarkoli prepriča; 2) Tišina v Govoru-Glasbi; in 3) Govor v Tišini. Očitno je, da se trenutno še vedno in po navadi nagibamo k drugemu, nemara Velikemu Drug(ačn)emu.

Kakorkoli že, vsekakor je nekaj resnice v reku Molk je Zlato; še posebej v primeru alkemikov, ljubimcev in vseh drugih od oblasti preganjanih – se pravi, v zgodovini gre najbolj očitno za oficirje Gnostične Katoliške Cerkve, torej tiste umetnike in teurge, ki proizvajajo čudeže Gnostične Maše in čudeže božje Inkarnacije in so

zapriseženi varuhi Misterijev, v Libru XV imenovanih Babalon in Bafomitr, se pravi Hotnica in Zver. BABALON šteje 156, kar je izrecno število Ženske, BAFOMETR pa 729, kar se izrecno nanaša na temeljni Kamen univerzalne Cerkve oziroma najskrivnostnejšega Svetišča na zemlji. Ključ prve je Sedmica, torej Venus Imperatrix, ključ drugega pa Osmica, torej Merkur Hierofant. Torej se vsi ti simboli tičejo precej širokih področij vednosti in znanosti, namreč kozmologije, alkemije, medicine, astronomologije, kabale, torej celotne t.i. ezoterike, od katere sta se zavestno in vljudno ogradila tako Platon kot Aristotel, in za njima vsi »spodobni« in »čisti« metafizikalni filozofi, razen hermetikov... (več zgovornosti v Tišini, prosim, vse to ve vsak študent kvaziduhovnih znanosti!)

Hm...no, misteriji so na običajen način jezika in govora nekomunikabilni, saj ravno zato se tudi imenujejo Misteriji. Študentu se predstavijo elementi, (črke, številke in drugi znaki) on pa jih mora sestaviti v inteligibilno sliko kakor v primeru sestavljanke (angl. puzzle), tako da nekako sam ugame Stvar, nakar položi izpit in je sprejet v kolegij Čuvarjev (nekega) Svetišča, v katerem se prakticirajo misteriji na striktno znanstven način, po metodah najtrše znanosti in najtrdovratnejšega skepticizma.

No, če so moderni(stični) antropologi uspeli zaslutiti zgolj neko »divjo misel«, potem lahko razumete moj(e) govor(ičenje) v Tišini, še posebej če se zavedamo, da ta herme(nev)tična vojna »Dioniza proti Križanemu« od nas ne zahteva le nekih intelektualnih kapacitet.

Skepsa je osnova vsake intelektualne poštenosti in razpoznavni znak hermetičnih filozofov, ki jih teologi smatrajo za agnostike, kar po njihovo pomeni neverniki ali pač znanstveniki, in to »tatrdi«, kakor alkemiki, ki so svoj žargon zmodernizirali in ga naredili za kemijskega. Gre za ljubek paradoks jezika. Jaz sem gnostik, ker spoštujem tradicijo svojih duhovnih prednikov, čeravno sem agnostik, ker sem prepričan, da je Vsevišnji Gospod nespoznaten (za razliko od Gospe!), kakor je tudi Kantova Stvar na Sebi zgolj

intelektualni približek, nemara edini možen, relativni Ničnosti, ki jo lahko skoraj otipamo v splošni relativnostni teoriji in kvantni mehaniki.

V »mehki« znanosti vztrajamo na »vmesni republiki«, v kateri je nujno predpostavljene atom človek kot zvezda in absolutno božanstvo. In ker je etika naš edini *a priori* (kakor pravi Nietzsche), lahko zagovarjamo tudi in predvsem imoralizem nasproti dogmatskem moraliziranju ter aktivni nihilizem kot uravnotežanje oziroma kompenziranje nasprotij proti zgolj pasivnemu zanikanju v sled nevednosti, dogmatizma, praznoverja in čredne morale.

Dočim je trda znanost, (kot so fizika, kemija, astronomija itd.), ki bazira na matematiki in racionalni logiki, zavezana na eni strani iskanju vedno neznatnejšega atoma, kvarka itd. in po drugi strani vedno bolj neskončnemu prostor-času, mi ostajamo pri človeku in naši duhovnosti, kakor tudi teologi ostajajo pri svojem Bogu (in Sinu in Svetemu Duhu), le da oni svojo spiritualnost dojemajo, v skladu s svojo ničevostjo in paranoičnostjo ter strahospoštovanjem, povsem drugače, kot nespravljivo nasprotje telesnosti.

Črka Stigma, ki je v grškem alfabetu nekako skrita oziroma izgubljena ali pozabljena črka, simbolizira ravno to skrivnost neločljivosti Mesa in Duha, in obenem predstavlja v krščanstvu simptom nerazumevanja Misterija Križa s strani krščanskih teologov, ki se je tako skozi zgodovino realizirala kot tiranija lažne morale in lažne spiritualnosti. (Črka Stigma sta pravzaprav dve črki v eni, S in T, združeni in izničeni po obrazcu "Ljubezni pod Voljo;" Shin in Teth v Tarotu predstavljata Aduta XX-Eon, in XI-Sla, ki zelo nazorno ilustrirata nezavedne oziroma potlačene komplekse krščanstva, katerih strašljivo slutnjo najdemo v Janezovem Razodetju na koncu Novega Testamenta. *Eon* (ali po starem Poslednja Sodba) očitno predstavlja najtrdovratnejšo obsesijo predvsem ameriških evangeličanov, ki v svojem pasivnem nihilizmu tako vztrajno kontemplirajo svoj Armageddon; dočim *Sla* (ali Moč ali Strast ali Libido) prikazuje glavni figuri krščanskega moralnega

Pekla, namreč Veliko Zver in Hotnico Babilonsko, o katerih je že in še bo tekla beseda v temle spisu. Ergo, vse to skriva najsvetejša črka Stigma v QaBaLi in gnosticizmu, ki s svojo vrednostjo 6 predstavlja zgolj Sonce Illuminatov oziroma Razsvetljencev v renesansi in kasneje.)

Spreminja se le jezik hermetike in orodje Logosa, in to počasi, brez preskakovanja, spontano in naravno vsled Razodevanja Telesa Resnice. *Knjiga Zakona* kot zadnje mistično Razodetje v zgodovini je tak neznamenit premik in popravek ter nikakršen precedens, kakor mislijo nostalgični teologi, za katere se je čas ustavil in ker so v srcu nihilisti ter očitno rojeni pod nekim drugim (Starim) Zakonom, ki pravzaprav ni več noben Zakon v pozitivnem pomenu besede-logosa, temveč je ena arbitrarna godlja napaberkovanih in ukradenih drobcov antične oziroma staroeonske mistične doktrine. (No, če vzamemo kot primer njihovega zadosti univerzalnega Zakona pač Dekalog, je znano dejstvo, da je le-tega, poleg vsega ostalega materiala, Mojzes povzel neposredno iz Egipčanske Knjige Mrtvih.)

ENAKONOČJE BOGOV

*»Preizkušeni ne predpisujem; rituali naj bodo na pol znani,
na pol skriti; zakon je za vse.«*

»Naj se rituali pravilno izvajajo – z radostjo in lepoto.«

*»Če ritual ne bo vselej meni posvečen,
potem pričakujte strašne sodbe Ra-Hoor-Khuita.«*

(Liber AL)

Telemiti, kakor nas imenujejo in se v tem načelno ne motijo, smo začeli šteti leta *ab ovo* z Velikim Enakonočjem Bogov, (ko je Ra-Hoor-Khuit "zasedel svoj sedež na Vzhodu") ki se je dogodil na spomladansko enakonočje leta 1904 E(rae) V(ulgari), kakor je potrjeno v Knjigi Zakona, ki je bila narekovana pol meseca kasneje, 8., 9. in 10. aprila – leta 0 po novem štetju (*Anno Legis*).

Tokrat sta se mit in zgodovina srečala v Vseobsegajoči Resnici, ne le v glavi (nekega samozvanega sebično-politikantskega, kakor mislijo nepoznavalski obrekovalci) pisarja. Aleister Crowley, svečenik princev, pisar in prerok-znanilec (ali promotor, če hočete moderneje) Novega-Horusovega Eona, ki ga je nenadejano doletelo to poslanstvo, ker se je Bogovom oziroma Tajnim Vodjem zdel pač najprimernejši za Njihovega posrednika, je napisal mnogo spisov, ki strogo znanstveno dokazujejo VSE-Res(nič)nost tega Dogoda, zato mi tu ni potrebno ponavljati njegovih besed. Bi pa rad izpostavil nesmiselnost in nezmožnost prepričevanja polizobraženih, nevernih, kvazikulturnih, starozavetnih in racionalistično prevzetnih primerkov rase brezrepnih opic, ki se jim zdi nekaj takega dandanes tako nemogoče, nesmiselno, diabolično, onstran predstavljalivosti in dostojnosti, da niso zmožni Knjige Zakona niti prebrati, ne da bi zmajevali z glavo, zgražajoč se nad to boj(se)da moderno kuriozitetu hipersenzibilnega uma, obetajočega nek tak nad-človeški standard,

ki bi tudi doktorja Junga spravil s strokovnjaškega fotelja na ekstatični kavč, če bi bil tako iskren, da bi priznal to spontano-nujno izpoljitev Volje kolektivnega Nezavednega. (C. G. Jung se je rodil istega leta kot Crowley, vendar ni znano, da bi poznal Crowleyevo delo; verjetno zaradi glamurja, ki ga je Magus sprovočiral s strani javnosti, predvsem rumenega tiska; in na drugi strani zaradi Jungove zaprtosti kot samotarskega strokovnjaka. Je pa Crowley z zanimanjem bral Junga in ga, kakor tudi Freuda, zavzeto spoštoval in zagovarjal, ne da bi se spuščal v polemično debato z njim v kakšnih od svojih spisov; smatral ga je za neobhodno alternativo Freudu, glede katerega sta imela isto mnenje, namreč, da je oče psihoanalize simptomatično (ne vsled nestrokovnosti, temveč vsled neiskrenosti in polovičarstva) še bolj zamistificiral in obenem profaniral spolnost, kot je ona že tako ali tako sama po sebi ali pač vsled zmedenega truda teologov. Crowley je kot skrajni levičar v gentlemanskem parlamentu seveda prekosil oba spoštovana doktorja: zanj je bila spolnost zgolj veja atletike, usodno zakamuflirana s senzualnostjo oziroma sentimentom ter politiko, dočim je Libido smatral za simbol-bazo religioznega instinkta! Vsekakor moramo poudariti, da je očitni razkorak med Jungom in Crowleyem – zanimiva vzporednica z Lutrom in Rabelaisom, ki sta pravtako rojena istega leta (sc. 1494, kakor tudi Paracelsus!) in enaka brata v preroštvu – seveda v dojemanju Duha Časa oziroma Sebstva-Aiona v Jungovem smislu; Jung, kot tipična žrtev "alkimistične" Črne Krave, s tem v zvezi ponovi isto nedoslednost, ali nemara neiskrenost, kakor ameriški Masoni, ki niso prepoznali Liberja kot Duha Časa-Aiona, in so pripustili Krista, kakor tudi pustili judokrščansko Biblijo na častnem mestu v svojem Templju; seveda je dokončni preobrat-korak postal možen šele s Knjigo Zakona, ki oznanja Novi Eon Horusa-Otroka (glej Crowleyev Tarot, ATU XX, AION); naša zamera polovičarstva in nedoslednosti vseeno ostaja, tako napram Lutra, kot tudi ameriških framasonskih Graditeljev in kasneje Junga; vide infra.)

Ergo, kakor smo že poudarili, ena od najpreprostejših magikalnih tez je: VSE obstaja, tako v fizikalnem ali objektivnem, kot tudi metafizikalnem ali subjektivnem smislu, kot neka nepoznana in nenavadna SILA-VIBRACIJA ali SIMBOL le-te. Bogovi so lahko zgolj prisposodbe, kakor je tudi Edini Bog vseh patriarhalnih religij preteklosti, zgolj prisposodba Sebstva, simbol-število. Tudi prividi obstajajo, in so lahko zelo, zelo obstojni in tiranizirajoči, kajne, doktor Freud!

Vendar moramo, navkljub doktorju Jungu, izreči navidezen paradoks: Največja tiranija (kakor menimo vsi zaznamovani – z ugrizom maminih podočnikov na vratu – dediči Ojdipa) v zgodovini človeštva je prisilni oziroma patološki monoteizem, ki se je v krščanstvu najprej etatiziral in nato globaliziral, bivši prevzet od judaizma ter nadaljujoč se danes v »brezbožnem« svetu (v katerem prevladuje Mamoni!), še posebej (fanatično, vsled velike ekonomsko-politične ogroženosti) v Islamu.

Ravno zaradi te tiranije enoumja in posledično prisilne enakosti se danes na tako krut in navidez absurden (domala satanističen, v smislu krščanske paranoidne evokacije) način uresničuje nujnost ateizma, imoralizma in nihilizma, ter s tem očitno pogloblja in zaostrojuje povsem logična in neizogibna kriza-razsodba naše (pred)civilizacije.

Po kakšni satanski logiki so se vse visoko »kultivirane« patriarhalne in monoteistične »religije Knjige« vse po vrsti sprevrgle v tako primitiven, praznoveren in divjaški paranoični fetišizem?

Freud pošteno priznava, kakor tudi J. G. Frazer, da mu teorija totemizma-fetišizma, kot praoblike tako religije kot tudi družbene ureditve (!), ostaja zelo meglena, pa vendar si gladko privošči hipotezo, na kateri potem izgradi svojo teorijo Ojdipovega kompleksa, katere *a priori* je kompleks krivde vsled usodnega bratskega dejanja uboja in použitja očeta-kralja. Kakor bi hotel zatrditi, da je kompleks krivde sama esenca kulturnosti, katere osveščenje naj bi bilo tista usodna mutacija, ki je učlovečila brezrepo opico, ki si je, očitno s tem, namenila zavladati zemlji in celotnemu

vesolju. Tako se je začela tekma med evolucijo in etiko, med znanostjo in religijo. In to je vsa uradno znana fabula zgodovine nelagodja in kulture, dočim ostaja nezavedna in potlačena vsa preostala Temna Resnica, ki v svoji kakor-nekulturnosti vzdržuje videz prisilnega sočutja (in) božje previdnosti statusa quo.

Je bila in je »ta gnusna tvar uživanja« (bratskega klana oziroma prahorde) poglavitni vzrok nelagodja? Ne, kompleks krivde ali greha je povsem kasnejša mojzesovska reminiscenca, ki se je potem vrnila kakor bumerang njegovemu bajeslovnemu izumitelju s strani njegove lastne črede, ki je izgubila vero v njegove obljube odrešenja in ne zaradi nekega mističnega atavizma, ki naj bi bil fabula kulture. Freudova teorija Ojdipovega kompleksa (in njegova esencialna seksualna teorija) je resnično mistična, se pravi neko megleno ugibanje, kakor tudi, si upam reči, tipično judovska, vsebujoč nekaj zakrknjeno sebičnega, nekaj prisilno in neozdravljivo nevrotičnega ter shizofrenega, kakor bi šlo za resentment in reminiscenco izgona gruče gobavcev iz raja egiptovske visoke in politeistične kulture.

Judovsko prekletstvo, kakor smo odkrili v sami njihovi Qabalah (točneje v Enohianskem izročilu), ni toliko v njihovem kompleksu manjvrednosti (ali naknadno večvrednosti), temveč bolj v njihovi sicer univerzalno človeški in vse preveč človeški sebičnosti ter strahu pred samožrtvovanjem v mistični ljubezni, ki je, seveda, tudi mistična smrt jaz(stv)a. In ta strah Judje, kakor po njihovem vzoru tudi kristjani (bivši v tem oziru bolj judovski od samih Judov), praznujejo v svojem največjem prazniku Velike Noči ali Velikonočnega Jagnjeta ali Pashe ali Mesenega Vstajenja, pri katerem so preprosto zamenjali svoje prekletstvo za odrešitev, svoje pregnanstvo za izvoljenost. Nekdo, legendarni Jošua Nazarečan recimo, je očitno to uvidel in je s svojo lastno žrtvijo resnično hotel odrešiti Jude tega prekletstva, a mu to očitno ni uspelo. Toda načrt je bil vseeno dovolj razumen in logičen, čeravno v bistvu brezupen in divjaško primitiven. Tudi Freud je bil dedič mistike Večnega Žida, kakor tudi vsi veliki Judje, ki so vsled trdega boja za preživetje v diaspori dosegli vrhove znanosti in ekonomije, da bi jih potem

domoljubni krščanski svet iz zavisti zato zgolj preganjal. Teologi in psihologi stare šole Freuda smatrajo sicer zgolj za »seksualnega« mistika, ker je spolnost nenamerno povzdignil na nivo poetike – mistike, vendar sam spolnosti ni dojemal mistično, okultno, simbolno; kakor tudi Luter ne, čeravno je bil za slednjega nemoralni institut celibata instinktivno ter simbolno-ritualno glavna tarča praktično-taktičnega napada in očitka napram rimske cerkvene dogme in politike. Nihče od njiju ni bil tako pre-drzen, da bi spolnost zares demistificiral, še manj uporabil in izkusil jo kot kraljevsko umetnost in veščino, ki bi ju lahko privedla do pristne formule vse mistike in v srce vse religije, s katero so bili domačni tako stari Egipčani kot tudi Asirci (da oddaljenih Kitajcev sploh ne omenjam), pri katerih pa že Judje zaradi svojega kompleksa krivde in greha niso videli drugega kot moralno pokvarjenost, seveda, tisto svojo »gnusno tvar uživanja«.

Zdi se, da je Eliksir Življenja ali Univerzalna Medicina alkemikov in rožnokrižarske bratovščine le predmet zavisti in posmeha tudi analitične bratovščine freudovskega polja? Ne morem se znebiti tega vtisa, ko poskušam razumeti postmoderno analitiko in kvazi-kabalistično algebro lakanovskega tipa, ki danes kot zavojevka in odkupovalka evropske metafizike prevladuje v domala celotnem evropskem intelektualnem metjeju.

Simbolizem pristne, naravne in razodete iluminatične religije, ki je obenem znanstvena, magijska, je naš metje. Njegova re-realizacija v Sveti Maši, v kateri se obhaja poleg Brezčasne Kozmične Esence tudi politično, simbolno-ritualno ter komunalno 'češčenje' Bogov, ki so se razodeli ob Velikem Enakonočju spomladi leta 1904 e.v., je posel pravega Svečeništva, ki mora predhajati vsako drugo človekoljubje, ki sicer označuje vsako resnično humano religijo.

Generacija druge polovice devetnajstega stoletja vulgarne ere (Nietzsche, Dostojevski, Ibsen, Wagner, idr.), ki jo zgodovina imenuje modernistična, ali fin-de-siecleovska, ali dekadentna in novoromantična, je gotovo najstrastneje in tragiško doživljala gotovo propadanje (dobrih starih vrednot) Starega Eona ter

frapantno inavguriranje Novega. (Še zdaj se grenko nasmehnem, ko se spomnim, kako so nas na gimnaziji učili, da je nevrotičnost finde-sieclea pač verjetno bila posledica zgolj formalnega konca stoletja ter otročje pričakovanje novega in naprednejšega stoletja; kakor ob vsakoletnem praznovanju Novega Leta, ki niti ni noben Božič, temveč zgolj formalen konec starega leta, ob čemer se nihče ne sprašuje, zaradi slepe zaverovanosti v premočrtni napredek, o karakterju, imenu in »številu«, o »mistični« vsebini novega, kakor tudi ne starega, leta. Ista zadrega nas spremlja, kadar govorimo – zdajle na primer – o naravi Eona, Duha Časa! – kako se je logično in harmonično preuredil Simbolni Red vsled Velikega Enakonočja Bogov!)

Za razodetje skrite zgodovine je resnično potreben preroški genij, kakor bi tudi za razodetje tajnih dosjejev kriminalno-tajnih služb in združb bil potreben nek genialni detektiv ali pa magik. Spiritualni posredniki, t.i. Intelligence, in stražniki svetišč in misterijev, angeli, duhovi te ali one areje vednosti, tega ali onega Obnebjaja, so v obeh primerih tako resnični in potrebni, in to tako v svoji telesni, kot tudi spiritualni imanenci.

Kadar govorimo o napredku človeštva in našega (samo)zavedanja naproti (recimo) Bog(ovst)u, vedno predpostavljamo preseganje človeka, to je, genija, čez-človeka. In ta čez-človek je vselej nerazumljen, čudaški, vedno nasproti inerciji ljudstva in starega iztrošenega reda-zakona, ki je, ne le zanj, postal nevzdržen. A On edini garantira napredek človeštva. Njegova tragika je politična maska žrtve namenjena ljudstvu, dočim je njegova mistična ekstaza in gotovost ter neizmerna radost njegova notranja resnica, luč in vodilo ter edino varno pribežališče.

Čez-človek se samo zdi, da je nečloveški, zato ker ljudem njihovi predsodki in praznoverje narekujejo neko zelo, zelo omejeno človeškost. Žal je bil to slučaj domala stalne tiranije zastopnikov vladajoče patriarhalne religije in papagajske akademije napram »heretikov«, ki so bili tako drzni ali pa nori, da se niso pokoravali

javnemu mnenju, papežu, »človeškemu« zakonu, in so sledili glasu svojega genija, ter presegali sami sebe in svojo človeškost-smrtnost.

V prazgodovini je napredek, prosperiteto, zdravje, moč in plemenitost zagotavljal predrzen uboj starega kralja, podobno kakor se to v skladu z naravnimi zakonitostmi (Volje za Moč!) dogaja v svetu živali, zveri. Tudi kasneje so kralji (kakor sta bila na primer Karel Veliki in Napoleon, nemara največja Evropejca oziroma tvorca Evrope), morali biti tudi vitezi in vojščaki, dočim so danes zgolj potuhnjeni birokrati, nemočne marionete, ki jih izza zavese vodijo skriti – spiritualni, neinkarnirani – Vodje, ki (hote ali nehote) predstavljajo arhetipe kolektivnega Nezavednega.

Nekdaj v dobi matriarhata, ko so ljudje častili Veliko Mater, so živeli v blaženi nevednosti o tem, kako natančno pride do rojstva človeka iz maternice Velike Matere Vsehraniteljice in Vsepožiralke. Ko pa so spoznali, se osvestili dejstva, da je za oploditev nujno posredovanje-žrtvovanje moškega in njegovega najskrivnostnejšega semena, se je počasi začel patriarhat ter očitno tudi moški šovinizem, in pri tem ne gre za neko določeno ter zavestno družbeno ureditev. Danes, ko smo (ali smo res?) dodobra spoznali to neuravnovešenost-paranoidnost-nesigurnost Očeta-Gospodarja-Tirana, smo dolžni vzpostaviti ravnovesje. Naj Novi Eon, navkljub osuplosti pravovernih pedagogov, imenujemo Pediarhat? Kakorkoli že, pomembno se mi zdi na tem mestu znova premisliti, kako naš veliki vrač Freud vzpostavi to ravnovesje, ter njegovo »epohalno« odkritje Ojdipovega kompleksa raziskati v luči zgoraj navedenega simbolnega reda »seksualno-generične Sfinge« oziroma sosledja Eonov – Matere, Očeta, Otroka, ali po staroegiptovski maniri, Izide, Ozirisa in Horusa.

Predlagam tole antropološko in zgodovinsko oziroma kronozofsko shemo, predvsem glede na psihično stanje samoosveščenosti oziroma Vednosti o Genezi in Generaciji – Boga-Človeka-Narave:

1. **Obdobje Izide** (od začetka nove-naše civilizacije – Veliko Leto Ovna-Vage, do leta O E.V.), **Matriarhat** –

Religija kot Freudova Prisilna nevroza, Paranoični fetišizem, uravnovešan s tolažbo-hranjenjem pri Veliki Mami, Vseroditeljici in Vsepožiralki. Oralna oziroma prededipalna faza senzualnega libida.

2. **Obdobje Ozirisa, Patriarhat** (Veliko Leto Rib-Device, - do danes, recimo, do tam nekje okrog konca drugega tisočletja Vulgarne Ere) – Znanost (razcvet mnogih ved iz poprejšnje Edine Zofije-Gnoze), strah pred smrtjo se kompenzira z metafiziko, anarhija s tiranijo. Analna oziroma edipalna faza racionalno in narcisoidno zavrtega libida.
3. **Obdobje Horusa** (nadaljnjih približno dva tisoč let, Veliko Leto Vodnarja-Leva), **Pediarhat**, Magika, Znanstveni Iluminizem, Preseganje človeka, Čez-človek. Genitalna oziroma postedipalna faza osvečenega libida.

N.B. Seveda pa si ne smemo predstavljati zgodovine premočrtno, temveč nekako spiralno ciklično, soprepletajočo se v več dimenzijah in (med)svetovih. Ključ evolucije je izkustvo in spomin, ki se nekako nalaga v našem kolektivnem nezavednem. Tako naša kompleksna Psiha vsebuje Vse v Enem in Nobenem, in se nima česa sramovati, kaj šele da bi se počutili krive za nek namišljen Ojdipov ali Adamov greh. Uravnovešanje nasprotij pa je poglobitna metoda Volje kot objektivacije stvarnosti v Večnem Vračanju Enakega. Mi moramo združiti v Sebstvu-Horusu tako Izido kot Ozirisa, svojo Mater in svojega Očeta, moški in ženski princip, nadalje izkušnjo religije (paranoičnega fetišizma), izkušnjo znanosti in končno najuniverzalnejšo tradicijo magike, kot Rotenja te Volje (do spremembe, ki podrazumeva smrt Jaza!), in Ljubezni v skladu z Voljo, ki je edina možna predstava Smisla-Zakona. Sublimna etika čez-človeka nam nalaga nujnost, da postanemo tako moški kot tudi ženski ter obenem znova najdemo nedolžnost, se pravi vitalnost in večnost – otroka.

Predvsem gre pri tej zgodovini za različna stanja duha ali stadije v procesu samozavedanja človeškega Duha, ki je v sebi tako raznolik,

kot so raznoliki človeški primerki Uma ali pameti, izmed katerih je vsaka absolutna po sebi, tako da je nek *consensus gentium* le ideal, sicer neizbežen, ki obstaja zgolj na papirju, v zapisu nekega nezavednega-slepega in norega pisarja.

Crowley je menil, da je noveonski Zakon Teleme (sc. Zakon Svobode, Ljubezni, Življenja in Svetlobe; glej Dodatek!) dosti važnejša iznajdba od Kolesa, ki sicer naznačuje začetek civilizacije (sc. avtomatike, kibernetike). In ta najuniverzalnejši, ker je najprilagodljivejši, etični kod nam obeta več radosti od kolesa ali avtomobila ali aviona, čeravno ne gre za strogo tehnično iznajdbo, temveč predvsem za »Spiritualno formulo«, ki za človekov um pomeni dokončno sprostitev vseh možganskih potencialov, ki so bili do sedaj, vsled kompleksa greha in strahu oziroma manjvrednosti, zatrti, ali vsaj v latentnem stanju. *Fay ce que vouldra, Do what thou wilt, Quid voles illud fac, Delaj po svoji volji* – ta paradigma namreč velja za vsako celico telesa, za vsak kvark atoma, za vsak planet in vsako zvezdo ter vsak asteroid ali komet kozmosa.

Magus in Hierofant nam obljublja, da nam bodo razodeti vsi misteriji, ki še nikdar prej niso bili razodeti. Zato je uradna in »trda« znanost nekako zmedena in ljubosumna na našo mistiko, sc. mehko znanost, ki kontemplira predvsem spiritualne misterije in sploh smatra materializem in senzualizem (ki je tudi današnje supersticijsko stanje krščanske religije) prej za bolešno dekadentno sentimentalno fantazmagorijo kvaziracionalnega (post)modernega človeka.

Freud pa trmasto sedi nekje vmes in na pol poti: seksualni simbolizem zanj ni religiozen, se pravi, da bi bil presegljiv in bi obetal kakšno Veliko Delo, Satori, Samadhi in Mistično Združitev z našim Bogom oziroma Absolutom, ali z Vsem (Pan, IO Pan!), ter praznovanje naravnih in kozmičnih misterijev. Glede tega je kakor navaden luteranec, ki smatra spolnost zgolj za bolj ali manj zoprno »zakonsko« obveznost, ki je namenjena obdržanju vrste in ugleda. Seveda, otroci so naše največje bogastvo, kakor tudi za državo, da jih

v hudi sili lahko tudi uporabi za Kanonenfutter in z njihovo krvjo odplača dolgove na bančnem računu Velikega Drugega.

Da bi dokončno razjasnili prisilno fantazmo enoboštva, moramo uvesti še enega boga, najmodrejšega od sedmerice modrih, edinega hvaležnega dediča starega Khema, svetega Pitagoro, točneje njegov preprosti izrek: Števila so bogovi (oziroma božanske emanacije, kakor pravi Plotin kabalist), in z njimi je treba računati, sc. jih ceniti, častiti. »Vsako število je neskončno, brez razlike,« tako pa nas pouči naš čarter Svobode, Knjiga Zakona.

Enica (točneje Enost, tudi En oziroma Ens) ni bila samo najbolj oboževana, temveč prej najbolj zatirana, točneje posiljevana, ona namreč izraža tisto »človeško, vse preveč človeško« težnjo uma po osredotočenosti, ki je povsem logična potreba (posameznika) po uveljavitvi Jaza in nato tudi Sebstva, njegove enkratnosti, svobode, suverenosti in absolutnosti. Vsa racionalna števila se nahajajo med to neskončno razdaljo med 0 in 1, iracionalno pa pogojuje korenska negativiteta, $\sqrt{-1}$. Tega si ne moremo predstavljati, pa vendar smo prisiljeni računati z Njim ali Njo.

Vsi Edini bogovi v zgodovini religij so v sebi tako raznoliki in mnogi, da si njih Ekskluzivno Edinost lahko predstavljamo zgolj kot prisilo vere, ki je v bistvu politika, se pravi (v resnici ravno zato ker nekako monomanično in egoistično ter v strahu pred svojo Ničnostjo oziroma ničevostjo vztraja na svoji ekskluzivnostni edinosti!) stanje množstva, ki, paradoksalno, ravno s tem izgublja resnično Enost; »state of manihood, which is bound and loathing«. Allah je Lailah, Jehovah je četveren, AeLoHIM (stvarnik sveta oziroma Zemlje in Neba po Genezi!) je skupek oziroma neka donosna gneča ženskih in moških bogov, Adonai je najmanj trojen, A, D in N, zgolj reminiscenca Raja, gnostična drama med Moškim, Žensko in Kačo. Če se še tako trudimo, je Enost nevzdržna in Sebstvo je nemogoče omejiti-definirati-imenovati, če ga hočemo imeti za božansko, neskončno in kakor-večno.

Je Freudov SUPER-EGO ali Lacanov VELIKI DRUG(ačn)I (veliki *Autre*) v resnici kaj drugačen? No malo že, vsaj kot posvečeni

transcendentalni kantovski subjekt, toda njuna nezavedna vpletenost v svojo lastno mistiko precej deformira njun ego-t-izem. Freudovsko polje, lakanovščina, luteranstvo, marksizem, budizem, pavlinizem, crowleyanizem, telemizem, kabalizem, etc., etc., etc., so vsi primeri takih distorzij učiteljevega »Magijskega Otroka«, sicer ambivalentni proizvodi transferenc ali kulta osebnosti-ideje njihovih apostolov, ki v resnici ne razumejo Besede svojih učiteljev in se vsled tega dolga stoletja ali celo tisočletja prerekajo, kaj je Učitelj hotel povedati oziroma kdo od njih je pametnejši in vernejši oponaševalec, opica številka ena, Prva med Enakimi Prvaki v očetomorilski hordi.

»There is no god, but man.« Anonimni (sc. dovršeni, brezosebni) adepti starine, Magi, ki so ustanovili kult svojega Super-ega, ali Čez-človeka, ki jih mi smatramo za Bogove (Pan, Saturn, Izis, Horus, Oziris, Tahuti, Dioniz, Afrodita, Hermes itd. itd.), so bili vsi po vrsti (čez)ljudje, magi, anonimni (i.e. brez sebičnega interesa, osvobojeni!) adepti kraljevske Veščine, ki jo mi imenujemo Magika, predvsem v njenem vidiku veščine spreminjanja in upravljanja, torej Kibernetike. Nerazumevanje te (super)humane ideje nadčloveka je pripeljalo moderno kibernetiko v tako bolešno stanje, vsled obupnega materializma, da si mnogi celo nadejajo, kako bodo ustvarili antropomorfno mislečo super-mašino. Je bil to plan starih alkemikov? Ne, to je (bila) fantazma paranoidnih inkvizitorjev in vseh tistih »temnih bratov«, ki sebi in ostalim omejujejo-vsiljujejo paranoidno in peklenko vizijo (naše?) prihodnosti.

Mi računamo na bogove in z Njimi. Kaj nam pa drugega preostane? Živimo nevarno, in imamo raje smrt kot pa suženjstvo in poniževanje človeka. Smrt sredi boja pa je itak najlepše, kar se nam lahko dogodi. A gorje tistemu, ki ne ve kaj (se) dogaja in kje (je) fronta. Še posebej »profesionalnim bojevnikom, ki se ne upajo ali ne smejo bojevati, temveč se igrajo.« To velja za (kvazi)inteligenco, ki je izgubila svoj smisel in identiteto, kompas in vero, in katere ideal »Velikega Dela« je zgolj napisati bestseller.

Ergo: Psihološki pomen Enakonočja Bogov je v bistvu dejanski kopernikanski obrat v človeški psihi – poistovetenje s Soncem kot

središčem našega kozmosa ter popolna konzumacija nietzschejanske Smrti Boga; kakor stoji v Knjigi Zakona: »Vsak moški in vsaka ženska je zvezda.« Ko bo človek v resnici dojel to samoodgovornost, potem bo psihološko realiziral etos Novega Eona; vsaka zvezda je središče, ne le svojega (sc. Ego) Kozmosa, temveč vsega Vesolja; ker pa je očitno, da je teh zvezd kakor-neskončno, in so vse absolutno suverene, bogovske, potem je mnogoboštvo (z obveznim intermundialnim pandemonijem za prečiščevanje Nezavednega!) nekaj povsem samoumevnega. In ti bogovi-zvezde-ljudje so si med seboj različni; če nemara dojemamo kakšno enakost-bratstvo-svobodo v odnosu med njimi, v sistemu njihove interkomunikacije, je to zgolj egotizem in kozmetika, kategorični imperativizem, človekoljubje ipd. Kar je zvezdam skupnega, je zgolj svet(l)ost, ki je Volja in Predstava sveta, kakor ga poznamo, in nič drugega (?). Kako si namreč lahko razlagamo antipatijo, ki jo večina človekoljubnih in patriarhalno nostalgичnih osebkov goji do sedaj vladajočega in vsekakor prevladujočega Duha Časa, Ovenčanega in Zmagovitega Otroka, Horusa, čigar prvi vzklík moškosti je: »Jaz sem bog vojne, in maščevanja. Trdo bom ravnal z njimi.«

Ta univerzalna grožnja tistih, ki se vzpenjajo in pretijo ustaljenemu ne-redu, pa ni le neka konkretna grožnja neki konkretni heretični bratovščini »črnih bratov«, ki so oskrunili Svetišče Svetega Duha, Sveto Posteljo Očeta in Matere in Sina in Hčere, temveč je (nemara še bolj) namenjena tudi prevzetnim kvazielitnim in okultističnim samozvancem, t.i. Tajnim Hermetičnim Organizacijam ter njih oholim Menihom-Vitezom, če si v tej križpotni Krizi ne upajo priti v javnost z arhitekturno-spiritualnim načrtom NOVE katoliške Ecclesiae, ki je glavna potreba ljudstva in prva dolžnost, prvi projekt pristne masonerije. Seveda, to ni le politični projekt, temveč, kakor smo že povedali, predvsem neko celostno umetniško delo, ki je bolj podobno gledališču in kot tako predstavlja neke vrste Zagrado (Reward) in Predstražo Svetišča Misterijev.

Še vedno, in že od nekdanj, živimo v (neki precivilizacijski) anarhiji in anomiji. Demokracija, se pravi, vladavina ljudstva, v svojem najbolj dobesedno preprostem in obenem »metafizično« najglobokoumnejšem bistvu ter predvsem dolgoročno gledano, ne more biti nič drugega kot anarhija, še posebej v času ateizma, imoralizma in nihilizma, to je, dandanes. Praktična in formalna demokracija pa je hamletovska prisilna nevroza Nove Kurtoazije, ki čaka, medtem ko izpolnjuje svoje vsakdanje dolžnosti in »business as usual«, na »prehodne goste«, »blodne viteze«, »čiste norce«, da ji sporočijo bogovski Logos, »Izgubljeno Besedo«.

»Vsak moški in vsaka ženska je zvezda.« Vendar, humanost demokracije lahko realizira zgolj razsvetljena in iniciirana-posvečena aristokracija. »Kajti Popolnost ne prebiva na Vrhovih, niti v Temeljih, temveč v urejeni Harmoniji enega z Vsem.«

Svobodno asociiranje na psihiatrovem kavču nam ne more navreči (kakor sta nemara mislila Freud in Lacan) Izgubljene Besede. Za kaj takega je potreben konkreten Ritual in resnično Žrtvovanje, se pravi, radikalen zasuk v teoriji in praksi starega Eona. Za znova najdeni in moško-žensko uravnovešeni Ritual Svete Maše to pomeni (žal nič spektakularnega, temveč) osredotočenost in ponavljanje-preseganje, z vsemi sredstvi umetnosti, v radosti in lepoti; žrtvovanje je pač, kaj drugega kot darovanje v ljubezni v skladu z voljo, ki je smrt jaza in rojstvo genija, Magijskega Otroka, Boga, se pravi, nekaj najbolj zaželenega in sploh naj... KAJZABOGAPAVEMKAJ... sicer pa je Bog lahko karkoli in katerikoli končni stranski produkt v alkemijskem analitično-poetičnem procesu ustvarjanja, uresničevanja vaše želje, točneje, (NAJ)RESNIČNE(JŠE) Volje.

Lege, Vide, Judica, Tace! ABRAHADABRA.

*** ***** ***

ALFA TEKST

Liber XV
Ecclesiae Gnosticae Catholicae
Cannon Missae

I

OPREMA TEMPLJA

(Scenografija)

NA VZHODU (tj. v smeri proti Boleskineu, ki se nahaja na jugo-vzhodnem bregu jezera Loch Ness na Škotskem, dve miljii vzhodno od Foyersa) se nahaja svetišče ali Visoki Oltar. Njegove (sc. pastosa) dimenzije so: 7 stopal po dolžini, 3 stopala v širino in 44 palcev v višino. Pokrit naj bo s škrlatnim oltarskim pregrinjalom, na katerem naj bo zvezena zlata lilija, ali žareče sonce, ali kak drug primeren emblem.

Na vsaki strani naj stoji steber ali obelisk, eden bel, drugi črn.

Pod njim je podstavek iz treh stopnic, s črno-belimi kvadrati.

Iznad njega se nahaja nad-oltar, na čigar vrhu je Stela Razodetja (v reprodukciji), s po štirimi svečami na vsaki strani. Pod njo je prostor za *Knjigo Zakona*, s po šestimi svečami na vsaki strani. Pod njo pa se nahaja Sveti Graal, z vrtnicami na obeh straneh. Pred Kupo je še prostor za Pateno. Skrajno od vaz z vrtnicami stojita še dve veliki sveči.

Vse to (sc. Visoki Oltar) se nahaja za velikim Zastorom.

Če zarišemo enakostranični trikotnik, čigar baza je linija med stebroma, se na njegovem vrhu nahaja mali kvadratni oltar iz dveh kock ene vrh druge.

In že vzamemo ta oltar za sredino baze sledečega enakostraničnega trikotnika, se vrh le-tega nahaja majhna okrogla fontana (sc. posoda z vodo, podobna krstnemu kamnu).

In če si zamislimo še en nadaljnji enakostranični trikotnik, čigar baza je fontana, se na vrhu le-tega nahaja pokončna truga ali Grobnica. (sc. pokončno stoječi Pastos).

II

OFICIRJI MAŠE

SVEČENIK. Nosi Sveto Kopje in je sprva oblečen v preprosto belo haljo.

SVEČENICA. Mora biti dejansko Virgo Intacta ali pa je posebno posvečena službi Velikega Reda. Oblečena je v belo, modro in zlato. Nosi Meč, ki ga ima zapasanega za rdečim pasom, in Pateno ter Hostije ali Svetlobne Kekse.

DIAKON. Oblečen je v belo in rumeno. Nosi *Knjigo Zakona*.

OTROKA. Oblečena sta v belo in črno. Eden nosi vrč z vodo in škatlico s soljo, drugi pa kadilnik in škatlico z dišavami.

III

OTVORITVENI ALI VSTOPNI OBRED

DIAKON, otvorivši vrata Templja, pripusti kongregacijo in se nato postavi med mali oltar ter fontano. (Pri vratih je na razpolago tudi vratar ali stražar.)

DIAKON stopi naprej in poklekne pred svetiščem, kjer se vzvišeno nahaja Graal. Poljubi trikrat *Knjigo Zakona*, jo odpre in položi na nad-oltar. Obrne se na Zahod.

(Razglasitev Zakona.)

DIAKON. Delaj po svoji volji in to naj bo celost Zakona. Razglašam Zakon Svetlobe, Življenja, Ljubezni in Svobode v imenu IAO.

KONGREGACIJA. Ljubezen je zakon, ljubezen usklajena z voljo.

DIAKON gre na svoje mesto med kadilnim oltarjem in fontano, (nakaže kongregaciji naj vstane,) se obrne na Vzhod ter poda korak in znak Človeka in Brata oziroma Sestre. Vsi ga posnemajo.

(Credo.)

DIAKON in LJUDSTVO. Verjamem v enega skritega in neizgovorljivega GOSPODA; in v eno Zvezdo v Družbi Zvezd iz katere ognja smo ustvarjeni in kamor se bomo povrnili; in v enega Očeta Življenja, Skrivnost Skrivnosti, v njegovem imenu HAOS, v edinega prestolonaslednika Sonca na Zemlji; in v en Zrak, ki hrani vse, kar diha.

In verjamem v eno Zemljo. Mater nas vseh. In v eno Maternico, v kateri smo vsi ljudje spočeti in kamor bomo počili. Skrivnost Skrivnosti, v Njenem imenu BABALON.

In verjamem v Kačo in Leva, Skrivnost Skrivnosti, v Njegovem imenu BAFOMET.

In verjamem v eno Gnostično in Katoliško Cerkev Svetlobe, Življenja, Ljubezni in Svobode, katere Beseda Zakona je TELEMA.

In verjamem v Skupnost Svetnikov.

In kakor se jedača in pijača v nas vsakodnevno pretvarja v duhovno tvar, verjamem v Čudež Maše.

In priznavam en Krst Modrosti, s katerim izvršimo Čudež Inkarnacije.

In priznavam svoje življenje kot eno, individualno in večno, ki je bilo, je in bo prišlo.

AUMGN. AUMGN. AUMGN.

(Vstopi Svečenica z Otrokoma. Glasba zaigra. Najprej vstopi Otrok z vrčem in soljo, za njim Svečenica z Mečem in Pateno, in za njo še Otrok s kadilnikom ter dišavo. Postavijo se na mesto med obema oltarjema in obrnejo proti Diakonu.)

DEVICA. Pozdrav Zemlji in Nebu!

(Vsi podajo Pozdravni Znak Magika, najprej Diakon, ostali ga posnemajo. Svečenica, z negativnim otrokom na svoji desni in pozitivnim na levi strani, se povzpne na Visoki Oltar. Onadva jo počakata spodaj. Postavi Pateno pred Graal, se mu prikloni in nato sestopi ter se, z otrokoma za seboj, najprej pozitivnim, napoti v obkrožanje Templja, vijugavo tri in pol krat, solarno okrog oltarja, lunarno okrog fontane, solarno okrog oltarja in fontane, lunarno okrog oltarja, do Grobnice na Zahodu. Izvleče Meč in z njim razgrne Zastor Grobnice, za katerim spi Svečenik.)

SVEČENICA. Pri moči Jekla (+) ti rečem, Vstani. V imenu našega Gospoda + Sonca, in našega Boga + ... , da boš lahko posredoval vrline Vernikom.

(Vrne Meč nazaj v nožnico za pasom.)

SVEČENIK pride iz Grobnice, držčč Kopje pokončno z obema rokama, desno iznad leve, pred prsmi, naredi prve tri regularne korake. Nato da Kopje Svečenici in poda še tri kazenske znake. Nato poklekne in obožuje Kopje z obema rokama. Spokorniška muzika.

(Spoved Svečenika.)

SVEČENIK. Samo človek sem med ljudmi.

(Spet prime Kopje, ga poniža in vstane.)

SVEČENIK. Kako naj bom vreden, da bi posredoval vrline Vernikom?

(Lustracija Svečenika.)

SVEČENICA vzame od otroka vodo in sol ter ju pomeša v fontani.

SVEČENICA. Naj sol Zemlje opomni vodo, da nosi vrlino Velikega Morja. (Poklekne.) **Mati, bodi oboževana.**

(Vrne se na Zahod, naredi + na Svečeniku z odprto dlanjo, najprej preko njegovega čela, nato čez prsa in še čez celotno telo.)

SVEČENICA. Bodi Svečenik čist po telesu in v duši!

(Konsekracija Svečenika.)

SVEČENICA vzame od otroka kadilnik, ga postavi na mali oltar in v njem prižge kadilo.

SVEČENICA. **Naj Ogenj in Zrak osladita svet!** (Poklekne.)

Oče, bodi oboževan.

(Vrne se na Zahod in s kadilom trikrat prekriža Svečenika, kakor poprej.)

SVEČENICA. **Bodi Svečenik goreč v telesu in duši!**

(Otroka spet vzameta svoja orožja.)

(Odetje Svečenika.)

DIAKON vzame z Visokega Oltarja posvečeno Haljo ter jo prinese Svečenici. Ona ogrne Svečenika v njegovo škrlatno in zlato Ogrinjalo.

SVEČENICA. **Naj bo Sončev ogenj tvoje odevalo, O ti Svečenik Sonca!**

(Kronanje Svečenika.)

DIAKON prinese krono z Visokega Oltarja. (Krona je lahko iz zlata ali platine, ali iz zlitine sedmih svetih metalov, in iz nobenih drugih kovin. Lahko je okrašena z dragulji, po volji, a mora jo obdajati kača Ureus, njena oporna žametna kapa pa se mora skladati s škrlatom ogrinjala.)

Nato SVEČENICA da Svečeniku na glavo oporno kapo in krono.

SVEČENICA. **Naj bo Kača tvoja krona, O Svečenik Gospodov!**

(Posvetitev Kopja in Invokacija Gospoda.)

SVEČENICA poklekne, vzame Kopje med svoje odprte dlani in ga zelo nežno podrgne, gor in dol, enajstkrat.

SVEČENICA. **Bodi Gospod prisoten med nami!**

(Vsi dajo stoje Pozdravni Znak.)

LJUDSTVO. **Zgodi se!**

IV

OBRED ODSTIRANJA ZASTORA

(Povzdignjenje Svečenice.)

SVEČENIK. Tebe, ki te obožujemo, zatorej tudi kličemo. Z močjo vzdignjenega Kopja!

(Vzdigne Kopje. Vsi ponovijo Pozdravni Znak. Zmagoslavna muzika.)

SVEČENIK s svojo desno roko prime Svečenico za njeno levo roko, držeč Kopje navzgor.

SVEČENIK. Jaz, Svečenik in Kralj, vzamem tebe, Devico čisto in brezmadežno; te povzdignem; povedem na Vzhod; in te postavim na vrh Zemlje.

(Ustoliči Svečenico na Visoki Oltar. Diakon in otroka mu sledijo po vrsti za njim. Svečenica vzame Knjigo Zakona, se namesti, odpre Knjigo in jo z obema rokama drži odprto na svojih prsih, oblikujoč s palcema in kazalcema navzdol obrnjen trikotnik. Ljudstvo se lahko posede.)

SVEČENIK da Kopje Diakonu, da ga pridrži, vzame vrč od otroka in poškropi Svečenico tako da naredi pet križev, na njeno čelo, njena ramena in stegna. Kadar ne drži Kopja ima svoj palec vedno med kazalcem in sredincem. Nato od drugega otroka vzame kadilnik in naredi spet pet križev prek Svečenice, kakor poprej. Otroka potem vrneta svoja orodja na odgovarjajoča oltarja.

SVEČENIK poljubi Knjigo Zakona trikrat, nakar za nekaj časa poklekne v oboževanju. Nato vstane in zagrne zastor preko celotnega visokega oltarja.

(Obkrožanje Tempelja.)

DIAKON nakaže občestvu, naj vstane.

SVEČENIK vzame kopje od Diakona, ga drži, kakor poprej kot Oziris ali Ptah. Nakar trikrat obkroži Tempelj; sledijo mu Diakon

in Otroka, kakor prej. (Ti, kadar ne uporabljajo svojih rok, jih držijo prekrižane na prsih.)

(Povzpetje do Zastorja.)

Ob zadnjem obkroženju ga oni zapustijo in se postavijo med fontano in mali oltar, kjer pokleknejo v oboževanju, s sklenjenimi rokami nad glavo. Občestvo posnema to gestikulacijo.

(Svečnikova Prva Rotitev pred Zastorom.)

SVEČENIK se vrne na Vzhod in se povzpne na prvo stopnico Visokega Oltarja.

SVEČENIK: O krožnica Zvezd, ki Ti je naš Oče zgolj mlajši brat, krasota onstran domišljije, duša neskončnega prostora, pred katero je Čas Osramočen, um podivjan in razumevanje zamračeno, ne moremo Te doseči drugače kot v Tvoji podobi Ljubezni. Zatorej Te kličemo pri semenu in korenini in stebłu in popku in listu in cvetu in sadu.

»Nato svečenik odgovori ter reče Kraljici Vsemirja, poljubljač njeno ljubko čelo, in rosa njene svetlobe okoplje vse njegovo telo v sladko-dišečem parfumu znoja: O Nuit, neprekinjena nebeška, naj bo vedno tako, da ljudje ne bodo govorili o Tebi kot o Eni, temveč Nobeni; in naj sploh ne govorijo o Tebi, kajti Ti si neprekinjena!«

(Rotitev Svečenice izza Zastora.)

SVEČENICA se med tem govorom povsem sleče.

SVEČENICA: »A ljubiti me je bolje od vseh stvari; če pod nočnimi zvezdami v puščavi brez obotavljanja prižgeš moje kadilo pred menoj, pozivajoč me s čistim srcem, in kačjim plamenom v njem, boš prišel malo leči v moje naročje. Za en poljub boš pripravljen žrtvovati vse; a kdor bo podaril en delček prahu, bo izgubil vse v tej uri. Naberite si dobrin ter obilo žensk in dišav; nosite bogate dragulje; prekosite narode na

zemlji v sijaju in ponosu; toda vedno v ljubezni mene, in tako boste dosegli mojo radost. Resno te zadolžujem, da prideš predme v enojnem oblačilu, in pokrit z bogatim naglavnim pokrivalom. Ljubim te! Hrepenim po tebi! Bodi bled ali škrlaten, zakrit ali razvnet; kajti jaz, ki sem ves užitek in škrlat, in pijanost najnotranjše čuta, želim tebe. Nadeni si krila, in predrami zviti speči sijaj v sebi: pridi k meni! K meni! K meni! Poj vznesen ljubavni napev zame! Prižigaj kadila zame! Zame nosi dragulje! Pij zame, kajti jaz te ljubim! Ljubim te. Jaz sem modro-veka hči sončnega zatona; jaz sem gola krasota sladostrastnega nočnega neba. K meni! K meni!«

(Svečnikova Druga Rotitev Pred Zastorom.)

SVEČENIK se povzpne na drugo stopnico.

SVEČENIK: O skrivnost skrivnosti, ki si skrita v biti vsega živega, ne častimo mi Tebe, kajti Ti si pravtako Ta, ki časti. Ti si Ta in Ta sem jaz.

»Jaz sem plamen, ki gori v srcu vsakega človeka, in v srži vsake zvezde. Jaz sem Življenje, in darovalec Življenja, zatorej je vednost o meni vednost o smrti. Jaz sem samotен; in tam, kjer sem sem jaz, ni nobenega Boga.«

(Koledar.)

DIAKON in vsi ljudje vstanejo, ter dajo Pozdravni znak.

DIAKON: »Toda vi, O moje ljudstvo, vstanite in se prebudite! Naj se rituali pravilno izvajajo z radostjo in lepoto! Obstajajo rituali elementov in občasni prazniki.

Praznik prve noči Preroka in njegove Neveste!

Praznik treh dni pisanja Knjige Zakona!

Praznik za Tahutija in otroka Preroka – tajen, O Prerok!

Praznik Vrhovnega Rituala, in praznovanje Enakonočja Bogov.

Praznik ognja in praznik vode; praznik življenja in še večji praznik smrti!

Praznik vsak dan v vaših srcih in radovanje moje vzhičenosti!

Praznik vsako noč za Nu, in užitek skrajne naslade!«

Ljudstvo se lahko posede.

(Svečeniškova Tretja Rotitev pred Zastorom.)

SVEČENIK se povzpne na tretjo stopnico.

SVEČENIK: Ti, ki si Eden, naš Gospod v Vsemirju, Sonce, naš Gospod v nas samih, čigar ime je Skrivnost Skrivnosti, skrajna bit, katere žar, ki razsvetljuje svetove, je pravtako dah, ki povzroči, da tudi vsak Bog in Smrt trepetajo pred Teboj. Z Znamenjem Svetlobe (+) se pojavi sijajen na prestolu Sonca.

Odpri poti ustvarjanja in inteligence med nami in našimi umi. Razsvetli naše razumevanje.

Opogumi naša srca. Naj se Tvoja svetloba izkristalizira v naši krvi, in nam zagotovi Vstajenje.

A ka dua

Tuf ur biu

Bi a'a hefu

Dudu nur af an nuteru.

SVEČENICA: »Nobenega zakona ni iznad Delaj Po Svoji Volji.«

(Odpiranje Zastora.)

SVEČENIK razpre zastor s svojim kopjem. Tekom zadnjega govora se Svečenica, če je potreba, kakor v divjaških deželah, znova obleče.

SVEČENIK: IO IO IO IAO SABAO. KIRIE ABRASAKS
KIRIE MITRAS KIRIE FALLE. IO PAN, IO PAN PAN, IO
ISHIROS, IO ATANATOS, IO AMBROTOS, IO IAO.
HAIRE FALLE, HAIRE PAMFAGE, HAIRE PANGENETOR.
HAGIOS, HAGIOS, HAGIOS IAO.

SVEČENICA sedi s Pateno v desni in Kupo v levi roki. Nato ju položi na pastos na nasprotni strani, Pateno na svojo levo in Kupo na svojo desno stran.

SVEČENIK ji ponudi Kopje, da ga ona enajstkrat poljubi. Nato ga pridrži v svojem naročju na prsih, Svečenik pa pade na njena kolena in jih poljubi, ob čemer svoji roki položi vzdolž njena stegna. V tem položaju oboževanja ostane tekom Diakonove intonacije Litanij.

Ljudje stojijo v vrsti v položaju Božje Straže, to je, stopala pravokotno eno na drugo, roke pa s sklenjenimi palci prosto držeče spredaj. To je sicer običajna stoječa poza prisotnih, kadar ni podanih drugih navodil.

V

OBRED LITANIJ, KI JIH JE ENAJST PO ŠTEVILU

Sonce

DIAKON: Gospod, ki te vidimo in čutimo, čigar je zemlja le zmrznjena iskra, ki se obrača okrog Tebe v letnem in dnevnem kroženju, izvor svetlobe, izvor življenja, naj nas tvoje večno žarčenje opogumlja za nenehno delovanje in radovanje; tako da bomo vselej deležni tvojega obilja, da bi lahko mi v naših posebnih orbitah dajali svetlobo in življenje, oporo in veselje tistim, ki krožijo okrog nas, ne da bi nam za vedno pošla sijaj in vsebina tega.

LJUDSTVO: Tako se zgodi!

Gospod

DIAKON: Skriti in najsvetejši Gospod, izvor svetlobe, izvor življenja, izvor ljubezni, izvor svobode, bodi vedno stanoviten in mogočen znotraj nas, sila odločnosti, žar gibanja; daj, da

bomo neutrudno in vztrajno delovali s teboj, da bomo lahko za vedno ostali v tvoji obilni radosti.

LJUDJE: Tako se zgodi!

Luna

DIAKON: Gospodarica noči, ki se vedno obračaš okrog nas, zdaj vidna, zdaj nevidna v svojih fazah, bodi prizanesljiva do lovcev in ljubimcev, in do vseh ljudi, ki garajo na zemlji in vseh mornarjev na morju.

LJUDJE: Tako se zgodi!

Gospa

DIAKON: Darovalka in prejemnica radosti, vrata življenja in ljubezni, bodi vedno pri volji, tako ti kakor tudi tvoja služabnica, v svoji službi zadovoljstva.

LJUDJE: Tako se zgodi!

Svetniki

DIAKON: Gospodar Življenja in Radosti, ki si moč in zmožnost človeka, ki si bistvo vsakega pravega boga na Zemlji, neprekinjena vednost iz generacije do generacije, ki te častimo na goljavah in gozdovih, na planinah in v votlinah, javno na trgih in skrivno v sobah naših domov, v templjih iz zlata in slonovine in marmorja, kakor tudi v teh templjih naših teles, se s spoštovanjem spominjamo tistih vrednih in zaslužnih, ki so te častili ter ljudem izpoljevali in razglašali tvojo slavo,

(ob vsakem imenu Diakon naredi + s palcem med kazalcem in sredincem svoje desne roke)

Lao-Tze in Siddartha in Krišna in Tahuti, Mojzes, Dioniz, Mohammed in To Mega Terion, pravtako Hermes, Pan, Priapus, Oziris in Melkizedek, Khem in Amoun in Mentu, Herakles, Orfeus in Odiseus; in Vergilius, Katullus, Martialis, Rabelais, Swinburne, in prenekateri sveti bard, nato Apolonius

Tianeus, Simon Magus, Manes, Pitagoras, Basilides, Valentinus, Bardesanes in Hyppolitus, ki so prenesli luč Gnoze nam, svojim naslednikom in dedičem; pravitako Merlin, Arthur, Kamuret, Parzival, in mnogi drugi, preroki, svečeniki in kralji, ki so nosili Kopje in Kupo, Meč in Disk proti Barbarom; kakor tudi tile, Karolus Magnus in njegovi vitezi, William Schyrenski, Frederik Hohestaufovski, Roger Bacon, Jacobus Burgundus Molensis Mučenik, Christian Rosenkreutz, Ulrich von Hutten, Paracelsus, Michael Maier, Roderik Borgia Papež Aleksander VI, Jacob Boehme, Francis Bacon Lord Verulamski, Andrea, Robertus de Fluctibus, Johannes Dee, Sir Edward Kelly, Thomas Vaughan, Elias Ashmole, Molinos, Adam Weisshaupt, Wolfgang von Goethe, William Blake, Ludovicus Rex Bavariae, Richard Wagner, Alphonse Louis Constant, Friedrich Nietzsche, Hargrave Jennings, Karl Kellner, Forlong dux, Sir Richard Paine Knight, Sir Richard Francis Burton, Paul Gauguin, Docteur Gerard Encausse, Doctor Theodor Reuss, in Sir Aleister Crowley – O Sinovi Leva in Kače! Z vsemi tvojimi svetniki mi spoštljivo obnavljamo spomin nanje, ki so bili vredni in častni, ki so bili in so in prihajajo. Naj bo njihovo Bistvo tu prisotno, silovito, mogočno in očetovsko, da izpolni tole praznovanje!

LJUDJE: Tako se zgodi!

Zemlja

DIAKON: Mater plodnosti, na katere prsih leži voda, katere lice boža zrak, in v katere srcu se nahaja sončev ogenj, maternica vsega živega, večno znova vračajajoča se milina letnih časov, odgovori prijazno na molitev garanja in bodi naklonjena pastirjem in poljedelcem.

LJUDJE: Tako se zgodi!

Principi

DIAKON: Misteriozna Energija, trolična, misteriozna Materija v štirikratni in sedemkratni delitvi, katere medigra stvari plete ples Pajčolana Življenja na Obličju Duha, naj bo Skladnost in Lepota v tvojih mističnih ljubeznih, da bi bili deležni zdravja in blagostanja in moči in božanskega užitka v skladu z Zakonom Svobode; naj vsakdo sledi svojo Voljo kot močan človek, ki se raduje na svoji poti, kakor Zvezda na svoji, ki za vedno žari v radostni družini Neba.

LJUDJE: Tako se zgodi!

Rojstvo

DIAKON: Naj bo ura ugodna, in naj se vrata življenja odpro v miru in blagostanju, tako da se bo ženska na porodu radovala in bo otrok zgrabil življenje z obema rokama.

LJUDJE: Tako se zgodi!

Poroka

DIAKON: Na vse, ki se združujejo z ljubeznijo v skladu z voljo, naj pade uspeh; naj se moč in spretnost združita, da rodita ekstazo, in naj lepota odgovarja lepoti.

LJUDJE: Tako se zgodi!

Smrt

Vsi vstanejo, s pokončnimi Glavami in odprtimi Očmi.

DIAKON: Meja vsega živega, katere ime je nedojemljivo, bodi nam naklonjena, ko pride tvoja ura.

LJUDJE: Tako se zgodi!

Konec

DIAKON: Tistim, ki jim je z oči padel pajčolan življenja, naj bo dana dovršitev njihovih resničnih Volja; pa naj bodo vsrkani v Neskončnost, ali združeni s svojim izbranim in zaželenim, ali

naj ostanejo v motrenju, ali v spokoju, ali pa da izvršijo trud in herojstvo utelešenja na tem planetu ali na katerem drugem, ali na neki Zvezdi, ali karkoli drugega, naj jim bo dopuščena izvršitev njihovih volja; resnično, izvršitev njihovih volja.

AUMGN. AUMGN. AUMGN.

LJUDJE: Tako se zgodi!

Vsi (občestvo) sedejo.

DIAKON in otroka ministrirajo SVEČENIKU in SVEČENICI, pripravljeni pridržati katerokoli primerno orožje, če je potrebno.

VI POSVETITEV ELEMENTOV

SVEČENICA prime Kupo in Pateno.

SVEČENIK naredi pet križev, tri na pateno in kupo, enega samo na pateno in še enega na kupo.

SVEČENIK: Življenje človeka na zemlji, sad garanja, opora naprezanja, tako bodi hrana Duhu.

S Kopjem se dotakne Hostije.

Pri vrlini Palice
Bodi ta kruh Telo Božje!

(Kopje da Diakonu.)

Vzame Hostijo.

TOUTO ESTI TO SOMA MOU.

Vrne Hostijo na Pateno, poklekne, časti, vzame Pateno s Hostijo, se obrne, pokaže Hostijo LJUDSTVU, držeč jo nad Pateno, se obrne, vrne nazaj Hostijo in Pateno, ter časti. Glasba.

Nato vzame Kupo.

SVEČENIK: Posrednik radosti Človeka na zemlji, uteha
garanja, navdih naprezanja, tako bodi zanos Duha!

S Kopjem se dotakne Kupe.

Pri Palice vrlini

Bodi tole vino Božja Kri!

(Kopje da Diakonu)

Vzame Kupo.

TOUTO ESTI TO POTERION TOU HAIMATOS MOU.

Vrne Kupo Svečenici, poklekne, časti, vstane, vzame spet Kupo,
se obrne in jo pokaže LJUDSTVU, se spet obrne, vrne Kupo in
časti. Glasba.

Vzame spet Kopje.

SVEČENIK: Kajti to je zaveza Preporoda.

Naredi pet križev na SVEČENICO.

SVEČENIK: Sprejmi, O GOSPOD, tole daritev življenja
(pokaže na Hostijo) in radosti (pokaže na Kupo), ki sta pravi
jamstvi Zaveze Preporoda.

SVEČENIK ponudi Kopje SVEČENICI, da ga poljubi; on se jo
dotakne med prsi in po telesu; nato razširi roke navzgor,
zaobjemajoč celotno svetišče.

SVEČENIK: Naj to daritev ponese na valovih Aetira našemu
Gospodu in Očetu Soncu, ki potuje prek Nebes v svojem imenu
ON.

Nato spet zapre svoji roki in poljubi SVEČENICO med prsi;
nato naredi tri križe, preko Patene, preko Kupe in preko sebe. Udari
se po prsih, kar ponovijo vsi prisotni.

SVEČENIK: Uslišite vsi vi, svetniki prave cerkve starih časov, ki ste zdaj prisotni v svojem bistvu, da terjamo vašo dediščino in zvezo z vami ter blagoslov od vas v imenu IAO.

Naredi tri križe, skupaj nad Pateno in Kupo. Preda Kopye Diakonu. Nato odkrije Kupo, poklekne, vzame Kupo v levo roko in Hostijo v desno. S Hostijo naredi pet križev nad Kupo. Nato povzdigne Hostijo in Kupo. Zazvoni Zvonec.

HAGIOS, HAGIOS, HAGIOS, IAO.

Vrne Svečenici nazaj Hostijo in Kupo ter časti.
Vzame spet Kopye, Diakon pa se vrne na svoje mesto.

VII OBRED HIMNE

SVEČENIK:

Ti, ki si jaz, onstran vsega mene,
Ki brez vsake lastnosti si in brez imena,
Ki obstajaš, kadar vse izgine, razen Tebe,
O središče in skrivnost Sončeva,
Ti, skriti izvor vseh znanih stvari,
In neznanih, Ti vzvišeni, osamljeni,
Ti, resnični plamen v trstju se
Porajajoči in oplajajoči, vir in seme
Življenja, ljubezni, svobode in luči,
Ki onstran govora in vida si,
Tebe kličem, moj medli sveži plamen,
Ki vnemaš se, ko namere moje vzniknejo.
Tebe kličem, stanovitni,
Tebe, središče in skrivnost Sonca,

Ter tisti misterij najsvetejši,
Čigar jaz sem prenosnik.
Pojavi se, najstrašnejši in najmilejši,
Kakor zakonito je, v otroku svojem!

ZBOR:

Kajti tako Očeta, kakor Sina,
Duh Sveti je merilo;
Moški-ženski, bistven in eden,
Moška bit ovita v obliko žensko.
Slava in česčenje v najvišjem,
Tebi golobica, ki človeštvo pobožuješ,
Tako da rod naš najplemeniteje prebije se
Do sončne spomladi skozi zimsko neurje.
Slava in česčenje Tebi naj velja,
Tebi, sok jesena, drevesa čudežnega!

Prvi polzbor, MOŠKI: Slava Tebi iz zlato-okovane grobnice!

Drugi Polzbor, ŽENSKKE: Slava Tebi iz Pričakujoče Maternice!

MOŠKI: Slava Tebi z zemlje nezorane!

ŽENSKKE: Slava Tebi od device zaver'vane!

MOŠKI: Slava Tebi naj velja,
Prava Edinost Trojstva Večnega!

ŽENSKKE: Slava Tebi, ti prednik in rodnica,
In sestvo, ki biva le zato da biva!

MOŠKI: Slava Tebi, ki onstran vseh meja
Izvor je Tvoje sperme, kali in semena!

ŽENSKÉ: Slava Tebi, Sonce vekovečno,
Ti Eno v Treh si in v Treh Eno!

ZBOR: Slava in češčenje Tebi naj velja,
Ti Sok jesenov, čudes drevesa!

(Te besede naj tvorijo bistvo himne; a naj se celota, ali pa le del uglasbi, in glasba mora biti izdelana na kar se da izvrsten umetniški način. In četudi bi Oče Cerkve avtoriziral neko drugo himno, mora ta ostati izvor in oče vseh drugih.)

VIII MISTIČNA POROKA IN KONZUMACIJA ELEMENTOV

SVEČENIK vzame Pateno, med kazalec in sredinec desne roke.
SVEČENICA vzame Kupo v svojo desno roko.

(Blagoslov Elementov)

SVEČENIK: Najskrivnostnejši Gospod, blagoslovi tole duhovno hrano za naša telesa in nam podari zdravje in bogastvo in moč in radost in mir ter tisto izpolnitev volje ter ljubezni v skladu z voljo, ki je nenehno zadovoljstvo.

SVEČENIK naredi + s Pateno in jo poljubi. Nato postavi Pateno na Oltar ter izroči Kopje Svečenici.

(Prelomitev Kruha oz. Hostije.)

SVEČENIK odkrije Kupo, poklekne in vstane. Glasba. Vzame Hostijo in jo prelomi nad Kupo. Desni kos položi nazaj na Pateno. Levi kos pa prelomi še enkrat.

SVEČENIK: TOUTO ESTI TO SPERMA MOU. HO PATER ESTIN HO HUIOS DIA TO PNEUMA HAGION. AUMGN. AUMGN. AUMGN.

Levi košček položi na Pateno.

(Potrditev in Združitev.)

SVEČENICA ponudi konico Kopja z levo roko, da bi z njim sprejela košček.

SVEČENIK prime Kupo z levo roko.

Skupaj potopita konico Kopja v Kupo.

SVEČENIK in SVEČENICA: HRILIU.

Svečenik nato vzame Kopje, Svečenica pa pokrije Kupo.

(Pozivanje.)

SVEČENIK vroči Kopje Svečenici, poklekne, vstane, se prikloni, nato se s prepletenimi dlanmi potrka po prsih.

SVEČENIK:

O Lev in O Kača, ki uničiš uničevalca, bodi mogočen med nami.

O Lev in O Kača, ki uničiš uničevalca, bodi mogočen med nami.

O Lev in O Kača, ki uničiš uničevalca bodi mogočen med nami.

(Konzumacija.)

SVEČENIK se s prepletenimi rokami dotakne prsi Svečenice, in vzame nazaj Kopje. Nato se obrne proti Ljudstvu, poniža in nato vzdigne Kopje ter z njim naredi + preko njih.

SVEČENIK: Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

LJUDSTVO: Ljubezen je zakon, ljubezen v skladu z voljo.

SVEČENIK nato poniža Kopje in se obrne na Vzhod.

SVEČENICA vzame Kopje v svojo desno roko, z levo pa ponudi Pateno. Svečenik poklekne.

SVEČENIK: V mojih ustih bodi esenca življenja Sonca!

Nato vzame Hostijo v svojo desno roko, naredi z njo + prek Patene, in jo použije.

Tišina.

SVEČENICA vzame Kupo, jo odkrije in ponudi Svečeniku.

SVEČENIK: V mojih ustih bodi esenca radosti zemlje!

Vzame Kupo, naredi z njo + prek Svečenice, srkne iz nje in jo vrne.

Tišina.

SVEČENIK nato vstane, vzame Kopje in se obrne k Ljudstvu.

SVEČENIK: Niti delčka mene ni, ki bi ne bil od Bogov.

(Zgolj tisti izmed Ljudstva, ki se nameravajo soudeležiti konzumacije, so prisotni pri obhajilu na koncu, potem ko so izrazili svoj namen, da to storijo. Za njih se pripravi za vsakogar cel Svetlobni Keks in polna Kupa vina. Diakon jih razporedi po vrsti, nakar eden za drugim pristopijo k Visokem Oltarju. Otroka jima ponudita Elemente obhajila, ki ju použijejo na način kakor je to storil Svečenik, izgovarjajoč iste besede v pozi Vstajenja: »Niti delčka mene ni, ki bi ne bil od Bogov.« Izjema v tem delu obreda je, kadar je le-ta narave posebnega praznovanja, ko nihče, razen Svečenika, ne konzumira elementov; ali ko gre za obred poroke, ko konzumirata samo poročenca; ali v primeru krsta, ko konzumira samo krščenc; ali v primeru Konfirmacije ob puberteti, ko konzumirajo samo osebe, ki so konfirmirane (ali birmane; op.p.) Svečenik lahko Zakrament shrani za bolnike na njihovem domu.)

SVEČENIK nato zagrne Zastor Visokega Oltarja.

(Blagoslovitev.)

SVEČENIK naredi + čez Ljudstvo, trikrat.

SVEČENIK: + **Gospod vas blagoslovi.**

+ **Gospod naj razsvetli vaše ume in poteši vaša srca in nahrani vaša telesa.**

+ **Gospod naj vas privede do izpolnitve vaših resničnih Volja in Velikega Dela, do Najvišjega Dobra, Resnične Modrosti in Popolnega Zadovoljstva.**

Svečenik nato odide ven iz Templja, sledijo mu Diakon in Otroka, v Grobnico na Zahodu.

Glasba, po želji.

(Svečenica in ostali oficirji nikdar ne konzumirajo Zakramentov, ker so kot taki na nek način deli samega Svečenika.

N.B. Določene skrivne formule te Maše se sporočijo Svečeniku ob njegovi Ordinaciji ali Posvetitvi.

Libri XV Finis

BETA TEKST

Filozofska Inspekcija Alkemijskega Teksta ali Kontemplacija Celostnega Umetniškega Dela

*»Grčavi Božji Hrast!
V tvojih vejah gnezdi zora!
Nad teboj lebdi Brezoki Sokol.
Preklet si in črn! Skrajno samotni
v tej vročini goščave.
Navzgor! Rdečkasti oblaki se nadvešajo nadte! Nevihta je!
Na nebu zareže ogenj.
Navzgor.
V krču neurja te pretresa že cel eon, in eon in eon.
A ne daš svojega soka; ne padeš.
Na samem koncu le, dal boš svoj sok,
ko bo Veliki Bog F. I. A. T. ustoličen na dan
Poslednje Sodbe.«*

(Liber Capricorni Pneumatici: v. 0 – 6)

PRELIMINARIJE

Pričujoči Tekst (pravzaprav gre za GNOSTIČNI KANON KATOLIŠKE MAŠE v smislu aktualne alternative napram uradnega quasi Prosto-Zidarstva) je za neukega in ne ravno preveč zainteresiranega bralca lahko sila dolgočasen, sicer dolgočasen na način, ki je lasten pornografskim (de Sade n.pr.) ali pa suhoparno strokovnim (W. Reich n.pr.) tekstom, ki se ne ozirajo na kakršenkoli užitek v Tekstu za povprečnega bralca, računajoč in igrajoč na »misterioznost« ali »vulgarnost« in Ne-za-vedno-st oziroma tabu same (s)tvari.

Magiki znamo razlikovati med Knjigo Zaklinjanj in Magijskih Formul oziroma Barbarskih Imen Evokacije ter t.i. literarnim (slov. leposlovnim) tekstom; sicer pa moramo priznati, da je vsak »dramski« tekst v bistvu za običajnega bralca neberljiv, ker je namenjen uprizoritvi; podobno je s filmskim scenarijem. Torej gre za orodje drugačne vrste, ne pa za fetiš literarnega sindroma, ki je Slovencem bliže.

Nadaljnja težava pričujočega teksta je spontana primerjava s krščanskim Misalom, katere smoter pa bi bil upravičen zgolj z vidika antropologije ali historiografije, poleg seveda vsebinske in filozofske analize; sicer pa kritiziranje konkurence znotraj naše obrti in metjeja resnično ne bi bilo primerno z naše strani. Vseeno je treba poudariti, da je bistvena razlika v izvedbi, seveda, v posebni in nujni ter svojstveni vlogi Svečenice, (Škrlatne) Ženske, kar bo sicer predmet posebnega paragrafa spodaj.

Poleg esencialne antropološke in magijske vsebine ter morebitne priložnosti zgoraj omenjene primerjave različnih katoliških misalov pa je bil bistven motiv za javno objavo tega teksta – prvič med prvo svetovno vojno v reviji International v New Yorku, ki jo je avtor tedaj sourejeval – gotovo predvsem v veselem oznanilu zopetnega najdenja in restavriranja izvirnega predkrščanskega Ritusa. (Tekst

Gnostične Maše je bil sicer napisan par let prej v »božjem mestu« Moskvi leta 1915 e.v., tik pred revolucijo oziroma anarhičnim razsulom, in sicer povsem spontano, kakor običajno pri Crowleyu, v trenutku močnega navdiha sredi meditacije ali pa strastne-usodne in mistične ljubezenske zveze.)

Glaven posel (poleg nizanja anekdot za študente zgodovine in obrekovalce) Magusa je namreč razbiranje in prečiščevanje starih ter pisanje novih ritualov, v skladu z novo magijsko formulo. Kakor je zapisano v Knjigi Zakona: »Pazi! rituali starine so črni. Zle naj se zavrže; dobre pa naj prerok prečisti! Potem se bo to Znanje uredilo.«

Torej imamo opravka s sicer dobrim ritualom, ki ga je bilo treba očistiti balasta in črnote (v smislu črne formule magike in filozofije, po kateri je bivanje predvsem in v celoti žalost, trpljenje), s katero so jo opremili »črni bratje«; gotovo dobrim, učinkovitim, saj je na njem, kot centralnem obhajanju Vere, vizije, dogme in etosa, zgrajena naša »krščanska« civilizacija, mar ne!

No, tu smo, pri naši temeljni alkibernetski tezi, s katero pa se bi zelo težko strinjal kakšen ateistični učenjak, Freud na primer, ki si ne more predstavljati, da je bistvo Magike, ravno diametralno nasprotno njegovemu pričakovanju, pač preprosto zdrav razum in čut za stvarnost, celo praktičnost in ekonomičnost. Primer Gnostične katoliške Maše je, kakor bomo videli kasneje, v vsem tem še naprednejši, za običajno dojemanje spodobnosti in primernosti morda še preveč. Tu obstaneta tudi Freud in Jung, namreč v tej zdravniški in profesorski etiki oziroma dostojnosti, ki pa jima ne more zagotavljati njunega nemara samoumevnega zdravja, temveč prej nasprotno, namreč dokončno shizoidnost, ki je sicer posebej značilna za celotno freudovsko šolo psihoanalize bolj kot za jungovsko.

Freudov(sk)a prisilna nevroza ceremoniala v tem oziru pritiče bralcu našega teksta, ki ne ve, kaj bi z njim, niti nemara kaj mu ta pravzaprav hoče sporočiti; ali pa naivnemu novinarju, ali vohunu, ki pride na Gnostično Mašo gledat kakšne neki perverzности pa

zganjajo ti »satanisti«. In ko izve, še posebej če je vegetarijanec, da je v Svetlobni Kolač (hostijo) primešana Svečenikova-darovalčeva, čeravno povsem čista in aseptična, kri, odide zadovoljen javit svojemu delodajalcu, da je njegov sum potrjen, in občuti olajšanje, kakor da bi bil ozdravljen svoje nevroze ali »kokainske« paranoidnosti. A kaj, ko se je le-ta samo še bolj zaostrila, in edini lek zanj je to, da se angažira v opravljanju čez to nezaslišano in bogokletno (a?)gnostično sekto v rumenem tisku in na televiziji. Sicer pa smo vajeni, da se ljudem dovolj pogosto, kadar se srečajo z Magiko, pomrači um, tako da izgubijo vsak občutek za tisto pristnejšo dostojnost v smislu kurtoaznosti in človečnosti, ki jo je imel verjetno v mislih omenjeni pošteni profesor in znanstvenik, ko je tako odločno zavrnil psihotičnost tako judovske kot krščanske dogme, kakor tudi rituala.

Pravtako ob tem ne smemo pozabiti zgodovinskih dejstev preganjanja gnostikov, templjarjev, prostozidarjev, Ciganov, Judov ter vseh svobodnih ali drugačnih duhov ter inteligenc s strani tiranskega, paternalističnega in paranoidnega Rima, kasneje Vatikana, in posledično vseh drugih krščanskih ustanov in instanc; to so dejstva o konkretnih zločinih vseh rangov (od lažnega in škodoželjnega opravljanja do zločina proti človeštvu in celo genocida), ki nikdar ne zastarajo, ki pa se jih hoče vseskozi pozabiti (tudi to je človeško) ali licemersko izgladiti; naj omenim samo enega, sicer najmanj poznanega, a najbolj ciničnega, namreč obešanje obtoženih, moških za testise in žensk za ovariije (čemer sledi dolgotrajno umiranje v hudih mukah), o čemer pričajo zgodovinske, celo umetniške, ilustracije v bakrorezu, ki se jih da zaslediti v kakšnih čisto resnih učenjaških knjigah o zgodovini »temačnega« srednjega veka.

Verjemite, to vem iz lastnega trpkega izkustva, da se danes pogled javnosti ter učenjakov in kvaziintelektualcev na našo Stvar, v bistvu ni kaj dosti spremenil. Taista mržnja in paranoja sta še vedno

dejavni, a se izpoljujeta na bolj spodoben, skritejši in dostikrat povsem nezaveden način.

Naša resnica je seveda povsem drugačna od tiste, ki se poučuje v zgodovinskih učbenikih. Vatikanska kurija (kakor vsi paranoidni tirani) govori vselej, ko se zasmili sama sebi vsled neznosnega bremena odgovornosti svojih zapriseg, o zaroti proti njej, s strani »satanističnih« brezvercev, da lahko potem izvaja svojo tiranijo in teror nad ljudmi; dočim je za nas usodna in simptomatična ravno (sicer javno in brezsravno zgodovinsko izpričana) zarota privilegirane uradne cerkve proti ljudstvu oziroma človeštvu in duhu svobode. (Na kateri strani sta vidva, bistri bralec in ljuba bralka?)

Vendar »skrita zgodovina« ne obstaja toliko zaradi dejstva, da je resnica za domala vsako paternalistično oblast en zelo nevaren eksploziv, temveč bolj zaradi nezmožnosti komunikacije Resnice, še posebej Mistične, na berljiv in užiten način, ki bi bil najbolj po godu vzorni in dostojno lenobni kulturni javnosti.

(Običajen premočrten in evklidski vidik antropologov, kulturologov in zgodovinarjev je ta, da je v starih časih primitivizma obstajala magija, nato se je počasi iz nje razvila religija, danes pa imamo znanost. Podobno je Hegel zgodovinsko sosledno razdelil umetnost na simbolično, klasično in romantično. Nietzsche je prvi, kakor je meni znano, odločno oporekal tako evklidsko premočrtni preproščini, s tem da je poudaril, v skladu s svojo »relativistično« in virtualno teorijo zgodovine, ciklični in ponavljajoči vidik zgodovine, nemara v skladu z idejo »večnega vračanja enakega«, brez posebnega ozira na tisto usodnejše vračanje in ponavljanje zgodovine vsled ljudskega pozabljanja le-te.)

Kakorkoli že, naš metje, kakor smo že povedali, je Magika, ki jo nekateri, malo bolj poučeni, imenujejo »visoka« magija, za razliko od primitivne, ki temelji na zdravorazumski zmoti ali naivnosti, točneje na mešanju nivojev označevanja in učinkovanja vsled nepoznavanja ključnega Manjkajočega Veznega Člena. A z Jungom in njegovo teorijo sinhronicitete vztrajamo na tem, da je treba tudi v

t.i. primitivni simpatetični in homeopatični magiji pravtako videti modrost, logiko in razumnost. Danes, v t.i. Dobi Znanosti in Razuma ter visoke elektronsko kompjuterske tehnologije, obstaja tudi med učenjaki mnogo nostalgikov, ki bi po drugi strani hoteli, gotovo iz moralističnih nagibov, kakor je to skozi vso svojo zgodovino počela tudi krščanska cerkev, proglasiti Novo Dobo za apokaliptično, ter prerokujejo žalosten propad človeštva zaradi popolnega pomanjkanja (starih dobrih!) moralnih vrednot. Vendar poti nazaj v Stari Eon ni, ljudje božji, ki še niste opazili, kam so nas privedle vaše stare dobre vrednote, čeprav se že dušite od smeti in umirate od zastrupljene vode in hrane. Kje so vaše dejanske vrednote, vi leporečni dekalogisti in kontemplatorji nebeških parcel za vaše bebave klone?

Sicer pa je (bil-a) posel-masonerija »tajnih«¹ Masonskih Redov vseskozi zgodovino nikakor ne neka zarota, temveč zgolj neka Božja Straža za ohranjanje neke »skrite«² tradicije skozi mračno obdobje, in ob tem posvečanje ali iniciacija Razsvetljenih Kraljev! A ironija zgodovine je, da so bili najslavnejši Vladarji-Tirani ravno odpadniki Velikega Reda (A.:A.:), ki so se kot falirani študentje zarotniško (običajno v konspiraciji z uradno cerkveno oblastjo!) izneverili tako Redu kot tudi svojim svetim zaprisegam. Stopnja razvitosti neke civilizacije se pač jasno odčituje v humanosti-lepoti-čistosti njene kibernetike in (vojne oziroma revolucionarne) tehnologije!

Je mar pomembno, kdo-kaj je kriv-o za takšno stanje – akutne katastrofičnosti – naše (predvsem globalno prevladujoče zahodnjaške) civilizacije? Družba, katere integriteta je odvisna od obstoja zunanjega sovražnika, ne more biti civilizirana družba. Religija, katere aktualnost je odvisna od verjetnosti in kredita onstranskih obljub, in vera, katere zaupanje v Boga je odvisna od obstoja Hudiča, ni religija ali vera po meri človeka, temveč je zarotniška in zatiralska.

Vera v znanost je pravtako prazna, ona je vendar zgolj naše orodje, naš organon, in ona je vedno zmotna napram naših

pričakovanj, vedno v popravljanju, vedno v nastajanju. Čeravno se zavzemamo za obuditev prave starodavne Cerkve, katere legitimni dediči smo, pa vendar ne vztrajamo pri religiji za vsako ceno; za nas je religija zgolj Neko Telo Učenja, nič več; tako da pod to definicijo spada tudi, danes (po propadu vseh patriarhalnih religij in imperijev) globalno prevladujoči, liberaldemokratizem, ki ga sicer mi smatramo zgolj za trenutni nadomestek ali neko kibernetško polje-bazo za postanek Nove Religije. Dovolj je bilo poneumljanja z domišljanjem vednosti o »onostranskih« rečeh in Bogu, ki je zgolj prazna in varljiva beseda, če ni Simbol in slutnja Neizrekljivega, Neizmerljivega, vedno in vsepovsod prisotnega neskončnega dejavnika, s katerim moramo računati v vseh naših kalkulacijah – v Tišini, ne v znanstvenem, še manj (bog ne daj) političnem, diskurzu.

Idejo Večnega Vračanja Enakega mi razumemo, ne kot Freudovo prisilno nevrozo, temveč kot večno aktualnost ROTENJA (recimo) Nezavedne in Neznane Sile, s katero se čutimo povezane ne le »nezavedno« ali v sanjah, temveč predvsem v najlucidnejši Budnosti ter najzanosnejši Tišini Tu-Biti. Pravzaprav se hočemo zgolj prebuditi iz tega ne-za-vednega sna, ki ga sicer običajni ljudje imenujejo budnost. So mote it be!

(N.B.: Vrata, Vrač, Vračanje; Vrat (kot Vez med Glavo-Zgoraj in Trupom-Spodaj), Orat, Oratorij, Rotenje, Rota, Kolo Življenje, Tarot, Tora (Zakon), Troa (Vrata Nebes); Vrt, Uarda (ar.vrtnica), Vrtnica ali Trnica:Dveri, Dvor, Dvorjenje; Roža in Križ etc. – gre za isto besedo in isti simbol oziroma koren! Kabalistična procedura je ista kot pri psihoanalizi, pri vraču Freudu in pacientu Parsifalu – nezavedno se izpoljuje v govorici, sprva, nato v Tišini, in končno onstran Govora in Tišine !!!)

Kako bi prepričali nekoga, da obstaja dosti večja in zares prava budnost onkraj sna, kar je tudi onkraj prividne budnosti? Kakor bi zaljubljenec hotel prepričati druge, da je vse ena sama ljubezen v podobi Ljubljene, Nепrekinjene, Božanske.

Vsak Magik je tak lunatik in Čisti Norec, ko roti Ljubljeno, da bi ga sprejela v svoje naročje. In smrt v njenem objemu ali pod njenim mečem je zanj najvišja mistična obljuba, in pa prenehanje štetja, mišljenja, skepticizma. Jaz, Nad-jaz, Sebstvo, Osebnost, Duša, Bog, to so vse iste stare pravljice, milni mehurčki, samovšečni prividi, ki hranijo zgolj sami sebe. Tudi Ljubezen je zgolj vampir, obsesija in uzurpator naših src, če ni dejavna, neosebna, nezavedna, brezpogojna, skratka, pod (ali v skladu z) Voljo.

VOLJA, ki jo rotijo Mašniki v ritualu Maše, je FIAT, ki se ima za zgoditi. Kaj pa je TO, ve samo vsak zase v svoji Tišini in konverzaciji z, kar lahko imenuje, Bogom, Boginjo oziroma s svojim Genijem. Različna božanska imena so zgolj različne bolj ali manj univerzalne formule, za različne nravi in prilike – za doseg tega najvišjega dosežka, izpolnitve Najvišjega Dobra, popolnega Zadovoljstva in Prave Modrosti. AUMGN.

*

Komentar naslovne šifre

Številka oziroma Znak-Podoba-Simbol XV ali 15 se v prvi vrsti nanaša na Tarot Adut XV, ki se vulgarno-katoliško – strahospoštljivo (v smislu »Strah pred Bogom je začetek modrosti«) – imenuje Vrag ali Hudič, in predstavlja Idola poganstva ter vseh naravnih religij (v našem primeru predvsem predkrščanske, antične, poganske Evrope), ki so se vsled vzhodnjaškega naleta pokristjanjevanja in preganjanja morale umakniti v najtemačnejše in najsvetejše gozdove, kjer se je edino lahko kult Rogatega Boga Zime in Lova (Odin, Pan ipd.) ter Krasne Boginje Pomladi (Freja, Izida, Afrodita, idr.) ohranil skozi temno obdobje krščanstva, katero v tem oziru pomeni predvsem orientalizacijo in globalizacijo v političnem, v psihološkem smislu pa pomehkuženje predvsem možatih »hiperborejskih« narodov severa – in to pod zastavo X (znak nevrotičnega simptoma!) oziroma v znaku Križa, ki pomeni v resnici

prekrižanje oziroma negacijo vseh Bogov in Boginj poganškega panteoma (ali pandemoniuma, če že hočete), to pa je v svojem bistvu tista ideja, katere iniciator je bil Gauthama Buda in katere prenosnik je bil pravitako legendarni Isa Nazarečan. Krščanstvo je pravzaprav, kakor pravi Nietzsche, budistična mirovna misija na zahod. Vendar Buda ni s svojo Besedo ANATTA (ali Anatman) negiral le Boga in vse bogove hinduizma, temveč tudi Dušo, Duha vobče, da bi napotil človeka na Sveto Osmero Pot, ki se začne pri fiziologiji oziroma s pravilnim dojetjem telesa kot našega Voza ali Prenosnika, Orodja. Slično v (hatha) Jogi, Veliko Delo (na sebi oziroma Sebstvu!) se prične s treningom primerne poze telesa, nakar se vse začenja dogajati v bistvu samo od sebe, če smo le pravilno osredotočeni, oziroma, če le sledimo tej Poti, ki jo je prehodil do konca do tedaj baje edino Sveti Gauthama Siddharta Buda, dočim so se malo manj sveti Rišiji vedno ustavili pred nekega karmičnega demona oziroma Boga, da bi ga nato povnanjili in spolitizirali.

Preden nadaljujem, bo najbolje, če navedem poglavje o ATU XV iz Crowleyeve *Tabutijeve Knjige*, ki je (najboljša) knjiga o Tarotu in Kabali:

»Ta karta je označena s črko Ojin, ki pomeni Oko, in se nanaša na Kozoroga v Zodiaku. V Mračnem Obdobju Krščanstva je bila povsem napačno razumljena. Elifaz Levi jo je zelo globoko preučil, zavoljo njene povezave z obredno Magiko, kar je bila njegova priljubljena tema; in jo je tudi nanovo narisal, identificirajoč jo z Bafometom, osloglavim idolom Templjarjev. (Op.a.: Tudi zgodnji kristjani so bili obtoževani, češ da obožujejo osloglavega boga. Glej Browningovo delo *Prstan in Knjiga (Papež.)*.) (...) On je vsaj uspel boga, ki je portretiran na tej karti, poistovetiti s Panom. (...)

Ta karta predstavlja ustvarjalno energijo v njeni najmaterialnejši obliki (podčrtal J.T.); v Zodiaku Kozorog zavzema Zenit. To je najvzvišenejše med zodiakalnimi znamenji. To je kozel, ki skače v

svoji sli po vrhovih zemlje. Znamenju vlada Saturn, ki mu doda sestvo in stanovitnost. V tem znamenju je eksaltiran Mars, ki v svoji najboljši obliki izkazuje ognjeno in materialno energijo v stvarjenju. Karta predstavlja Pana Pangenetorja, Vse-Oplojevalca. To je Drevo Življenja, kakor je vidno napram ozadja risbe izredno prefinjenih, kompleksnih in fantastičnih oblik norosti, božanske norosti pomladi, ki jo je zaslutiti že v meditativni norosti zime; kajti Sonce se obrne na sever, ko vstopi v to znamenje. Korenine Drevesa so prikazane transparentno, da bi se videlo neštete izvire sokovja; pred njim stoji himalajski kozel z očesom na sredini čela, predstavljajoč boga Pana na najvišji in najsvetejši med vsemi planinami zemlje. Njegova kreativna energija je zakrita s simbolom Palice Glavnega Adepta, okronane s krilato kroglo in kačama dvojčicama, ki predstavljata Horusa in Ozirisa.

»Usliši me, Ti Zvezd Gospodar,
kajti tebe častil sem vsekdar,
s pegami in praskami in trpljenjem,
z radostnim, radostnim Stremljenjem.
Usliši me, O Ti kot-lilija-bel kozel,
ki zguban kakor gošča si trnova,
z zlato koraldo okrog vratu
in pentljo škrlatno za tvoja rogova.«

Znak Kozoroga je grob, oster, mračen, celo slep; ustvarjalni impulz ne upošteva razuma, navade, ali preduvida. On je božansko neskrupulozen, sublimno brezbrizen do rezultata. »Ti nimaš nobene pravice, razen te, da izvršuješ svojo voljo. Delaj to in ti nihče ne bo oporekal. Za čisto voljo, nepomirjeno s smotrom, osvobojeno sle po rezultatu, je vsaka pot popolna.« AL. I, 42-4.

Nadalje je treba upoštevati, da deblo drevesa prebada nebesa; obkroža ga obroč telesa Nuit. Po istem principu konica palice sega dol do sredine zemlje. »Če dvignem glavo, sva jaz in Nuit eno. Če

sklonim dol svojo glavo, in izbrizgnem strup, potem je to zanos zemlje, in sva jaz in zemlja eno.« AL. II, 26.

Formula te karte je torej popolno upoštevanje vseh obstoječih stvari. On se raduje tako robatega in pustega, kot tudi gladkega in sočnega. Vse ga enako navdušuje in povzdiguje. On predstavlja najdevanje zanosa v vsakem pojavu, kakorkoli že je naravno odbojen; on transcendira vsako omejitev; on je Pan; on je Vse.

Pomembne so tudi neke druge korespondence. Trije polvokali hebrejskega alfabetu, Alef, Jod in Ojin, te tri črke tvorijo skrivno ime Boga, I A O. Njim pripadajoči Aduti, IX (Hermit), 0 (Norec) in XV (Vrag) pa nam ponujajo trojno razlago moške kreativne energije; toda ta karta posebej je med njimi najbolj maskulina. Saturn, vladar Kozoroga, je Set, osloglavi bog egiptovskih puščav; on je bog juga. Ime se pravitako nanaša na vse bogove, katerih imena vsebujejo ta dva soglasnika, kot na primer Šeitán, ali Satan. (*Sat v sanskrtu pomeni bivanje, in polnost bivanja, kot v latinščini, sat ali satis, od tu Saturn, saturnalijske; op.p.*) Bistveno za simbolizem je okolje – pusti kraji, posebej planinski. Kult gore je natančna vzporednica. Stari Testament je poln napadov na kralje, ki so proslavljali čaščenja na »vzvišenih krajih«, čeravno je bil Zion sam tudi gora! To občutje je stalno, tja do dnevo Sabata Čarovnic, ki so se dogajali po možnosti na zapuščenih vrhovih, ali (če teh ni bilo na razpolago) vsaj na divjih mestih, ki so bila nekontaminirana z umetelnostjo človeka.

V Kabali je Sabbathai, Sfera Saturna, Sabat (sc. *praznik, sveti dan brezdelja in bogočastja; op.p.*). Zgodovinsko je nestrpnost do Judov tvoril strah pred Judi; njihovi obredi, ki so jih nadomestile krščanske oblike magije, so sčasoma postali skrivnostni in strašljivi. Razširila se je panika, češ da kradejo krščanske otroke, da bi jih žrtvovali in pojedli. Ta vera se je obdržala do dandanes.

V vsakem simbolu te karte je namig na najvišje in najbolj oddaljene stvari. Celo rogova kozla sta spiralna, naznačujoč gibanje vseprežemajoče energije. Zoroaster definira Boga kot takega, ki

»poseduje spiralno silo«. Tudi v delih Einsteina naletimo na slične ideje.« (*Konec citata.*)

*

(Kratki intermezzo, vsled trenutnega navdiha ob zgornjem citatu: kabalistični palindromski haiku s komentarjem:

O KOZA, ZNAK!
OKO ZA ZNAK,
ZAKONOKAZ!

- Tako se ti dogodi test OKA!?)

*

Nadaljnja analiza števila: XV je tudi 5 plus 1, torej 6, kar je število Sonca, ki je edini bog (če diskretno zanemarimo Boginjo neskončnega prostora) v makrokozmu, čigar vsi legendarni »umirajoči« bogovi, vključno z Jezusom, so zgolj Njegova psihosocialna podoba. (Glej tudi ATU VI, Ljubimca!)

Petnajst je tudi vrednost božanskega imena JaH, Jod in Heh; moški in ženski princip, ter univerzalno ravnovesje, ki je še posebej pomembno v Ritualu Gnostične Maše; Jod-Ogenj-Hadit je Svečenik, Heh-Voda-Nuit pa Svečenica; brez tega para ni možna nobena kreacija. To je ena od glavnih razlik v primerjavi s strogo orto-patriarhalno krščansko Mašo.

JOD plus HeH v celoti pa znese 30, kar je Lamed, črka Pravičnosti (Tehtnica), ravnovesja in kompenzacije, izravnave, Zadovoljene Ženske.

Asociacija: HeH (v čast Gospe!), ki je 10, Devica in Princesa Vesolja (pravzaprav večni arhidaimon nečiste, bolne in zavrte, moške – Ojdipske, krščanske psihe!), lahko zapišemo tudi VV, ali pa 55, kar je po pripovedi Božji Vrt, Raj, Eden, ki se pravilno zapiše ADeN, 55, kar je petkrat 11, (največja možna ekspanzija moške kreativne in bojvniške energije!); ALEF je Adam (ki je tudi Adonai-Jahve!), Oko v Trikotu, DALETh je Venera, Eva, NUN pa Kača Zvodnica. Mar ni nobenih drugih oficirjev Maše, junakov

Tragedije o Padcu Adamovem v svet mesenih stvari in prividov materije?

(N.B.: Kabalistična analiza vsake Besede in vsakega Števila (kot skrajnega arhetipa kolektivnega Nezavednega) je edina dokončna analiza-razlaga vsakega »barbarskega Imena Evokacije Numinoznega, Nezavednega«, še več, vsakega pojma, ki je tako ali drugače nejasen in nedoumljiv, ali pač dovoljuje dvoje ali več razlag, kar je sicer, če smo iskreni in natančni, primer vsake besede, vsakega znaka-simbola. Kabalistična dogma je sicer nepojmljiva za nefilozofski um. Njeno bistvo je v tem, da se vsak avtonomni in nezavedni Kompleks pretvori v Simbol, vsak Simbol v Število, in se vsako besedo-število zreducira na (ključno-digitalno) enomestno število, na eno od Sefir Drevesa Življenja, nato v Eno(st) in nazadnje v Nič(nost), iz katere(ga) Vse tudi izhaja. Razumete? Nič ne de! Nekoč bomo Vse razumeli! Pravtako so psihoanalitiki končno došli, da je Nezavedno strukturirano kot Govorica, ne le kot prosto asociiranje pacienta na kavču, po možnosti v Alfa-stanju, niti kot običajna nezavedna parapraksa (ki po Freudu konstituira našo vsakodnevno psihopatologijo), temveč v spontani, nezavedni izpoljitvi Glasov in Števil skozi vso zgodovino (hiperboličnega, simboličnega) nastajanja jezika in nad-jezika, samo-zavedanja in kulture.

Qabalah je v bistvu neke vrste nad-jezik, ki pa ga je žal vsled subtilnosti in subjektivnosti ali idiosinkratičnosti pristopa nemogoče poučevati, lahko se jo le učimo, vsak po svoji zmožnosti in (pre)danosti. Edini učbenik Kabale so karte in table, in edina prakcija je igra, drama, dogod, iniciacija.

Skrajni znak v Kabali je Troedina (Hieroglifska) Monada, ki jo tvori Slika, Zvok in Število, S(criptis), P(ronuntiat)is in R(atiotinatis) ali N(umeratus) – SePheR (Sifar, Safir, Sfera etc.; 340, Šin + Mem, Ogenj in Voda, 7, ♀), Šifra, univerzalni Označevalec ali Emanacija Sebstva v Polju Nezavednega!

Slika, podoba ali glif, je najbolj groba dimenzija Znaka ali Monade; Zvok, ali vibracija, je že dosti finejši; Število ali Sefira pa je najbolj spiritualna in čutno nenazorna dimenzija, ki zadeva čisti um, bi lahko rekli. Števnost v tem, kabalističnem, oziru ne pomeni merljivosti, temveč prej nasprotno, namreč »vsako število je neskončno«, posedujoč svojo lastno bitnost, osebnost, ki je skrita, neskončna, bogovska. Niča in Biti, ki sta v svojem Postajanju identična, kakor nas pouči Hegel, ne moremo meriti, pa sta vendar 'števna'. Slično je z identiteto Vsega in Enega in Drugega oziroma Drugačnega, Univerzuma in Multiverzuma. Torej je glavni problem metafizike, kakor tudi logike, števnost – tako Biti kot Njenih pojavnosti, tako Ne-Boga kot Vsega božjega, če že hočete.

Zdi se, da je edini filozof-mistik, ki je v tej števnosti oziroma v samih Številih-bogovih videl najpristnejši desiderat in označevalec človekovega uma, ravno že omenjeni naš praded Pitagora, in on se nam kot tak dozdeva tudi edini (od nam poznanih) pristni dedič tiste skozi vsa naša stoletja umnosti zamolčane sublimne modrosti starega Khema, h kateremu se vsi magiki klanjamo v svojih najintimnejših bogovskih invokacijah, saj še vedno ostaja naš edini zgodovinski vzor Magijske religije, ki je glavni znak neke visoko razvite kulture, ki ji lahko rečemo Civilizirana družba – v smislu še vedno obstojnih in negovanih idealov človečnosti oziroma humanizma.

(Ne čudimo se, da je šele nova generacija ameriških antropologov in drugih znanstvenikov začela odkrivati vzvišeno kulturo starega Egipta, ki nam je bila skozi vsa stoletja črnobratske zarote tako vztrajno prepovedovana predvsem s strani uradnih teologov, ki še danes omalovažujejo, bodisi iz sramu ali sovraštva, iz ljubosumja ali poniglave ozkosrčnosti, vse magično in mistično, kar izvira iz Egipta ali Mezopotamije. Ena prvih lekcij iz njihove Biblije, kakor se vsi spomnimo, je pravo demonsko sovraštvo do starega Egipta in Babilona, kakor da bi se prava kultura in celo filozofija ter prava religija začela šele z Mojzesom oziroma judokrščanstvom. Pitani,

kakor smo bili, s tako nevednostjo in resentmentom, z mizozofijo in hipokrizijo, si lahko mislite, kako trpek in ciničen mora biti danes naš pogled na vekovni trud temnih bratov pajkov-profesorjev, da bi spletli svojo metafiziko in leporečno etiko, ter nas prepričevali, da so dobri Evropejci, fantje od fare, pravi človekoljubi in zavetniki naroda...ad nauseam...)

Naša Kabala sploh ni judovska oziroma hebrejska, čeravno še vedno radi uporabljamo hebrejščino in še raje enohianščino, iz katere hebrejščina tudi izvira, ter spoštujemo neke stare rabine, ki so doživeli neko stopnjo duhovne, intelektualne, celo mistične iluminacije, ter nam zapustili dragulje svoje vednosti – temveč je egiptovska, kakor je zaznati že v samem Templju, ki je replika kraljevske sobane Velike Piramide v Gizah, ki so jo kasneje alkemiki zagonetno in nemara humorno poimenovali Sedmerostranska Grobnica Cristiana RosenCreutza, seveda, gre za čisto običajno bikubično sobano s pastosom-sarkofagom (ali Skrinjo Zaveze) na Vzhodu, le da se Sedem, sicer najtežavnejše in najskrivnostnejše od vseh števil, nanaša na Dimenzijo iznad Prostora in Časa ter običajnega razumevanja.

(In ta (dvo)kockasta sobana, kakor bomo videli, je tudi prostor dogajanja eksoterične Gnostične Maše. Drugačen, namreč bogovski (za razliko od človeškega), kanon velja za ezoterično Mašo, katere svetišče je v obliki Vesolja, Vesicae Piscis. Obema je skupen katoliški in kabalistični simbolizem Ladje oziroma Barke Odrešitve, ki temelji, kakor je v metafiziki obče znano, na antičnem staroegipčanskem kanonu identitete Mikrokozma in Makrokozma.)

ARHITEKTURA IN FURNITURA

TEMPLJA

*Tempelj predstavlja zunanji svet,
tako da ima posebno obliko.
Magik ga mora uporabiti, kakor ga pač najde;
a zapisano je, v Libru VII, vi,2:
»Naredili smo si Tempelj iz kamenja v obliki Vesolja,
kakor si se ti ponašal odkrito, jaz pa skrito.«
Ta oblika je Vesica Piscis;
vendar so le največji Magiki zmožni
tako izoblikovati Tempelj.
Kakorkoli že, lahko obstaja neka izbira sob,
kar je odvisno od sposobnosti Magika,
da se utelesi v primernem telesu.*

(Liber ABA)

NAUS ali Ladja je obrnjena proti Vzhodu, Psihičnem vzhodu, kamor se obračajo vsi pristni, sc. osveščeni, Verniki, se pravi, da vedo, kje je njihov psihični Vzhod, kjer se tudi nahaja njihova Kiblah, njihov Vidni Objekt Čaščanja, Ljubezni, Identifikacije in Transferja. Ladja je pravitako Drevo Življenja, se pravi, tako (Prazen ali Poln) Prostor, kot tudi TO, kar ta Prostor izpolnjuje. Da se ve, kako osnoven in univerzalen je Zakon ravnovesja in kompenzacije, ki vselej na nas deluje Nezavedno, kakor vsako pristno umetniško delo, izničujoč mišljenje, ki je nečisto in v Posvečenem Templju povsem nezaželeno.

Na Zahodu se nahaja pokončna Grobnica, z emblemi smrti, na vzhodu pa ležeči Pastos, z emblemom Boga oziroma Življenja. Vmes

se nahaja svet, in Pot – Dogajanja in Nastajanja in Izničevanja in Spremembe in Inicijacije.

Na sredini se nahaja mali, kvadraten (sestavljeno iz dveh kock ali ene in pol kocke, segajoč do popka Svečenika), ognjeni Oltar, na katerem se nahaja kadilo in žar. Na sredini razdalje med tem malim oltarjem in grobnico na zahodu se nahaja okrogla fontana (v obliki pokončnega valja ali pa pojemajoče, nepolne krogle) z vodo in solnico s soljo. Na sredini razdalje med malim oltarjem in pastosom na vzhodu se nahaja zastor Brezna, znotraj katerega so tri stopnice do pastosa, za pastosom pa se dviguje Visoki Oltar v vsemi potrebnimi simboli in predmeti ter prostorom za sedenje na »vrhu zemlje« za Svečenico.

Vzdolž Ladje in Srednjega Stebra Drevesa Življenja se torej nahajajo: Grobnica – Fontana – Oltar – Zastor – Visoki Oltar. To so alkemijski elementi, v resnici elementi Haosa: Zemlja – Voda – Ogenj – Zrak – Duh ali Aeter; ta »Peti element« je Ničen, kozmičen, kar moramo vedno znova poudarjati! Tam Onstran Bog Ne Obstaja, temveč le Praznina vsemirja, ki kot vakuum čaka, da vsrka Resnično Voljo teurgov Maše, ki jo moramo razlikovati od »potlačene« želje analitikov freudovskega polja. To je namreč tisto, kar razlikuje Freudovo prisilno nevrozo od (umetniške) večšine ustvarjanja Magijskega Otroka (Genija, Boga).

Glavni orodji v Teurgiji Maše sta seveda Sveto Kopje in Sveti Gral; glavni artekefakt v opremi templja pa je Sveta Knjiga Zakona, oziroma Knjiga Svetega Zakona (tudi urokov ali magijskih formul), katere historični vzor-priča je Stela Razodetja, ki sicer prevladuje celotnemu prostoru, najvišje na Visokem Oltarju.

Ko je Magus prinesel v Gnostično Svetišče Inicijacije novo Knjigo Zakona, s katero je nadomestil staro, judo-krščansko Biblijo, se je šele dejansko v sociološkem smislu začel Novi Eon. A s tem so se začele tudi težave, vojne na vseh področjih, kajti velika večina (stare, judo-krščanske in nove ameriške) masonerije, z vso svojo politično in materialno pre-močjo, se je postavila proti Magusu, manjšina pa

je začela graditi novo družbo (cerkev, college, akademija, samostani etc.) iz Nič (dobesedno), se pravi brez kakršnihkoli materialnih sredstev, razen Knjige, ter znova iz-najdene Besede....

(N.B.: Treba je poudariti, da je s tem, z Novim Svetim Skriptom, šele izpolnjena obljuba Masonerije, da bo v resnici spravila vse religije in nacije med seboj, kar ni uspelo, zavestno ali pa nezavedno, stari ameriški masoneriji, ki je pozabila svojo dolžnost – če že niso imeli Novega Teksta Svetega Zakona, bi morali skupaj zlepiti vse stare knjige, tudi Koran, Dammapaddo, tibetansko Knjigo Mrtvih, Tao Teh Ching itd.; ker pa so, iz zlobne sebičnosti ali pa naivnosti ter nevednosti, pustili oziroma nastavili na Visoki Oltar zgolj kvazikatoliško Biblijo, se je famozni Novi Red izrodil v, tokrat s tem ponovno potrjeno, judo-krščansko zaroto. kar je kasneje tako usodno zaznamovalo Ameriko, da je skrenila od svojih izvornih principov novoeonskega liberalizma, kar je nemara poglavitni vzrok global(istič)ne Krize v kateri živimo-trpimo dandanes in katere vzrok vsi nostalgiki vidijo v, nekako čudno in nerodno realizirani, Svobodi sami.)

Da, na začetku je bila Beseda, ki je meso postajala vse do konca svojega izdiha, izdiha Eona...in na koncu je pravitako Beseda, in Beseda je Bog-Eon, in pravitako Dvoje in Nič, in Haos, ki je Luč in Pri-vid Sveta, ki ga končno pogoltne Zmaj Noči, Upogibajoča se Boginja Vsemirja.

Vse zgradbe tega sveta so zanjo le bežen privid in oddaljeni spomin, pa vendar gradimo vsled gona te misli-besede Boga ter Večnega Vračanja Življenja.

Nova masonerija se začne z odvrženim kamnom, ki so ga arhitekti starega Eona (v-bistvu ne)zavedno zavrgli in pozabili kot Nič-vrednega. Ne-uporabnega, Ne-varnega. Niso mogli drugače, niso si mogli kaj...tudi oni so tako začeli in tudi mi bomo tako končali. V čem je vendar užitek, ki je videti, če se zamislimo, kot ena večna muka in znojenje in sopihanje?

Kadar se vsled tako trmastega izpraševanja svojega razumevanja znajdemo pred takim praznim zidom, nam resnično ne preostane drugega kot to, da si zamislimo, da smo na udobnem psihoanalitičnem kavču ter se prepustimo svobodnim asociacijam, ki nam jih nudi bistveno »barbarsko ime evokacije« – n. pr. OPUS, DELO, RABOTA, LABOR, ERGON, WORK; TRUD, TRAVAIL itd. „in Veliko Delo (Magnum Opus, Great Work), dragi moji mistifikatorji, ne pomeni nič drugega kot veliko dela. Vendar TO ni tisto, kar nas razlikuje od drugih živali, ki znajo dosti bolj pridno delati in izdelovati enako ali še bolj čudovite zgradbe?

Nemara je bolj pravšen izraz KULT, pa še numeracija je dosti obetavnejša, namreč 65, ADNI! Latinski zapis števila LXV pa nam navrže LUX, ki pa nas privede do NOX, namreč, preko Okultnega, ki nujno pripada Kult(UR)nemu. Kakorkoli že, študij korenov ali kabalistična kontemplacija Formule nas privede do istega praznega zidu, zato se bomo tu osredotočili na Tajnost in od tu na Nelagodnost (O)Kultnega-Mističnega in Numinoznega, da ostanemo pri naši Stvari.

Tempelj mora biti skrit pred svetom, zato obstajajo trije zastori ali pajčolani Skrivnosti – Prvi Zastor je zastor (od-do) Sveta, ki je pač zagrajen-zastražen prostor Maše ali Inicijacije (Hiša Boga, PEH); Drugi Zastor je zastor (od-do) Telesa, grobe materije kot take, iluzorne; znotraj Templja je skrito Središče Duše ali Mali Oltar Večnega Ognja (Sla, TETH); in Tretji je Zastor (od-do) Brezna in Pajčolan Izide Uranije (Venus, DALETH).

Ti trije zastori na Drevesu Življenja simbolizirajo tri prečne Poti, ki vsaka na svojem nivoju (v bistvu kakor Arkade ali Piloni) združujejo nasprotja; le-te pa predstavljajo tri Range Krafra: Vajenec ali Človek Zemlje, Pomočnik ali Ljubimec in Mojster ali Puščavnik.

Te skrivalnice imajo metafizičen izvor v konceptu Treh oblik Ničnosti, ki so v taoizmu predstavljene s prvinami: točka, črta in

prekinjena črta, se pravi, Tao, Jin in Jang; v kabali pa s števili 8, 80 in 418 ali po starem: Ain, Ain Sof in Ain Sof Aur.

Torej, dragi moji mistifikatorji in artizani, kakor je zapisal Crowley v *Libru 333*, naučite se najprej, kaj je delo, potem Veliko Delo ne bo več tako daleč. Če svojo kultno ART, ali proizvodnjo lepih in dragocenih reči – artefaktov, obrnete v okultno, dobite TRA (in pa VRAGa, kar je oboje 210, Nox!), ki je formula ali Trademark Masonerije, pomeni pa (med drugim tudi) *Trud*, *Realizacijo* in *Adaptacijo*, torej nič kaj okultnega, mar ne!

In delo, ki prinaša tudi užitek, in to trajen ter brez pohlepa po rezultatu, ne le da nas zgolj ubija, si je treba šele izboriti, dragi Vitezi in Dame, Bratje in Sestre; nakar sledi mala gostija, po Velikem Delu pa Velika Gostija, brez skrbi, AUMGN.

OFICIRJI MAŠE. AKTERJI, A NE-IGRALCI.

*»Vedite zdaj, da je izbrani svečenik in apostol
neskončnega prostora princ-svečenik Zver,
in da je njegovi ženski, imenovani Škrlatna Žena,
dana vsa oblast. Onadva bosta zbrala moje otroke
v svoje okrilje; prinesla bosta sij zvezd v ljudska srca.
Kajti on je vedno sonce in ona luna.
A njegov je krilati skriti žar in njena upogibajoča se
zvezdna svetloba.
Toda vi niste tako izbrani.«*
(Liber Al vel Legis)

Zgodovinarji in antropologi in tudi psihoanalitiki, predvsem jungovske šole, bi se lahko enkrat resno vprašali, kdaj je kolegij brad izgnal iz Templja Svečenico, češ da je nečista, zaradi vsakomesečne menstrualne čišče. (Absurdno, kakor se sliši, konec koncev gre le za določeno telesno in duhovno higieno, ki je divjaki razumljivo niso razumeli, kakor jo danes mi, upam!) In če je davni nastop Patriarhalnega Eona po svoji logiki, logiki nevednosti in slepote, predpostavil samo moško Mašo, vsled pretenzije, da je moški Prvi in Glavni Kreator Čudeža Maše, in da ženska v bistvu nima kaj posebnega za početi pri tem? Ali pač, da je ona zgolj nek prikladen in nikakor ne nujen okrasni objekt-posoda, kamor lahko spravi svoje seme, sicer je pa on Glavni ali Prvi, in njegovo seme najbistvenejše esencialno teurgično...!

Gnostiki (če smo nostalgični) smo prepričani, da gre za zaroto proti celotnemu človeškemu rodu in njegovi Magiki – Veščini – Znanosti, ne le proti ženski, ter da je edini možen smoter te Previdnosti izkustvo neuropatološke Tragedičnosti rase Brezrepnih

Opic. Seveda, lahko se vprašamo še naprej, čemu in kaj je v resnici Tragično Izkušstvo Bivanja? (Bivši sicer »Prva Plemenita Resnica« črne Šole Magike in Filozofije, namreč, Bivanje je Žalost, Trpljenje.)

Ritual pomeni žrtvovanje (sc. posvetitev, sanktifikacija, oblacija) življenja, ki ga simbolizira, predstavlja, Kri. Ženska, ki je po svoji naravi, »zadolžena, da jo priskrbi«, (Sveta Točajka in Kuponosa!), svojo lastno, človeško, in to brez vsakega nepotrebnega klanja (ki se običajno pričinja z obrezovanjem oziroma kastracijo!), je bila z razlogom presenečena in razočarana nad odločitvijo koncilija brad, da je Ona in Njena jajčna kri nečista, in da je bolje za Ritus uporabiti »kri neke živali, ni važno katere«, ali pa Sovražnikovo, ali pa od kakega častilca oziroma Svetega Norca, ki se sam javi za Vnebovzetje.

Od kje ta paranoični fetišizem in celo neekonomičnost v moški, nemara čisto duhovni, magiji? Torej gre zares za golo ljubosumje ter zgolj politične spletke, pa čeravno je vse to (samo)mučenje trajalo ves patriarhalni Eon – katerega formula je bila, kakor zdaj vemo, samokrižanje-žrtvovanje-trpljenje?

Da, v politiki ne moreta vladati dve ali pa več oseb, če nočemo imeti anarhije. Nobene demokracije! Pravtako v Ritualu. Nekdo je vedno prej in bolj zainteresiran za nekaj, za nek Numen, za nek projekt! On nato lobira ter očara in prepriča še druge, da mu v tem pomagajo; torej je formalna demokracija zgolj druga faza kreacije, pač zgolj formalna, tako da ima ljudstvo vedno občutek, da lahko ono odloča. Dobro, torej mora biti Prvi Magus skrit, Brezoseben, Neviden, Prazen, Nemo, seveda, kar je glavni predikat Mojsterstva! Sicer ga bo ljudstvo "pojedlo," ali vsaj obglavilo, kar je tudi edino prav ter logično...(*akefalos* namreč pomeni *brez začetka*, večer, kar je atribut božanstva) ter zatrjuje nujnost revolucije, to je, nasilnega uničenja neke kurije, ki je uzupirala oblast zgolj v svoje lastne narcisoidne namene, v neznosnem obdobju trpljenja ljudstva oziroma civilne družbe, ki je še toliko razborita, da se uspe organizirat proti (samo)uničenju.

V Gnostični Maši so vsi ostali oficirji zgolj del Svečenika samega! In vsi izidejo iz iste Grobnice na Zahodu, kakor vsi ljudje-zvezde izhajamo iz iste Maternice naše Gospe Babalon (Naj bo blagoslovljena na veke vekov!), in kamor se bomo povrnili!

Torej je nekaj na tej judovski pripovedi, da je Eva nastala iz Adamovega rebra! Ali pa je to še vedno neka samovšečna logika naše nevednosti in nečimrnosti? Ali pa gre za misterij, ki je sličen enigmi o kuri in jajcu? Ali pa gre za nek evolucijski mutacijski preskok, ob katerem je človek po neki logiki začel predpostavljati Stvarnika nebes in Zemlje, Alfo in Omega, in si nehal beliti mozeg v zvezi s tem!

Torej smo resnično duhovna bitja, zvezde, iznad časa in prostora in obenem v času in prostoru, ki bivamo zgolj zato, da smo in se pre-bijemo; naša groba telesa pa so zgolj naša začasna in ravno dovolj krasna zemeljska vozila, ali še bolje, naši materialni simbolni nosilci!

Zelo dobro, torej, se nam ni treba bati, da bi kaj izgubili, razen morda spomina... kakor običajno v zgodovini, v naši zadregi perspektive, ko se obračamo nazaj, ko dvomimo in mislimo....

In od zdaj naprej se ne bomo več spraševali o nepomembnih rečeh. Kje smo torej...V templju, ki je tudi Grobnica, ki je tudi Maternica, in Ladja...in nismo sami, z nami so tudi naši Bratje in Sestre, in naši otroci, in glej, tudi naši predniki in roditelji in učitelji, in duhovi...tudi angeli, tudi bogovi, tudi demoni, pa tudi elementali, in tudi larve in pohabljeni, in luščine... in vsi grešniki tega in onega sveta. Da, pravzares, Vse obstaja oziroma ima svojo pravo, častno mesto pod soncem, in to brez kakega posebnega smotra poleg tega, da bi le – bivalo! Naj bo! Svetim je vse sveto; vendar obstaja razlika v počutju napram Skritega, Skrivnostnega, še Skrivnostnejšega, in Najskrivnostnejšega – izza zastora, ki se vedno znova pojavlja pred nami, včasih kot najtemnejša tema, včasih kot prazna stena, izza in onstran ... vendar zelo fine svetlobne koprene,

ki vedno znova prekrije od Svetega Najsvetejše. Smo nemara priklicali in realizirali Neskončno, Nprekinjeno?

N.B.: Vseeno obstaja fama Virginis Intactae, kar pa ne pomeni, da je devištvo moralna vrlina, kakor menijo kristjani. Kakor je zapisano v Knjigi Zakona: "Let all chaste women be utterly despised among you".

Znano dejstvo je, da imajo device (nimfe, kore) neko zmožnost posredovanja »med nebom in zemljo«, a gre za zelo redek pojav ali možnost, da spolno (s krvjo še) neomadeževane deklice, očitno vsled nekih karmičnih predispozicij, postanejo božanski mediji in najdejo v tem svojo Resnično Voljo. Najbolj znan in hkrati epohalen primer je gotovo devica-mučenica Ivana Orleanska, ki je komaj dopolnila devetnajst let, ko so jo (namreč črnobratska kvaziaristokratska in kleriška fundamentalistična drhal, kakor se je uspela vidno zbrati in pokazati tudi v poraznem primeru španskega napada na Anglijo Deviške Kraljice Elizabete Prve!) kot Čarovnico zažgali na grmadi.

Se je nemara Boginja zmožna inkarnirati na zemlji na tak način, kakor nam pričajo pravitko poganske legende. Vsekakor bi bila za eksperimente oziroma resno delo take vrste potrebna etabliрана Cerkev, kjer bi bilo to možno in kjer bi našle svoje mesto take kandidatke, ki dandanes v barbarskih deželah, kot je naša, sicer prej zablodijo v azil za duševno motene, kjer jih strokovnjaki za psihiatrijo »spoznajo« za histerične ali shizofrene.

Iz Crowleyevih dnevnikov ni videti, da bi on srečal tako deklico, kaj šele da bi z njo izvedel Gnostično Mašo. Očitno bo treba na kaj takega še počakati (očitno še zelo, zelo dolgo časa!), ko se bodo pojavile generacije Svečenikov in Svečenic, ki ne bodo več obsedeni s spolnostjo in bo Gnostična Maša bila nemara izvajana na sublimno artističen način ter brez vsake mesene misli; kakor bo tudi golota svečenice na Visokem Oltarju nekaj povsem nespotakljivega, kakor je to dandanes že v evropskih gledališčih ter v filmih.

Ta sijajna prihodnost resnične človečnosti, ah, kako blizu v viziji, a tako daleč v dejanskem našem življenju v tej žalostni družbeni stvarnosti prepolni človekoljubja in lažnivo lepih besed; v kateri je človeška patologija že nekaj samo po sebi umevnega, kakor je samo po sebi umevna še vedno lažna morala, ki edina regenerira to patologijo. Upamo, da bodo bistri bralci in samozavestne bralke znale prebrati diskretno zamolčani tekst, ki bi sicer izgovorjen izpadel kot nevroza in verska blaznost, (kajti neke reči so tako svete, da jih vsak njih iz-govor lahko le oskruni...), in bodo zapopadli sam izvirni greh, napako nekega začetka...

(Naše kurtoazno vabilo, ki kot vilinska glasba veje izza vsega našega »moraliziranja«, tudi v tem pisanju, velja vsem poštenim religioznim osebam vseh stanov, starosti in strok, da bi se, vsaj v srcu, pridružili naši masoneriji...če že ne v obupni želji po užitju Boga ali pa iz gole radovednosti. V Režiserja Mistične Drame, vsled dejstva, da mora biti "trikrat iniciiran, trikrat ilustriran in trikrat instriuran" nam ni za dvomiti, lahko pa si vsak kritik misli svoje, seveda; umetniški vtis mora biti nedvoumen in razborit, ker je tudi edini vreden kakršnekoli diskusije.)

CREDO, ERGO SUM. VOLO, ERGO NE-SUM.

*»Beseda Zakona je Θέλημα.
 Kdor nas imenuje Telemiti, se ne bo motil,
 če podrobno preuči besedo, v njej so namreč Tri Stopnje:
 Puščavnik, in Ljubimec in človek Zemlje.
 Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.
 Pomen greha je omejevanje.
 O človek! Ne zavrni svoje soproge, če ona želi.
 O ljubimec, če te je volja, odidi. Ni vezi, ki bi združila,
 kar je ločeno, kot le ljubezen: vse drugo je prekletstvo.
 Prekleta! Prekleta naj bo na veke.«*
 (Liber AL vel Legis)

Sem nemara tako naiven, da verjamem, da je Telemitski Credo tako univerzalen in katoliški, da je zmožen v Veri in Viziji za-vestno združiti vse narode sveta? Tudi kristjane, katerim Sedmeroglava Zver Bafomet in Velika Hotnica Babalon predstavljata glavni osebi njihovega moralnega pekla? Ne, nisem. Verjamem pa, da bo nekoč na neki višji stopnji razvoja Reda to "absurdno" čisto mogoče, če bomo sploh preživeli vse katastrofe in vojne, ki se nam še obetajo.

Pa je sploh možna verska toleranca, dokler smo taki sebični moralisti in nihilisti obenem?

Zakon Teleme je v prvi vrsti Zakon Svobode; namreč svobode v tem, da imamo pravico živeti in delovati po svoji najresničnejši volji, in kdor nam to pra-pravico krati, očitno išče težave. Svoboda ni nobena licenca za početje česarkoli, kar nam pač pade na pamet; kakor mislijo nekateri zlonamerni in zmedeni ali neumni in plitki in kratkovidni in ozkogrudni in papagajsko hlapčevski obrekovalci in oporečniki ali pa epigoni, oponašalci in prilizovalci Zakona svobode.

Naloga (čez)človeka je ta, da odkrije svojo najresničnejšo voljo in svoje poslanstvo, zavoljo katerega se je sploh utelesil, da bi izkusil oziroma **zaužil** radosti na zemlji. To je tisto, kar je stric Nietzsche mislil pod pogojenostjo čez-človeka, ki se mora množiti navzgor, tako potrjujoč svojo voljo za moč, ki mu edina ravno to lahko omogoča. Pravtako, »vsak moški in vsaka ženska je zvezda,« in najbolj ter v prvi vrsti je odgovoren sebi, če da kaj nase in ima toliko »nadčloveškega« ponosa in časti, poguma, samozavesti ter domišljije, (celo domišljavosti, hybris), da na tem utemeljuje svoje bivanje, svojo svetost, svojo človečnost.

Žal so si moralisti in poboljševalci človeka zamislili Učlovečenje in poduhovljenje človeka povsem drugače, ter nas s tem, ko so oskrunili vse zakone Magike, pripeljali na rob katastrofe, ko imamo popolno anarhijo, vsenakost med ljudmi brez samozavesti, brez prepričanja, eno brezoblično ljudsko in samočlovekaljubno maso, ki Princem Zla – njihovim Edinim Bogovom – služi za njihovo topovsko hrano v vojni proti Vsevišnjemu!

(N.B.: Ti Princi Zla so: Belial, ki ga ljudje (NEZAVEDNO IN NEHOTE!) častijo v podobi Bude; Lucifer, ki ga ljudje (NE.I.N.) častijo v podobi Brahme; Leviatan, ki ga ljudje (NE.I.N.) častijo v podobi Allaha; in Satan, ki ga ljudje (NE.I.N.) častijo v podobi Jezusa.)

To je vsa NEZAVEDNA stvarnost njihovega sebičnega Enoboštva! In prvaki te sebičnosti in ekskluzivnosti so vsekakor tiste najbolj razvpite religije Levanta, ki se smatrajo za religije Knjige, se pravi Razodete in Zapisane in Predpisane ali Uzakonjene Religije, Judaizem, Krščanstvo in Islam. In v kolikor je ta ekskluzivnost »podkrepljena« še z kultom osebnosti, kot v primeru (pseudo)Bude ali (pseudo)Krista, potem je Ojdipov kompleks zares zagotovljen in je (pseudo)Freud po pravici lahko

potem edino »zofično« nadomestilo in kompenzacija tega (že tako ali tako) nadomestnega (o)kult(ur/izm)a.

Zanimivo, predvsem za vse (post)moderniste, je dejstvo, da je šele najnovejša Sveta Knjiga, naša Knjiga Zakona, Liber AL vel Legis, karseda natančno, po vseh šele nedavno pridobljenih merilih »mehke« znanosti in intelektualne poštenosti, dokazano RAZODETJE božje Besede-Zakona, saj se je Pisar pošteno potrudil in nam predložil neizpodbitne dokaze o tem, da je šlo pri njenem narekovanju za končno trudoma doseženi STIK s preterhumano Inteligenco, ki po svojih **intuitivnih** sposobnostih prekaša vse do sedaj veljavne ljudske standarde.

Torej gre za najbolj zaželeno, najpristnejšo in najvrednejšo INFORMACIJO, ki jo zares lahko imenujemo transcendentno imanentno, a ker je njen standard nad-človeški, eonski, bo o njej lahko edino objektivno presojala zgolj zgodovina, se pravi, prihodnost (ki bo preteklost-zgodovina v trenutku, ko bo prišla!). Le bedaki bi pričakovali neko takojšnje in množično odobravanje in razumevanje; dogaja se ravno nasprotno, kakor je tudi edino prav.

»Let my servants be few and secret; they shall rule the many and the known.« Tako, kakor je tudi vedno bilo.

Vse stare Svete Knjige so se, vsled pomanjkanja »transcendentno imanentnega« dokaza, morale pač potrjevati same od sebe, z svojo pseudomisterijsko, poetično ali kakšno drugo sublimnostjo, da bi dosegle občo sprejemljivost. V kolikor je šlo pri tem bolj za politično lobiranje poverjenih teologov, apostolov in vseh drugih zelotov in pridigarjev »Svoje Stvari«, tu ni pomembno; vsekakor jim treba priznati določene poetično-strukturalne kvalitete, ki naj bi za tiste primitivnejše čase zadostovale, da se jim prida atribut božanskosti.

Pomembna opazka: ko je Nietzsche prebral Novi Testament, je nato izjavil, da v njem ni našel prav nič božjosti. Da, nič božanskega, zgolj človeško in prečloveško; znano je tudi to, kako se je zgražal nad dejstvom, kako je možna taka kraja intelektualne lastnine (čeravno tedaj kaj takega niso niti poznali, v pravnem

smislu), kot je to primer krščanske kraje oziroma prisvojitve hebrejske Tore. Še bolj je zanimivo dejstvo, da so najbolj fanatični Evangeličani, Luter na primer, po maniri pavlovskega spreobrnjenja, zganjali potem (nemara vsled perverznega-pavlovskega občutka slabe vesti zavoljo te kraje) najhujši antisemitizem, ki je nato kulminiral v Holokaustu! Pravzares, taka je logika Princev Zla, ki še vedno (a ne za vedno!) harajo po svetu in povzročajo trpljenje na zemlji povsem nedolžnim ljudem, ki jim sploh ne manjka neke poštene vere, temveč se po neki »božji« previdnosti pač znajdejo, vsled svoje vse preveč človeške naivnosti, na mestu simptoma ter spopada teh Princev, ki mahajo ravno z zastavo svojega fundamentalizma in edine-ta-prave vere, pa naj bo to tudi demokracija, liberalizem, civilizacija, kapitalizem, monetarizem ipd.

Credo quia absurdum? Očitno je absurdum, se pravi, (še)ne(zaslišano, najočitnejša značka teh Princev, kakor bi se zavedali, da je to zares edini možni ontološki argument "Stvari na sebi"!

Credo gnostikov in Telemitev pa nikakor ni absurden, čeravno se tiče še nikdar prej razodetih Misterijev, vendar so to znanstveni misteriji, s katerimi se ukvarja mnogo najizvrstnejših umov naše družbe, ker nas pač najbolj (pri)zadevajo, tako posameznike v našem vsakdanjem preživljanju, kot tudi družbo in znanosti na sploh.

Profesorju Freudu, ki je religijo (na sploh) smatral za nevrozo človeštva, pa lahko le odgovorimo, da s tem nikakor ni degradiral religije, kakor je mislil, temveč le nevede počastil in povzdignil nevrozo. Sicer občudujemo njegovo učeno psihološko razpravo o kompleksu, ki ga preprosti ljudje imenujejo Bog, in ga on šarmantno kantovsko poimenuje Nad-Jaz, a mu tega, v kolikor posega na polje religije in simbolnega (ki ga on imenuje polje Nezavednega), ne moremo očitati, razen nemara če ga okaramo glede sprenevedanja in samovšečnosti v njegovi veri, da je nemara prvi v zgodovini učenjaštva odkril »Ničev« misterij, imenovaje ga Ojdipov kompleks, ali Zavrt Libido – moderneje in bolj po domače.

Šele v luči Zakona Teleme je moč razumeti zmote vrlih učenjakov, ki so svoja izkustva črpali iz »talamudičnega« (sic! namreč, zakonsko-posteljnega) starozavetnega okolja in patriarhalne družine, kjer se zdi samoumevno in celo zakonito, da starši otrokom grozijo s kastracijo, če se preveč (čeravno znanstveno ali higiensko) ukvarjajo s svojimi genitalijami, in kjer se nezadovoljene in obupane in prevarane jokaste mame tolažijo s pretirano nežnostjo do svojih sinetov, in kjer vobče sploh ne obstaja neka zdrava spoln(ostn)a edukacija; seveda, ker so sami starši (in »civilizirana« družba na sploh!) neizobraženi, sramežljivi, zavrti, in bi bilo treba njih zdraviti, kakor tudi to patriarhalno družbo, ki temelji na »hermetični« vase zaprti nuklearni družini, v kateri se, po (nezavedni) volji Duhovnikov in Patriarhalne Cerkve ter njihovega Svetega Zakona, še vedno dogaja največ nasilja nad otroci in ženskami, in tudi moškimi, in katerega počelo je "Sveta Obreza." Hvala, dr. Freud, za vašo polovičarsko psihoanalizo Nezavednega!

INTROITUS. VSTOP V NE-NASTOPANJE.

*»Štirje vhodi vodijo v eno palačo;
 tla te palače so iz srebra in zlata,
 lazurec in jaspis sta tu, in vse odlične dišave,
 jasmin in vrtnica, in pa emblemi smrti.
 Naj vstopi izmenoma ali pa naenkrat skozi štiri vhode;
 naj obstane na tlu te palače! Amn. Ho! bojevnik,
 če se tvoj služabnik zgrudi?
 A obstajajo načini in načini.
 Bodite ljubeznivi zatorej: oblačite se vsi v fina oblačila
 in jejte bogato hrano ter pijte sladka vina in vina, ki se penijo!
 Pravtako vzemite svoj napoj in pobudo ljubezni,
 kakor vas je volja, kadar, kjer in s komer vsa je volja!
 Toda vselej do mene.«
 (Liber AL vel Legis)*

SVEČENIK stoji znotraj Pokončne Grobnice na Zahodu. On je Ptah, praoče bogov (in) Egipta, čigar ime izvira iz izraza He-Ka-Ptah, kar pomeni Hiša Ptaha; Prokreator, Prainiciator: in pa v naslednji generaciji Bogov Oziris, Umirajoči Bog; Niti-Ne-Človek, tudi Nedolžni, Nezavedni in Srečni Adam. Materia Prima.

Njega od mrtvih iz Ničnosti obudi Devica, s serpentinskim plesom naokrog AeDeNa – Univerzuma – Templja, in ga posveti Delu in Poti, z Vodo in Ognjem! Njegova edina Pot je pot ven pod in med zvezde, in ta se mu sprva zdi kakor eno neizmerno Brezno Podob tam nekje vzhodno, in nato, ko se malo pribere in opogumi napram tega privlačenja Zvezdne Spužve, se spet obrne vase, da bi ga ta Sila končno izstrelila ven. Klic Boga je klic njegove lastne resnične volje, in ker ga očara Devica s svojo lepoto, sploh ni v

nobeni (miselni) dilemi. Preprosto gre, ker se radostno prepusti! Potovanje se začne. Incipit tragoedia.

Izševši iz Sarkofaga-maternice-grobnice je vržen v nek Čas – Eon, ki mu še ne ve imena. Je zgolj navdahnjen, ker je spregledal ob soočenju s Svečenico, ki jo začuti, tako da se mu zdi kakor bi izšla iz njega samega, kakor bi nastala iz njegovega »rebra«. Gotovo je tudi njegova sestra, iz iste maternice. O, Radost, radost, svoboda, svoboda, Nič za skrbeti, Nič za misliti, Nič za delati, Nič za šteti, Nič za ... zapomniti si ... Samo Izgubljeno Besedo (pozabljeni Tekst) mora najti...(!?), nemara samo sprejeti od zgoraj, ali od znotraj, samo ponuditi svoj instrument in bo zapel božjo Voljo, ki bo zadonela v vseh breznihi zunanega in notranjega veselja!

Tok, tok, tok.

Grobnica se strese. Trese se Zemlja.

Ali je to samo pulziranje srca mojega...

Vstati bo treba, na delo, na pot in spot in spet!

In se nato predramiti v zares Budni-Budni Svet!

»Pri moči jekla, ti pravim: VSTANI! Da boš pripomogel Vrlinam vernikov!« Oh, kakšna odrešitev in ozdravljenje od stoletja trajajoče prisilne nevroze, za Ojdipa – moškega, da si lahko privošči to pasivno držo in upa na aktivno, to je, samostojno žensko, Žensko z Mečem! (Ne Jokasto... razen za tiste, ki upajo na kastracijo, vsi celibaterji in kvazi-duhovniki, kakor tudi brezspolne evangeličanske duhovnice, ki zgolj oponašajo aktivno-moško držo; kvazimistiki vseh časov in prostorov, ki so se hoteli izogniti največji nevarnosti na Poti, dolžnosti telesne teurgije v Maši. Kdor se izogiba manjše dolžnosti, gotovo tudi večje ni zmožen!)

»Kkkakkko naj bom zzzzmmmožžžen prippppommmmoččči vrlinam vernikov, ko pa sem zgolj človek med ljudmi?« Še zadnji dvom, zadnji vprašaj, zadnja misel! Potem več ni možen noben dvom (in *dubito* in *cogito* in *cogitatum*, in *ergo...energo...go*...)...v kaj za boga? V mentalno izvrstnost in poduhovljenost te lutke in

avtomatona, ki se imenuje Svečenik Gnostične Maše! Pri Maši je sicer vsaka misel moteča, nečista, še posebej mesena, poltena, freudovska misel!

Morda si lahko le misli: Če Ona tako reče...Moja Ženska, Sol Zemlje in Sladka Dišava! Dobro. (Jaz pa ti, pa židana marela...)

In njeni otroci bodo storili, da bo tako, kot že mora biti, gotovo, uresničili mojo skrito nezavedno voljo! (Jaz pa ti, pa židana marela...)

In glej! Tudi jaz, ta kleččča lutka tam doli na zemlji, čeprav smrten, sem-je zvezda, kakor sonce, ki vedno znova vstane, da bi blagoslovilo svet in svojo Nevesto zemljo, ter prineslo smrtnikom radost in prosperiteto! (Še tretjič ta hudičev refren: jaz pa ti...pa marela, da naju zaščiti in zakrije pred soncem in pogledom Velikega Drugega...)

Povsem gol sem, kakor vsi bogovi, in ponuditi moram svoje Sveto Kopje Svečenici, da ga enajstkrat (?) podrgne...in postavi pokonci! Da bi mlajši brat opogumil Velikega Brata...

Vsaka mesena misel je greh, napaka, spozaba, kajti misel in meso nikakor ne gresta skupaj. Eno ali drugo! Deus sive Natura! In simbol je zgolj simbol, na nivoju simbola. To je nemara največja odgovornost Svečenika, ki jo lahko izvrši zgolj vsled dolgotrajnega treninga. Kazen za spozabo »mešanja nivojev« (glej spodaj) je, nič več in nič manj kot, kastracija, se pravi, impotenca. Zaradi tega strahu so mistiki upali, da se lahko izognejo tej odgovornosti, kar pa je še večja napaka, z dosti bolj dolgoročnimi posledicami, kajti ta strahopetnost ali ignoranca se je po neki diabolični logiki sprevrgla v moralo in poduhovljenost!

V tem momentu se vsi intelektualni paradoksi strnejo v enega, ki ga kabalisti imenujejo s starogrško ne-črko Stigmo, ki so jo Grki zapisovali kot eno črko (z vrednostjo 6, ki je število Sonca in Hierofanta, in je enaka Digami, dvema lunama!), Hebrejci pa z dvema, Šin in Tet, z vrednostjo 306. Je to mar dokaz, da so stari

Grki poznali istovetnost in neločljivost Duha in Mesa, Hebrejci pa ne?

Tarot karte osvetlijo ta Misterij z mitskega zornega kota: ATU XX, Šin, je karta Eona, Ognja-Duha in Poslednje Sodbe, ki kristjanom pomeni Vstajenje Mesa ob Poslednji Uri, Njihovih Teles iz groba, zaradi česar tudi pokopavajo trupla v trugo in zemljo, namreč zavoljo pričakovanja Vstajenja v Mesu, Vnebovzetja. Primer sprevrženega senzualizma krščanske dogme, ki je nekako »logična« kompenzacija dogme o brezmadežnem spočetju.

Adut XI, Tet (ki ga označuje znamenje Leva v Zodiaku!), Sla ali Strast, (angleško in germansko Lust), pa prikazuje Zver in na njej jahajočo Hotnico! Arhi-oficirja Novega Eona, ki sta bila v Starem Eonu Umirajočega Boga prekleta in izgnana iz src »pravoverne« večine, predstavljajoč slabo vest Eona in strah ljudstva, katerega ideal je bila predvsem Varnost v Oboru. Če smo bojevitejši in malo manj strpni, lahko povemo tudi zgodbo o zaroti in preganjanju vseh svobomiselnih ljudi skozi vso krvavo zgodovino Evrope in Levanta?

Danes si pravi in zares posvečeni Mašniki ne morejo privoščiti nobenega resentimenta. Kakršnakoli komemoracija nekakšne poslednje večerje je zamegljevanje in nesposobnost. Agape gnostikov je ljubezen brez objekta, ki evocira Tišino, ki se ji pokoravajo vsi duhovi – čisti Sveti Duh, ki priklíče občestvo svetnikov, ob katerem je vse popolno. In to je tudi največja sreča Oficirjev Maše, da so deležni sprave in človečnosti, potem ko so izbrali samo najčistejše in najuniverzalnejše ter najneosebnejše simbole.

»Nihče vdihne svetlobo, in dva. Kajti jaz sem razdvojena zavoljo ljubezni, zavoljo možnosti združitve.«

Svečenica posveti Svečenika. Nato jo on odvede na Vzhod, jo posedi na Vrh zemlje ter posveti v služabnico in predstavnico Zvezdne Gospe, na isti način, kot je prej ona njega, z vodo in ognjem.

»Če boste pomešali vesoljne naznake, rekoč, saj so eno, ali rekoč, množstvo jih je; če ritual ne bo vselej meni posvečen, potem

pričakujte strašne sodbe Ra-Hoor-Khuita! To bo prenovilo svet, mali svet mojo sestro, moje srce in moj jezik, kateremu pošiljam tale poljub. Pravitako, o pisar in prerok, čeprav si eden od princev, te to ne bo potešilo niti odrešilo. Toda ekstaza naj bo tvoja in pa radost zemlje; vselej Do mene, Do mene!« (Liber AL vel Legis)

ODSTIRANJE PAJČOLANA IZIDE

*»Obstaja pajčolan: ta pajčolan je črn.
To je krinka spodobne ženske; to je krinka žalosti
in pokrov smrti; nič od tega ni zame.
Raztrgajte to lažno prikazen stoletij: ne skrivajte
svojih pregreh v vrle besede: te pregrehe
so meni v uslugo; vi že dobro delate,
in nagradil vas bom tako tu kot poslej.«*

(Liber AL vel Legis)

Kdor si drzne razodevati »misterije«, zagotovo priključijo veliko prekletstvo nase. Obstajata dve vrsti misterijev, naravni (eros-tanatos) in politični (agape-polemos) misteriji. Prve čuvajo in maščujejo bogovi, druge ljudje. Njihova oblast(nost) je vedno ogrožena, in razsulo anarhije je nemara vedno takoj za vogalom.

Strah, ki navdaja Svečenika pred najusodnejšim dejanjem, pred najsvetejšo dolžnostjo prediranja pajčolana Najsvetejše, je vsaj trojen, v svoji enosti in nobenosti:

Prvič, strah pred »strašno sodbo Ra-Hoor-Khuita« vsled pomanjkanja osredotočenosti na edino pravo Ljubimko in skrajni cilj vseh njegovih stremljenj, Nuit, Nobeno, Nič.

Drugič, strah pred »drugo« smrtjo, to je, izgubo sebe oziroma zavesti, pred Nezavednim oziroma pred izbruhom Nezavednega oziroma pred Daimonom v evokaciji »Želje Volje« (sic!).

Tretjič, strah pred »razkolom semkaj domovgrede«, ki se po mojem skromnem uvidu nanaša na tehniko Češčenja oziroma Čaščenja v Magijski Invokaciji na sploh in še posebej v primeru »spolnega« oboževanja Ženske (ali Kteis, oz. Svetega Graala) s strani Moškega. (V eksoteričnem, učenjaškem smislu sta se s tem,

kakor je meni znano, resno ukvarjala samo Freud in Jung ter delno Lacan, torej domala vsi humanisti psihoanalitične šole.)

Tu moram odkrito priznati svojo predrznost v subjektivnem tolmačenju določenih (po Crowleyu najzagonetnejših) verzov iz Knjige Zakona, in da hodim po zelo tankem ledu.

»There is division hither homeward, there is a word not known. Spelling is defunkt, all is not aught, beware! Raise the spell of Ra-Hoor-Khuit.« (AL. III, 2)

»None, breathed the light, faint and faery, of the stars, and two. For I am divided for love's sake, for the chance of union. This is the creation of the world, that the pain of division is as nothing and the joy of dissolution all.« (AL, I, 28, 29, 30.)

Lahko razlikujemo tri vrste ali imena dejanja, ki so običajno označevala religiozni instinkt in naznačevala njegovo mistično izpolnitev: združitev (union, joga), recimo z Bogom; razdvojitve (division), recimo duše in telesa, ali vstajenje, preporek; in stopitev (dissolution), recimo v Nibbani, v Neskončnem, torej Izničenje.

Pravtako so vsi mistiki zatrjevali, da gre za ljubezen kot najčistejšo aspiracijo človeka in edino možno kompenzacijo Žalosti in Trpnosti bivanja (dukkha v budizmu), ki je bojda sploh prazvor vse religije.

Strukturalno lahko, kakor sem že nakazal delno v oklepaju, te tri vrste dejanja spet naprej trikrat razdelimo: Združenje je lahko – z Absolutom, z Ne-jazom (sc. Velikim Drugim!) in preprosto združitev telesa in duha. Razdvojitve je lahko – novorojenega otroka od mater(nic)e ob rojstvu, duše od telesa ob smrti ali Astralnega oziroma Svetlobnega Telesa od njegovega fizičnega ovoja, in pa osvoboditev od kakršnekoli omejenosti ali vezanosti. Stopitev pa je lahko – pasivni razkroj snovi ali življenja, aktivna stopitev z Voljo kot preseganje življenja, ali pa »večna ekstaza v poljubih Nu«.

Namenoma sem naznačil možno pot (diametralne ali strukturalne) analize (ali razdvajanja) do absurda; pa vendar smo zavezani zavedanju, ki nam celo edino lahko zagotavlja resnično človeško blaženost (ananda), sicer bi lahko rekli, da smo Nezavedno

tako ali tako vselej v »ekstazi poljubov Nu,« in bi se lahko požvižgali na vse skupaj.

Pravtako smo zavezani dvomu, ki je sploh izvor mišljenja (in zavedanja in blaženosti in bivanja), mišljenje pa je zavezano primerjanju, razlikovanju, označevanju in paraboliranju, kar pa je vobče prazvor jezika, govora, kulture.

Zdi se, da je vsa zgodovina kulture en preprost in neskončen proces prebujanja iz nezavednega stanja-spanja, ob čemer nam občutek neskončnosti tega quasi naprezanja vzbuja tako radost in smoternost kot tudi tesnobo in miselni nesmisel.

Ergo, na mnogih mestih smo že omenili, da je najskrajnejša možna analiza neznane, »barbarske« besede možna zgolj v Kabali, je kabalistična, se pravi, numeratična, torej je prepuščena višjemu principu zavedanja, intuiciji, zgolj slutnji, in na noben način ne more biti dogmatična.

Kakor pravi Boginja: »Moja beseda je šest in petdeset. Deli, seštej, pomnoži in doumi.« Ali na drugem mestu (Knjige Zakona): »Nič je tajni ključ tega Zakona; Judje ga imenujejo enainšestdeset; jaz ga imenujem osem, osemdeset, štiristoosemnajst. Izenači s svojo večšino, tako da vse izgine.« Ali pa: »Moje število je enajst, kakor vse njih številke, ki so naši.«

Tudi Njen Gospod se izraža numeratično: »Kajti jaz sem popoln, bivši Nobeden; in moje število je devet za norce; za pravične pa sem osmer in eden v osmih: Kar je vitalno, kajti vsekakor sem nobeden. Carica in Kralj nista moja; v tem je namreč nadaljnja skrivnost. Jaz sem Carica in Hierofant. Tako enajst, kakor je tudi moja nevesta enajst.«

Kot dokaz logičnosti in smiselnosti, kakor tudi intelektualne prikladnosti numeratičnega izražanja skrajnih, tudi metafizičnih, resnic bodi dovolj analiza števil šest in petdeset: če 6 delimo s 50 dobimo 0.12, kar je popoln hieroglif Biti: 0 je Nuit (Neskončno navzven, točka je Hadit, Neskončno navznoter; 1 je Ra-Hoor-Khuit, 2 pa Logos in obenem (tu nastopi dvojnost razuma in

zavedanja!) materialni svet iluzije. Seštevek je 56, NU, Nun je petdeset in Vav je šest; zmnožek pa 300, kar je Šin, in pa Ruah Elohim, Sveti Duh. Sapiienti sat.

Pravtako Kabala ne pozna nacionalne omejenosti, kakor nemara upajo Judje, ki si hočejo na svoj sebičen način prilastiti to Sveto Veščino. Hadit je zelo znana arabska beseda, ki se povsem ujema s konceptom Božanstva v Knjigi Zakona; nadalje sta tako Nuit kot tudi Nu znani francoski besedi. Števila vežejo tudi pomensko povsem različne izraze iz različnih jezikov, tako dodajajoč jim prej neslutene konotacije. Pravtako veže različne besede njih glasovna sorodnost. Naj podam zgolj en primer, ki potrjuje oba pravkar omenjena načina povezovanja, numeratičnega in fonetičnega: beseda NADA znese 56, Nun + Alef + Dalet + Alef. Špansko pomeni Nič, rusko Nujno, slovensko (kakor tudi hrvaško in srbsko) Zaupanje, in sanskritsko Pranični Živec v mistični fiziologiji. Naj dodam še en primer na meji absurdnega: slovenska beseda DOGOD, ki sem jo jaz uvedel v slovenski pravopis (če se ne motim), je hecna sinteza angleških besed DOG in GOD; ali pa, manj absurdno, angleško besedo za Boga, GOD, lahko razložimo s slovenski pomenom God, dogajanje, godba, goditi. Ali obratno, slovanski izraz Bog Angležem pomeni nekaj drugega in zelo konkretnega, čeravno njen slovanski pomen (duh, škrat) in izvor prej najdemo v besedi boogie-man, se pa gotovo skriva tudi v besedi book, namreč bukva, ki je tudi prapodoba Življenja in Numinoznega. Še en dober primer je beseda Wand, ki Nemcem pomeni zid, steno, Angležem pa Palico ali prot: seveda nekdanji so (obrambni) zidovi bili iz hlodov ali palic; mi imamo plot, Angležem pa to pomeni zaroto; hecno, da se ti zmeša, pri Freudu in Parsifalovem Svetem Kopju, zaboga...

Toliko glede subtilnosti in univerzalnosti kabalistične analize predvsem »barabarskih« (i-e- nezavednih, v freudovskem smislu paraprakse ali spodrsjlaja!) izrazov, ki imajo v magiki funkcijo moči, ne le nezavedne, poetične resničnosti.

Misel iz Knjige Zakona, »Spelling is defunkt«, se zdi po moje preprosta, v smislu Govoričenje je prazno, ali Uročanje brez Magijskega (manjkajočega) Veznega Člena je jalovo, ali Proč z metafiziko. Dočim je »Raise the spell of Ra-Hoor-Khuit« že zagonetnejša. Se misli na Abrahadabra? Povsem zadovoljivo; toda kaj ima ta formula z Bogom Vojne in Maščevanja, saj nam pomeni predvsem združevanje Mikrokozma z Makrokozmosom, Subjekta z Objektivom, in je kot taka univerzalna formula Kreacije, če pa jo izgovorimo obratno, Arbadaharba, potem je to formula uničevanja in razdvajanja. Crowley pušča uganko nerešeno, in tako jo tudi jaz prepuščam vaši intuiciji.

Kar sem hotel pravzaprav povedati, pa nisem vedel, da me bo to domala speljalo v slepo ulico, kakor je očitno iz zgoraj naloženega, je to, da gre ob vsem tem za razreševanje in razdiranja »lažne prikazni stoletij«, in odkrivanje »pokrova smrti« in »pajčolana nedolžne ženske«, na katerem je po vzoru temeljne judo-krščanske dogme o Izvirnem Grehu in Padcu Adamovem, tudi Freud zgradil svojo teorijo Ojdipovega kompleksa, tako da je izvirno in zgodovinsko dejanje uboja in použitja očeta-tirana (s strani prvobitne bratske skupnosti) proglasil za fabulo kulture in civilizacije.

Vendar nam gre na tem mestu bolj za pojasnitev magijskega fenomena, ki je povezan s Svetlobnim ali Praničnim Telesom (ter misteriozno Kundalini ali s Falosom v gnosticizmu in lakanovski psihoanalizi), ki ga je vulgarna psihologija imenovala Duša, Anima ali Atman. To telo ni nekaj, kar bi bilo človeku od boga dano, temveč si ga kot Magik lahko šele ustvari, izdelava kot svoje orodje ali vozilo, kar je tudi ena od osnovnih nalog magika, preden se lahko loti raziskovanja Nezavednega in komuniciranja z magikalnimi entitetami na njihovem nivoju, to je, v vseh možnih sferah ali vzporednih svetovih, obnebjih astralnega in spiritualnega nivoja biti in bivajočega.

Za mnoge navadne smrtnike je to lahko velika in celo nerazrešljiva uganka, bivši povezana s »pohlepom po rezultatu«, ki

naredi vsako osredotočanje, kar je bistvo vsakega kreativnega početja in bivanja na sploh, in vsak način, vsako metodo, vsako Pot, za nepopolno in celo nemogočo. Lahko rečemo, da so stari mistiki iz te človeške hibe naredili kapitalen Naglavni Greh, kar bi tako bilo tudi edino možno opravičilo za to njihovo praznoverje, ki je tudi v freudovski psihoanalizi (bolje psihopatologiji, kar je bolj logično) dobilo svoj domicil.

»Pohlep po rezultatu« nam je najbolj znan oziroma očiten v zvezi z slo po orgazmu – po žrtvi (?), po žrtvovanju, po ljubezni in smrti, po zmagi, po začetku (?) in koncu (?)... (brez pohlepa po...prosim!)

»Če ritual ne bo vedno meni posvečen,...«...

(Beseda ritual, ritus, izvira iz sanskrtskega izraza *rita*, ki pomeni krvavo rdečo žrtev, zadevajoč podobo krvavo rdeče večerne zarje, Ogrinjalo Svečenika in Rdeče Zlato v alkemiji, in ki naznanja Smrt Boga-Sonca, Dissolucijo Semena Brsta-Volje v Menstruumu ali Preši "Pokola Prvorojenih, Nedolžnih," ki ga simbolizira Granatno-Rajsko Jabolko.)

Na tej presodni točki – "zlatem rezu" tega spisa se moram znova izgovoriti na Freuda. Znano je, v kakšni dilemi je bil, ko je naletel na t.i. gon smrti; po mojem prepričanju zgolj zato, ker ni bil tako drzen, da bi uvidel resnično istovetnost Erosa in Thanatosa. Torej, Ljubezen je Smrt. Le tako je moč razrešiti to večno uganko misticizma in religije. Le tako je moč razumeti smiselnost vseh možnih Prepovedi in Zapovedi v zvezi z Ljubeznijo, kakor tudi približno dojeti nenavadno prepoved, ki je edina izrecna prepoved, v Knjigi Zakona: »Smrt je prepovedana, o človek, zate.« Nikakor ne mislim tolmačiti te sentence kako drugače, kot le z nadaljnjima verzoma: »Dolgotrajnost tvojega hrepenenja bo moč njene slave. Tisti, ki dolgo živi in si močno želi umreti, je vedno kralj med kralji.«

Praktični vidik Ljubezni pa lahko dojamemo preprosto v njeni numeratični istovetnosti z Voljo. Grška gematrija nam tu ponuja nekako dvojno potrditev te istovetnosti – na dveh nivojih, ki ju

simbolizirata števili 93 (Telema in Agape) in pa 551 (Filia in Boulema). In kakor ter kjer-koli že preučujemo enigma Ljubezni, bomo vedno naleteli na Njeno povezanost in celo istovetnost s smrtjo ter zavestnim ali nezavednim žrtvovanjem. Seveda, hebrejski izraz AHeBaH je najbolj jasen, saj šteje 13, kar v Tarotu predstavlja Adut Smrt, ki pripada znamenju Škorpijona, ki v letnem ciklusu naznanja smrt narave, ko njena rast doseže svojo kulminacijo preporoda v obliki bogastva darov zemlje, ki človeku omogočijo preživetje-trgovanje preko zime. (V sami famozni Trinajstici se skriva še najpreprostejša kabalistična razlaga Smrti, namreč, $1 + 3 = 4$, ob čemer Štirica striktno pomeni Zakon in preko črke Dalet in planeta-boginje Venere telesno oziroma seksualno ljubezen, ter posledično istovetnost Freudovih gonov Erosa in Thanatosa, kakor tudi Schopenhauerjeve Volje do Življenja in Volje do Smrti.)

V germanskem izrazu LUST pa bomo našli edino racionalno razlago iracionalnega Gona, Sle, Strasti, Pulzije; ob čemer je zelo zanimivo, kako angleški pomen tolmači nemškega, in obratno. Vendar je ta kompleks kompleksov v psihoanalizi (ki je botroval tudi, za nas sila ugodnemu, razidu dveh najpomembnejših psihoanalitikov, Freuda in Junga), v Kabali, kakor tudi v Ritusu, elaboriran na kompleksno preprost (če se lahko tako izrazim) in obenem presenetljiv način. Najbolje je, ker nočem odkrivati Amerike, da navedem daljši citat iz Crowleyeve »Tahutijeve Knjige«, poglavje o Enajstem Tarot Adutu, ki se imenuje angleško Lust, slovensko pa Sla (vsaj v mojem prevodu in razumevanju, upoštevajoč numeracijo 91, kar je AMeN, Konec besedi in Začetek Dogoda, Tišina, torej obvladovanje Sle, Ekstaze):

»Ta Adut se je poprej imenoval Moč. Vendar vključuje dosti več od moči v običajnem smislu besede. Tehnična analiza pokaže, da

Pot (na Drevesu Življenja; op.p.), ki odgovarja karti, ni Moč Gevurah, temveč gre za vpliv Hesed na Gevurah, to pa je pot, ki na Drevesu Življenja uravnoveša tako vertikalno kot horizontalno. Zavaljo tega se nam je zdelo, da je bolje spremeniti tradicionalni naziv karte. Sla (Lust; op.p.) vključuje poleg Moči tudi radost v izvajanju moči. To je krepkost (vigour; op.p.) in vznesenost krepkosti.

»Pridite ven, o otroci, pod zvezde, in se naužijte ljubezni! Jaz sem iznad vas in v vas. Moja ekstaza je v vaši. Moja radost je gledati vas, kako se radujete.«

»Lepota in moč, poskočni smeh in slastno koprnenje, sila in žar, so od nas.«

»Jaz sem Kača, ki daje Znanje in Užitek in razkošen sijaj, in razvnema ljudska srca s pijanostjo. Da bi me častili, vzemite vino in nenavadne droge, o čemer bom še govoril svojemu preroku, in se opijte z njimi! Sploh vam ne bodo škodile. To je laž, ta neumnost zoper sebe. Izpostavljanje nedolžnosti je laž. Bodi močan, o človek! poželi si, raduj se vseh stvari čutnosti in zanosa: ne boj se, da bi te katerikoli Bog zavrnel zaradi tega.«

»Pazi! to so globoke skrivnosti; kajti obstajajo tudi moji prijatelji puščavniki. A ne mislite, da jih boste našli v gozdu ali na gori; temveč v purpurnih posteljah, v objemu sijajnih ženskih zverin velikih udov, z ognjem in svetlobo v očeh, obdane z maso ognjenih las; tam jih boste našli. Videli jih boste na oblasti, pri zmagovitih vojskah, pri vsakem veselju; in tam bo v njih radost milijon krat večja kot je to. Pazite, da ne boste izsiljevali eden drugega, Kralj proti Kralju! Ljubite eden drugega z gorečimi srci; nizkotne ljudi pregazite v siloviti sli vašega ponosa, na dan svoje jeze.«

»Obstaja svetloba pred tvojimi očmi, o prerok, luč nezaželena, najbolj poželenja vredna.

»Povzdignjen sem v tvojem srcu; in poljubi zvezd trdo lijejo po tvojem telesu.

»Izčrpan si v strastni polnosti navdiha; izdih je slajši od smrti, bolj deroč in poln smeha od objema samega peklenskega črva.« (Vsi citati so iz Knjige Zakona; op.p.)

Ta Adut označuje znamenje Leva v Zodiaku. To je Kerub Ognja, ki mu vlada Sonce. To je najmočnejša med dvanajstimi zodiakalnimi kartami in predstavlja najbolj kritično med vsemi operacijami magike in alkemije. Predstavlja dejanje izvorne poroke, kakor se pojavlja v naravi, v nasprotju z bolj izumetničeno obliko, ki je naslikana na Adutu VI; v tej karti ni nobenega poskusa usmerjanja toka operacije.

Glavna tema karte se nanaša na najstarodavnejšo zbirko legend ali fabul. Tu je nujno, da gremo malo v magikalno doktrino sosledja Eonov, ki je v povezavi s kroženjem Zodiaka. Zadnji Eon, Ozirisov, se nanaša na Ovna in Vago, kakor se je prejšnji Eon Izide posebej vezal na znaka Rib in Device, dočim se zdajšnji, Horusov Eon navezuje na Vodnarja in Leva. Osrednji misterij preteklega Eona je bil misterij Inkarnacije; vse legende o bogočloveku so bile zasnovane na neki simbolični zgodbi take vrste. Bistvo vseh teh zgodb je bilo zanikanje človeškega očetovstva heroja ali bogočloveka. V večini primerov se zatrjuje očetovstvo boga v neki živalski formi, ob čemer je žival izbrana v skladu s kvalitetami, ki jih je avtor kulta želel videti reproducirane v otroku.

Tako sta bila Romul in Rem dvojčka, ki ju je zaplodil bog Mars devici, in dojila ju je volkulja. Na tem je bila utemeljena celotna magikalna formula mesta Rim.

V tem eseju (Tahutijeva Knjiga; op.p.) smo že omenili podobni legendi o Hermesu in Dionizu.

Oče Gauthame Bude je bil baje slon s šestimi okli, ki se je prikazal njegovi materi v snu.

Imamo tudi legendo o Svetem Duhu v obliki goloba, ki je zaplodil Devico Marijo. Tu je tudi namig na Golobico z Noetove Barke, ki je prinesla veselo oznanilo o odrešitvi sveta iz potopnega vodovja. (Prebivalci Arke predstavljajo fetus, vodovje pa maternično tekočino.)

Slične fabule najdemo v vseh religijah Ozirisovega Eona: gre za tipično formulo Umirajočega Boga.

V tej karti, zatorej, se pojavlja legenda o ženski in levu, ali bolje, levji kači. (To karto označuje črka Teth, ki pomeni kačo.)

Vidci v zgodnjih dneh Ozirisovega Eona so predvideli Manifestacijo naslednjega Eona, v katerem živimo zdaj, in so nanj gledali z grozo in strahom, ne razumevajoč sosledja Eonov in smatrajoč vsako spremembo kot katastrofo. To je prava razlaga in vzrok za kletve proti Zveri in Škrlatni Ženski v 13., 17. in 18. paragrafu Apokalipse; toda na Drevesu Življenja Mesečeva pot Gimel, ki sestopa z najvišje sfere, preseka pot Teth, Leva, hišo Sonca, tako da Žensko na karti lahko smatramo za obliko Meseca, ki jo povsem presvetli Sonce, in se končno združi z njim na tak način, da proizvedeta, inkarniranega v človeški obliki, predstavnika ali predstavnike Gospodarja Eona.

Ona jezdi na Zveri; v svoji levi roki drži vajeti ali uzdo, ki simbolizira njiju združujočo strast. V svoji desni roki pa drži kupo, Sveti Graal, obžarjeno z ljubeznijo in smrtjo. V kupi so pomešani elementi zakramenta Eona. *Knjiga Laži* temu simbolu posveča eno poglavje.

CVET UAREDAH

Sedem pajčolanov odeva plesalko v NJEGOVM harem.
Sedem je imen in sedem je svetilk ob Njeni postelji.
Sedem evnuhov Jo straži z izvlečenimi meči; Nihče ji ne more priti blizu.

V Njeni vinski kupi je sedem tokov krvi Sedmerih Božjih Duhov.
Sedem glav ima ZVER, na kateri Ona jezdi.

Glavo Angela: glavo Svetnika: glavo Pesnika: glavo Prešuštno
Ženske: glavo Bojevnika: glavo Satira: in glavo Levje Kače.

Sedem črk ima Njeno najsvetejše ime; in to je

To je Pečat na Prstanu, ki je na Njegovem Kazalcu: in to je Pečat na Grobnicah tistih, ki jih je Ona usmrtila.

Tu je Modrost. Naj tisti, ki ima Razumevanje prešteje Število Naše Gospe; kajti to je Število Ženske; in Njeno Število je Sto in Šest in petdeset.

*

Nadaljnji opis se nahaja v knjigi *Vizija in Glas* (Liber 418; op.p.)

Ta karta vsebuje božansko opitost ali ekstazo. Ženska je prikazana kot nemalo pijana, in kot nemalo nora; in lev je pravitako vnet s slo. To naznačuje, da je vrsta energije, ki je tu opisana, energija prvobitnega, ustvarjalnega reda, ki je povsem neodvisna od

presojanja razuma. Ta karta portretira voljo Horusovega Eona. V ozadju so brezkrvne podobe svetnikov, po katerih gazi ta lik, kajti vse njihovo življenje je bilo vsrkano v Sveti Graal.

»Vedeti morate, da je izbrani svečenik in apostol neskončnega vsemirja princ-svečenik Zver; in da je njegovi ženski, imenovani Škrlatna Ženska, dana vsa oblast. Onadva bosta zbrala moje otroke v svoje okrilje; prenesla bosta sij zvezd v ljudska srca.

»Kajti on je vedno sonce, ona pa luna. A zanj je krilati skriti plamen, zanjo pa upogibajoča se zvezdna svetloba.«

Ta zakrament je fizikalno-magikalna formula za doseganje iniciacije, za izvršitev Velikega Dela. V alkemiji je to proces destilacije vsled delovanja notranjega fermenta ter vpliva Sonca in Lune.

Izza likov Zveri in njegove Neveste se nahaja deset svetleče žarečih krogov; to so Sefire Drevesa Življenja, latentne in neurejene, kajti vsak Eon zahteva nek nov sistem klasifikacije Vesolja.

Na vrhu karte je prikazan en emblem nove svetlobe, s desetimi rogovi Zveri, ki so kače, razposlane v vse smeri, da uničijo in znova ustvarijo svet.

Nadaljnji študij te karte je možen ob natančni preučitvi *Libra XV.*« (Konec citata.)

*

Natančna preučitev, inspekcija, *Libra XV* pa je seveda naša poglobljena naloga v tem spisu. Od tu tudi naša pravnomoč in licenca za hermetično (kabalistično in alkemijsko in katoliško) razlago Freudovega Libida in Ojdipovega kompleksa.

Imata *Aduta XI* (Teth, Kača) in *XV* (Oin, Oko) kakšno intimnejšo povezavo, kar smo nemara spregledali? Skoraj si ne bi mogli predstavljati večjega nasprotja, kot je to, ki obstaja med tema dvema *Adutoma*; pa vendar, družni ju bogovska ideja *Bafometa*, ali točneje *Bafomitre*. Na *Adutu XV* je to *Kozorog*, najbolj eksaltiran znak v *Zodiaku*, ki predstavlja *Zimski Sončev Obrat* in *Rojstvo*

Polnočnega Zimskega Sonca, Svetlobe, Boga, Božič, Krista; dočim je Adut XI-Lev ravno Sonce v njegovem najbolj mističnem, najbolj človeško-pol(no)dnevnm in psihološkem smislu substance in semena svetlobe; ob čemer, kar je zanimivo in simptomatično, bi težko določili, katera plat iste ideje je ekstravertna in katera intravertna, ali kateri "spol" dotičnega božanstva je odločilnejši – vsekako gre za dvospolno oziroma hermafroditsko naravo dotične(ga) Zveri-Božanstva.

Še bolj pa ju družijo njuna materialnost, fizičnost, seksualnost, prizemljenost, kot večno znova obujajoča ideja naše zavezujoče fizične stvarnosti, predvsem v umetnosti Magike; ideja, ki je bila v religiji vselej simptomatično platonistično zanemarjana na račun tistega »lažnega spektra stoletij«, ki ga moramo-smemo razdreti, kakor smo že nekajkrat nakazali kot etično in tehnično dolžnost naše teurgije, kakor tudi še prej teorije. (Naravnost smešno nesmiselno je, da se to še vedno, danes v postmodernističnem vzdušju, torej daleč od srednjeveške tiranije cerkvene dogme, smatra kot nekaj nezdružljivega z idejo religije in spiritualnosti, ob čemer nista Freud in Jung kaj dosti radikalnejša od paternalističnih teologov, kar bi sicer od njune teorije, če že sploh od koga, prav lahko pričakovali.)

Vrhovna Invokacija v Libru XV, kakor je razvidno iz teksta, je trojna invokacija »Leva-Kače, ki uničuje uničevalca,« torej invokacija najvišje Volje, ki mora biti zasnova vsake magijske operacije, zaploditev zelo konkretnega Magijskega Otroka na vseh nivojih bistvovanja bivajočega.

In lahko rečemo, da je t.i. *Lust princip* (načelo ugodja oziroma želje ali libida pri Freudu) predpogoj vsakega češčenja, oboževanja, vsake kreacije, kakor je to tudi tista esencialna Love Under Will, ki omogoča Svečeniku in Svečenici, Moškemu in Ženski sploh izvajanje tako univerzalno pomembnega in preroškega Rituala kot je Sveta Maša, ki je v svojem komunalnem vidiku vzor in poduk, kako je treba zapopadati Freudov Libido, skratka, kako častiti in

usmerjati svoj bazični Gon – ki mora postati najresničnejša Volja – do Ljubezni in Smrti (Jaza), ki sta oba nepogrešljiva obraza ali Predstavi Sveta ter končni izid Njegove Volje – po Večnem Spreminjanju ter kombiniranju vseh po številu neskončnih možnih izkustev.

Na koncu tega paragrafa pa se moramo ozreti še na tisto tovrstno obsesijo večine patriarhalnih in monoteističnih religij, ki se v najbolj izvrnjeni obliki kaže v t.i. judovskem sindromu, ki je sicer mumijska dediščina starega Khema in se v krščanski različici imenuje Vstajenje v Mesu ob Dnevu F. I. A. T. ali Poslednje Sodbe; gre za sila delikatno materijo, ki je sicer glavna skrb medicinske znanosti, namreč kako premagati domnevno največje zlo, ki pesti človeka, smrt, ter doseči, nič manj kot, večno življenje, seveda, nekje v asimpto(ma)tični in večno iluzorni prihodnosti. Kako preprosto je vendar vse to, mi pa si tako belimo glave s tem; njim je vse jasno, kaj je zlo, bolezen, beda, vojna, smrt ipd., dobro je pa vse, kar je temu diametralno nasprotno. Sancta simplicitas, in proč s filozofijo in metafiziko, edino naša znanost nam lahko nudi rešitev za vse gorje tega sveta! Je potemtakem obljuba religije, da bomo dosegli večno življenje, če bomo le hodili z Bogom (ali kakorkoli se že glasi zlato pravilo) po sijajni poti v nebesa...res samo pravljica za idiote?

»Ne menite se za spremembo, bodite taki kakršni ste. Nihče ne bo povišan, niti ponižan; vse je vselej kakor je vedno bilo. Kralji zemlje bodo za vedno kralji; sužnji naj služijo.«

Fantazma »Vstajenja v Mesu« je resnično kronska podoba večne hipokrizije človeka, ki je okužen s (Ojdipovim) kompleksom krivde ali greha, nikoli zadovoljen ter večno zaskrbljen za spremembo, katastrofo, celo revolucijo. To je le senca človeka, moralni človek, človekoljub, bogoljub, ki mu je »smrt usojena« in Življenje prepovedano, pa vendar je neomajno odločen, kakor mu veleva njegova sveta jeza (kakor imenuje ta svoj resentment), da bo premagal smrt, to svoje trikrat največje zlo, a ravno ta ne-volja ga usodno in dokončno loči od svetih in svetosti – od življenja.

WHEN THE SAINTS GO MARCHING IN...
 ali
 ORIS ZGODOVINE
 NEKEGA KOLEKTIVNEGA NEZAVEDNEGA

Naloga, da se povleče jasno in nepretrgano linijo oziroma rdečo nit neke duhovne, religiozne, filozofske (in še kakšne drugačne) tradicije od Lao Tseja do Crowleya, se zdi nemara nemogoča, vsaj na tako majhnem prostoru tega delčka našega spisa. Pa vendar je to nujno, če hočemo dojeti esencialno doktrino in ritual, se pravi kibernetično teorijo in prakso gnostičnega katolicizma. In to je očitno glavna naloga tega spisa v njegovem antropološkem in kulturološkem vidiku. Predvsem pa se ob tem ne smemo spozabljeni, da bi prepričevali že prepričane, kakor tudi da bi nas spodnašalo z našega trdnega, kakorkoli že iluzornega v tej trdnosti, stališča, ali nam zamegljevalo naš vidik in perspektivo.

Kakor smo že omenili, je Nihilizem, in ne Monizem ter še manj Dualizem, tista filozofska oziroma metafizična ali ontološka doktrina, ki veže to nepretrgano vekovno nit, ki je za nas najvzvišenejša in najplemenitejša vednost rodov ter nam zagotavlja navdihujoč spomin in neomajno samozavest ter prosperiteto. (N. B.: Ta NIHIL, ki ga imamo mi v mislih, ki NISMO – sc. moralistični obrekovalci – je seveda NIČ Ravnovesja-Izničjenja-Izravnave dveh nasprotnih polov, plus n in minus n , ki v metafiziki šele tvorita vsako Idejo, ki s tem šele v naši predstavi zadobi status Resničnosti ali Biti, in obenem Dobrega-Lepega-Pravičnega, če že hočete.)

A narava stvari je pač taka, na srečo, da uradna "pravoverna" zgodovina o tem molči, ali pa, kakor moderni kozmologija in fizika, govori zgolj o Temni Tvari in Temni Energiji ali o Kaosu...kar naj

bi zapolnjevalo to neskončno praznino Vesolja ter razvedrilo fatalno melanholijo človeškega Uma... aumgn.

TO (Tet in Oin?! Krog in Križ – Rožni Križ?) vsekakor ne more biti nek človeški izum, namreč, ni Lao Tse izumil tega famoznega elementarno prvinskega znak(ovj)a – Točke, Črte in Prekinjene Črte: Izvorni Trigram: Tao-Jang-Jin... temveč je to bil baje Fo Hi (ali Fu Hsi), ki naj bi bil kitajski bog smeha in veselja, ali pa Lao Tsejev učitelj, duhovni prednik, ali njegov Genij, ali njegov Bog ali njegovo Substvo. Kakorkoli že, verjetno gre spet za paradoks dvojčkov, Boga in človeka.

Na isti način si ni Gauthama Siddharta izmislil Svete Osmere Poti Dhamme oziroma Sadhane, saj je njena esencialna Joga bila na indijski podcelini bojda poznana že dolgo pred njim. (Spet paradoks zgodovinske pravljичnosti in iluzorne premočrtnosti!) Niti Ne bomo Nikdar izvedeli, kdo je bil v resnici Hermes Trismegistos in če(mu) je resnično On napisal famozno Smaragdno Tablo! Pa vendar zgodovinarje zanimajo samo take čisto človeške nepomembnosti!

In v Crowleyevem primeru: niti si ni on izmislil Theleme, niti ni on napisal Knjige Zakona! Ta neegotizem (ali odsotnost subjekta oziroma zavestne individualne želje) je očitno še bolj logičen pri vseh ostalih gnostičnih Svetnikih-Bogovih. Tako da se razumemo, da kakršenkoli pristen kult (in religija!) nikakor ne more temeljiti ali izvirati iz neke dejanske zgodovinske persone, niti ne nujno od njenega Boga-Genija, temveč je le-ta, vsaj v zgodovinski perspektivi, zgolj neka svetla točka, zvezda na obzorju, ki razsvetljuje neko temo v Duhu Časa, kakor tudi naše razumevanje, ne toliko zgodovine, temveč predvsem naše lastne religije, zaveze, našega lastnega ideala kot spozabe in spregledanja stvarnosti.

»Občestvo Svetnikov«, ki vsled Svečenikovega rotenja primarširajo v Tempelj, da bi bili »tu esencialno prisotni«, ker »se potegujemo za vašo dediščino« in »zahtevamo občevanje z vami« ter »pričakujemo od vas blagoslov«, vsekakor tvorijo enega od temeljev

vsake pristne religije, še posebej te (od, preko) Njih »cerkve starih časov«, ki mora vedno znova vsled taistega magijskega Rotenja kakor ptič Feniks vstati iz pepela pozabe in potlačanja – Nezavednega.

Eden nemara najočitnejših argumentov za heretičnost (se pravi, nekatoliškost) krščanstva napram gnostičnega katolicizma je ravno to pomanjkanje tradicionalnih temeljev in zasnov. Krščanski očetje so se vsled svojega (po hebrejskem vzoru) sebičnega monizma, neumorno trudili, da bi bili na vsak način moderni(stični) in zatorej najzveličavnejši (?), kakor bi, oziroma ker so, se sramovali svojih poganskih korenin. Po našem mnenju so ta zakrknjeni egoizem in resentment napram vsega quasi preteklega in quasi tujega nedvomno prevzeli od judaizma, ki je bil tako obremenjen s kultom naroda (pravzaprav rodovnega fetiša Jehove!) in kasneje nacije. Pa vendar je tudi Mošeh gnostični svetnik, čeravno je zagrešil Napako-Hibo Kraljev, Sočutje, Moralo, bivši Egipčan in dedič "sramote" starega Khema, ko je od egipčanske aristokracije prevzel higiensko navado Obrezovanja, ki jo je vsled svojega občutka manjvrednosti ali resentimenta imel za znak svetosti in misterija ter jo je kot enajsto zapoved zapovedal tudi gruči iz Egipta izgnanih gobavcev, da bi iz njih naredil nacijo.

Posledica brisanja že tako ali tako slabega spomina (na take skrivnostne neprijetnosti) in rušenja poganskih templjev-temeljev s strani krščanskih očetov ter heretikov gnoze, je vidna predvsem v popolni zmedi Koledarja Svetnikov in Svetih Dni-Pomnikov, in nato seveda nadaljnja popolna spolitiziranost (neke) religije, ki to ni, ker pač nikoli ni posedovala osrednjega zdravega jedra ter najnotranjčjšega Svetišča Misterijev, iz katerega bi sevala blagodejna neusahljiva magična Luč blagrov – napredka in razsvetljenja. Kakor pravi Crowley v eseju Eleusis, je religija (po klasični definiciji kot veda o Bogu in Nadnaravnem!), ki se začinja povnanjati, že izgubljena. Je to izvor vulgarne politike kakor tudi mešanja politike in religije?

No, konkretno v našem primeru gre za to povnanjanje in politiziranje, ki je vsaj (uradno) po Nikejskem koncilu krščanstvo dokončno označilo za tiransko in nečloveško. Ta dekadentna in destruktivna moč je nato izjedla srce Rima. (Ter nedavno tudi srce Amerike, kakor bomo skušali prikazati kasneje v zvezi s Prostožidarstvom, kakor tudi argumentirati našo nadaljnjo tezo, namreč da je Evropa preživela in ima še upanje nemara zgolj zavoljo tega, ker je organsko pač zelo vitalen (zgolj) zahodni azijski polotok, ki se življenjsko napaja s stalnim dotokom (recimo izpod mongolske puščave in spod Urala ali iz Zakavkazja) vzhodnjaške neskaljene žive vode iz naravnih vrelcev naše matere Zemlje.)

Po krščanski samovšečni in arogantni moralistični logiki resentimenta in zavisti je vzrok propada Rima seveda njegova lastna neozdravljiva moralna pokvarjenost. Glede vzroka za prvi razkol krščanstva v tem oziru njihova logika povsem zataji, nemara vsled že povsem globalističnega vidika ali katoliške ambicije, ki je sveta že sama po sebi. Za Evropo je sicer usodnejši in aktualnejši drugi razkol, ki ga prinese Luter s svojim protestantizmom, ki se je izkazal v bistvu za novozavetno evangeličanstvo, in prinese še dokončni poskus izbrisa zgodovine z voljo, da se krščanstvo loči še od judaizma in to na znan antisemitski način, ki je pripeljal do naše, evropske, največje moralne tragedije. Nedoumljiva so pota Gospodova, vsekakor, vendar moramo, če še imamo kaj človečanskega dostojanstva, glede te tragičnosti v občutenju življenja (ki naj bi bil sicer pristno krščanski, kakor tudi že prej budističen) poslušati predvsem pričevanja vseh nesrečnih ljudi in rodov, ki so na lastni koži občutili to »božjo pravičnost«, ki pa jih je žal, zavoljo njihove raznolikosti, nemoogoče strniti v en glas, ki bi bil dojemljiv tudi za »božja ušesa«.

Bodi tudi tale spis prispevek k tej eksorcistični sintezi resentimenta rodov, saj smo gnostiki, tudi če se smatramo za katolike ter legitimne dediče vulgarno povsem napačno razumljenih misterijev templjarstva, prostožidarstva in rosnokrižarstva, povsem

zadovoljiv primerek zgodovinskega boja proti tiraniji in praznoverju, predvsem krščanske Cerkve, ter za svobodo in dostojanstvo človeka. Vendar tistim, ki še vedno ne morejo dojeti "heretičnega-ortodoksnega" duha Novega Eona in njegove osnovne paradigme Svobode, in ki so očitno rojeni pod nekim drugim zakonom, ki ga Nietzsche (filozofsko) označi kot pasivno nihilističnega, mi pa (religiozno) kot paranoično fetišističnega, ne moremo dopovedati ničesar, ker bodo v nas vselej videli anarhistično zaroto proti njihovi Sveti Stolici.

Samo dva gnostična svetnika obstajata, ki si ju kot taka prisvaja tudi rimokatoliška cerkev; to sta Hipolit (imenovan Rimski) in Karel Veliki. Hipolit (170 – 253 e.v.) je znan predvsem kot prvi antipapež. Bil je gnostični učenjak in je kot intelektualec nasprotoval izvoljenemu papežu Callistu, ki je bil bivši suženj. Končal je kot izgnanec in mučenik. Njegova intelektualna zapuščina ima za nas vrednost predvsem zaradi avtentičnega pričevanja o zgodovinskem gnosticizmu, proti katerem se je sicer načelno in javno boril.

Karel Veliki (742 – 814 e.v.), ta slavni panevropski državnik in zakonodajalec, pa si je gnostično svetništvo prislužil predvsem zaradi svojega zavzemanja za izobraževanje ljudi z ustanavljanjem šol po vsej Evropi in nemara zaradi svojega grba, dvoglavega orla, ki je eden od najeminentnejših simbolov gnosticizma. Seveda ne smemo pozabiti na njegovo slavno »magično«
Kopje ter na Sveti Gral, oba artefakta sta bila baje živo povezana z Jezusom, kakor se že glasi legenda. Njegovi paladini, med katerimi je najbolj znan in opevan njegov nečak Roland ali Orlando, pa predstavljajo nekako nam bližjo in realnejšo repliko vitezov okrogle mize kralja Arturja, kakor tudi slutnjo na novo posvečenega templjarstva. Rimokatoliška Cerkev pa ga slavi predvsem zaradi njegovega stalnega bojevanja proti saracenom in evropskim barbarom ter, seveda, ker je ponovno, tokrat zakonsko in vojaško (po direktivi Svete Stolice, ki se je slučajno skladala z njegovo bojevniško-ubijalsko strastjo), združeno

Evropo (čeravno z novim-političnim središčem v Aachenu, na Tromeji Velikih evropskih narodov, izvzemši Slovane) poimenoval za Sveto Rimsko Cesarstvo.

(N.B.: Semiotika vladarskih in državniških simbolov se zdi, da je edina priča o Nezavednem zgodovine. Domala vsi evropski grbi in zastave izvirajo iz alkemijsko-gnostične simbolike. Vsi levi in orli in trikolore skrivajo pomen, ki se ga ne zaveda noben državnik, še najmanj pa ljudstvo. A tako je pač z mističnim izročilom, ki ga resno jemljejo zgolj pesniki in kabalisti, magiki in ezoteriki. Funkcija mita je ravno to, namreč, da osmišlja Voljo za moč in posvečuje ter iniciira vladarje in aspirante Gnoze oziroma Skrite doktrine. A kakor moramo razlikovati Nezavedno od nevednosti, tako moramo razlikovati tudi mit od zgodovine. Mešanje mita in zgodovine je bilo in je za evropski katolicizem usodnega pomena. Po moje je to vzrok tiranije in nečlovečnosti tako rimokatolicizma kot današnjega kvaziliberalno monetarno-kapitalističnega globalizma, ki ga smatram za logičen in kritičen izid judo-krščanske "zarote", ki so jo (nemara nezavedno) pripustili ameriški pionirji, prostozidarji Novega Sveta-Reda, ki to zategadelj v resnici ni, a to vemo šele danes, ko smo, upam, bolje dojeli pogojenost za Novi Red, ki zadeva predvsem Sveti Skript Novega Zakona ter Novo Magijsko Formulo.)

Časi se menjajo, a zločini ne zastarajo, in mati vseh zločinov Cerkve je zločin proti človekovi inteligenci ali nasilno fundamentalistično pranje mozga po domače. Edini smoter tiranije (prisilnega monoteizma) je vedno bil boj proti anarhiji, ki se še danes v politiki in religiji smatra za največje zlo in proti kateri so še vedno dovoljena vsa sredstva. Naj bi Novi Vek s ponovno razsvetlitvijo Haosa, s ponovno racionalizacijo življenja ter ponovno sekularizacijo Cerkve in religije storil nek rez ali prelom ter napredek v dojemanju in prakticiranju civilizirane etike in človečnosti?

Ne, nikakor ne! Naš praded Lao Tze je prva in zadnja priča nekega liberalnega in nesektaškega, neheretičnega katolicizma, recimo temu – razumnega, razboritega prakticiranja človečnosti in

neke etike (brez etikete ali kakšne značke, na primer take, kakor je Kajnovo znamenje Inicijacije in Zveri, ali pa Obreza!).

Pravtako se je nemogoče zgledovati po naši "zlati" Dobi Renesanse, niti po "bronasti" dobi Antike. Ne moreta se povrniti kot taki, temveč sta lahko le vedno ponovni obet-pomnik, kakor plimovanje letnih časov – v brezčasju. Ah, pa toliko izgubljenih priložnosti, toliko minulih in storjenih žalosti – grehov, napak, vse od tiste izvorne napake Začetka...a Svetniki marširajo od Nikoder in Nikamor, vse več jih je. Spomnimo se, kako smo kot mladeniči začeli prisluškovati duhovom prednikov, katerih zapis govora nam je predstavljal toliko utehe v dojemanju Dogoda...Hermes, Pitagora, Plotin, Manes, Apolonij iz Tiane, Simon Čarovnik, vsi nasprotniki tako ljudstva kot tudi uradne cerkve, vsi na spisku za natezalnico in na grmado, če bi ne bili zaviti v nedoumljivo skrivnostnost; če pa so že bili ljubljenci ljudstva, so bili pa povsem nerazumljeni, precej tragične osebe, a ne trpini, razen enega, Jacobusa Burgundusa Molenzisa, zadnjega Magistra Templja pred veliko finalno zaroto, nato je prišla kuga in po njej, pravtako z jugo-vzhoda, še renesansa.

Učenjaki še vedno ne morejo verjeti, da se je renesansa pravzaprav pričela v Toledu in da smo za to lahko hvaležni Saracenom in predvsem Sarcenkam, ki so iz Aleksandrije uspeli rešiti pred namernim uničenjem nekaj antične (predkrščanske) literature, nad katero so se čudili in iz nje napajali evropski prenosniki preporeda; dočim so saracenske umetnice-performerke, kakor en trojanski konj, uvedle v Evropo kult-maniro enakopravne kurtoaznosti napram žensk in ženskosti.

Ustanovitev oziroma vlogo (Viteškega Reda) Templjarjev po vzoru-navdihu paladinov Karla Velikega lahko smatramo za prelomnico, (sc. nova stran in nova zgodba, novi vek) v veliki politiki globalizma, katere pobudo je prevzela evropska trojica: kralj, papež in navdihnjeni opat. Sprva podvrženi vrhovnemu rimskemu Inkvizitorju, ko so se udeležili tistega sramotnega zatrtja Katarov, so se kasneje kot nosilci-glasniki Volje Svetega Rimskega Cesarstva (to

je, Združene Evrope), osamosvojili ter kmalu postali edinstvena zgodba (o uspehu, kakor si ga predstavljamo dandanes v mednarodni politiki in ekonomiji), katere tragični konec predstavlja slavno ali neslavno mučeništvo Jakoba Burgundusa Molenškega.

Zgodba o zaroti Templjarjev oziroma zaroti proti Templjarjem je, poleg celotne zgodbe o Križarskih vojnah vsekakor ena najslavnejših in obenem najsrāmotnejših v zgodovini katolicizma in je ne mislim na tem mestu ponavljati. Vsekakor pa smo kot dediči določene tradicije "skrite" zgodovine dolžni nanizati nekatere poudarke, ki se zdijo aktualni tudi v tretjem tisočletju E. V. , saj se zgodovinarji srednjega veka in Renesanse še vedno prerekajo okrog njenih bistvenih momentov. Šele mistologija nam bo (vide infra!) razodela njihovo antikrščansko skrivnost, ki je Skrivnost Bafometa in Babalon, Zveri in Hotnice, katero so prejeli od Sufi mojstrov, ki jih vulgarna zgodovina pozna kot hašišarje (mistike in alkemike) ali hasasine (viteze in bojevnike). Seveda gre za našo esencialno skrivnost Svete Maše, ki je sama po sebi, kakor ste že uganili, več kot dovolj za pontifikalno anatemo, še celo tudi dandanes, gospoda moja, v dobi psihoanalitičnega postmodernizma, O breza in vse majhne bukvice!

Zanimivo in po naše simptomatično je dejstvo, da se je veliki izumitelj (samoozaveščujočega se) Zeitgeista, G. F. W. Hegel, bistroumno v svojih predavanjih o filozofiji zgodovine domala v celoti izognil tej najkompleksnejši zgodbi naše, evropske in globalne, kvazi-duhovne zgodovine, verjetno zato, da bi se ne zameril krščanskim teologom in sami Sveti Stolici, do katere je hotel ostati (politično-korektno) lojalen. Nemara so se v našem postmodernem času ravno zato tako razbohotile kvazizgodovinske in romantične teorije zarote v zvezi s Templarstvom ter Framasonstvom v času od križarskih vojn preko ameriške revolucije (točneje, monetarno-politične osamosvojitve-osvoboditve kolonialne Amerike od Anglije) ter francoske revolucije do danes.

Kakorkoli že, naša teorija "skrite" zgodovine je povsem jasna, če zgolj povežemo njene glavne nosilce-označevalce, ki jih je Crowley, gotovo ne arbitrarno, navedel v litaniji Gnostičnih svetnikov kot naših duhovnih prednikov oziroma "sinov Leva in Kače" v Libro XV, kakor smo že omenili. Vendar ne smemo zanemariti še enega simptoma naše (?) ne-za-vednosti, ki je nemara presoden in usoden za esencialno zgodovino naše civilizacijske krize, če upoštevamo bedo in nečlovečnost, v kateri se je znašla večina človeštva. Razvoj tehnologije nam danes namreč omogoča uničenje civilizacije s pritiskom na gumb, zato smo lahko resnično v veliki zadregi kot sodobniki napram svoje sodobnosti, ki je ne moremo primerjati z nobenim poprejšnjim zgodovinskim trenutkom. Malo manj jasna je seveda naša teorija že omenjene "črnobratske zarote" proti človeštvu, ki sploh osmišlja celoten boj in obstoj nekega ezoteričnega templjarstva, kakor tudi rožnokrižarstva in prostozidarstva, ki jih častitljivi tevtonski (mrzli) stric Hegel gotovo sploh ni kontempliral v svojem zamaknjenem in navdahnjenem zrenju Biti Zeitgeista.

Kriza civilizacije, s katero nas pitajo vsi "odgovorni" misleci današnjega postmodernega časa, se predvsem jasno izkazuje v pomanjkanju vizije stvarne prihodnosti in morda še bolj simptomatično v realnem dožemanju preteklosti, namreč konkretnega truda in boja zavzetih in navdahnjenih posameznikov za uresničitev idealov civilizirane in humane družbe. Ta boj je bil vselej spodbujen vsled vesti svobodomiselnih posameznikov in bolj ali manj organizirane civilne družbe proti neumnosti in nasilju patriarhalne oblasti, tako cerkvene kot posvetne. Tiranska oblast se je vselej obnašala enako ignorantsko napram prizadete in kritične civilne družbe ter razsvetljenih posameznikov, le da je danes postala nekako anonimna in celo nevidna, kakor da bi potrjevala že dolgo sluteno dejstvo, da nekega Reda sploh nikoli ni bilo in ga tudi ne more biti, čeravno je bil njen glavni argument za tiranijo ravno taisti Ne-red (anarhija, nemoralnost, nelegalnost, kriminalnost etc.), ki ga je v resnici sama vseskozi vzdrževala, da bi sploh ostala na oblasti.

Deli in vladaj! – seveda, v diaboličnem smislu ščuvanja in razprtja civilne družbe (kako prikladno je glagol *deliti* videti dvoumen, bolj kot vsaka druga Beseda!), je bila vedno njena glavna paradigma, ob kateri se zdi njena naslednica – Kruha in iger! – pravitako cinična, čeravno izraža neko povsem zdravorazumsko in neizpodbitno dejstvo-modrost in potrebo-imperativ vladanja. Nemoč in neadekvatnost, točneje ambivalentnost, človeškega jezika in simbolizma je še posebno razvidna na polju Človečanskih pravic in Svobode na sploh, o katerih se še vedno razpravlja v nedogled, dočim zanje ne bi smel biti možen nikakršen priziv, ker bi morale veljati za Svete. A tu se ne da nič pomagati. Enako je bila beseda Ljubezen, ki jo še vedno razglašajo vse še vedno prevladujoče patriarhalne religije, vselej zlorabljena zavoljo nečesa ravno in povsem nasprotnega. Isto velja za ostale platonske ideale-vrline, kot so Resnično, Pravično, Dobro, Lepo ipd..

Hočemo ali nočemo, nietzschejanska in darwinistična Volja za Moč-Oblast tako resnično ostaja vrhovna, neomajna in brezpogojna ter neomadeževana paradigma na vseh področjih človekovega udejstvovanja, ne le v politiki in kibernetiki, in glavni atribut Edinega Boga vsake religije, Stvari na Sebi vsake metafizike.

Naš pogled na skrito zgodovino in naša teorija "črnoobrabske" zarote proti človeštvu je sicer tako enostavna in prozaična, da se mnogim navnežem kakor tudi učenjakom zdi nekako neresna ali vsaj neverjetna. Izhajamo predvsem iz dejstva (ali prepričanja, če hočete), da je za nastalo situacijo vselej odgovorna oblast in ne (kvazi)civilna (z)družba in še manj imoralni posamezniki. Pa tudi ne nek skorumpiran sistem, kakor se dandanes vseskozi ponavlja. Sistema-Strukture nikoli ni bilo, obstajale so zgolj bolj ali manj približne vizije Lepega-Dobrega-Pravičnega, ki so se vse na isti način razkrojile v Kaos, ki se zdi še najbolj ustrezna podoba-ideja naše zavesti o Biti sveta. Pa vendar se trudimo in delamo, gradimo še naprej. Kar bo, pa bo, in naj bo, kakor že bo in mora biti - Fiat. Psi

lajajo, karavana gre naprej. Oblast-Zavest se menja, Ljudstvo-Nezavedno ostaja.

Ta digresija je bila potrebna, da bi se nam razjasnil pogled na našo preteklost, čeravno se zdi, da ta pogled ni možen brez nekega resentimenta, nekega očitka oblastnikom, preteklim in bodočim, ki naznanja neko poravnavo, izravnavo, tako Pogleda, kot Tehtnice Pravičnosti.

Gnostični svetniki vsekakor (ker samožrtvovanje pač ni in nikoli ni bila njihova magijska formula) niso bili oziroma niso hoteli biti mučeniki, razen, kot že rečeno, ene pravilo-potrjujoče izjeme, Jacobusa Burgundusa Molensisa. (Obstaja tudi domneva o Pitagori, ali o Mojzesu, kot mučeniku, a gre pri tako časovno oddaljeni zgodbi oziroma legendi nemara za znano repliko Umirajočega Boga. Dogaja se tudi debata v Senatu Hermetičnih Filozofov, v kateri se razpravlja, da bi nemara morali na naš seznam gnostičnih svetnikov uvrstiti še enega mučenika, kot Častitelja Naše Zvezdne Gospe Neskončnega Vsemirja, Giordana Bruna, ki je bil sežgan na grmadi leta 1600 E. V., s čimer se jaz sicer ne strinjam...)

Mar obstaja v tej razvpiti tragediji kakšna Previdnost, ki jo nevedni imenujejo Pravičnost? Pravzares, narava ni pravična, temveč je eksaktna, imoralna, če hočete. Vse religiozne litanije o moralni kompenzaciji, na katero upajo vsi ponižani in razžaljeni, so v najboljšem primeru stvar pesniškega resentimenta, ki ga običajno povezujemo s hrepenenjem in samim religioznim instinktom. Kako prav je imel stric Nietzsche, ko je ta resentment obupanih imenoval za največjo zmoto starih filozofov od Platona do Kanta, kakor tudi njihovo zamenjevanje, ali bolje apriorno ugotavljanje, vzrokov in učinkov pojavnega stvarstva.

Morda nas Jungova teorija sinhronicitete privede bliže resničnosti. Ko je Jakobus Burgundus, goreč na grmadi, francoskemu kralju Filipu Lepemu in rimskemu papežu Nevemkateremu bojda obljubil skorajšnje srečanje pred božjim tribunalom, to nikakor ni bil njegov resentment vsled obupa, temveč preprost uvid logike njihovega

slepega, zlobnega in samouničujočega sovraštva. Podoben primer kompenzacije, točneje, sinhronicitete, nekateri navajajo v Crowleyevem primeru, češ da je tik pred smrtjo preklel svojega zdravnika, ki mu ni privoščil več heroina, kot najprikladnejšega zdravila proti astmi in bronhitisu, ki bi mu lahko še malo podaljšal življenje, nakar je on umrl takoj za svojim pacientom, brez nekega logičnega vzroka. (V resnici se mu je kar sam ponudil za pričo, kakor v primeru Jezusa in Levega ali Desnega Zločinca, pred božjim tribunalom!) "Obstaja namreč dejavnik, ki je neskončen in neznan, in vse njihove besede so izkrivljene." Namreč besede oziroma ugibanja učenjakov in filozofov o vzroku in učinku, če si drznem komentirati verz iz Knjige Zakona.

Vendar ljudje potrebujemo zgodbe, pravljice, legende in mite, tudi zato da začnemo razmišljati drugače, bolj samostojno in drzno, v smeri tiste resnice (ali resnic, kakor tudi vse-resnice), ki nas edina lahko osvobodi. A ne pozabimo, da se nam bo vedno zdela dejanska zgodovinska resničnost vedno bolj neverjetna od mitske, kakor v primeru gnostičnega svetnika Johna Deeja, mentorja princese Elizabete (ki je bila pravzaprav njegov magijski Otroek, dočim je bil on tudi njen špijon s tajnim imenom-kodo 007, v čast Heptarhiaie Misticae), ki v realni zgodovini poseblja in združuje Goethejevega Fausta, Shakespeareovega Prospera in keltskega Merlina (plus starodobnega Jamesa Bonda), in ki je s svojo enohijansko Magijo uspel priklicati Vihar, ki je uničil špansko Armado. Ista ali slična zgodba o armageddonskemu boju med Antikristom in Psevdkristom se je ponovila v (t. i.) Drugi svetovni vojni: Crowley je (kot izkušeni psiholog ter poznavalec paranoidne psihopatologije in mistologije hitlerjancev) svetoval Winstonu Churchilu (preko njegovega P.R. svetovalca Franka Harrisa, ki je bil tudi dober Crowleyev znanec), da bi bilo zelo priporočljivo, da uporabi (na vseh fotografijah in sploh v javnosti) znak V, z dvignjenima kazalcem in sredincem desne roke (kot Znak Satana Dvomljivca in Tajfuna ter prvtako Znak 2 = O in Victory, v odgovor

Hitlerjanskemu pozdravu (s pravokotno ukrivljeno desno roko navzgor in skrčeno levo roko navzdol za hrbtom kot znakom solarne svastike) - o vzroku in učinku Zmagoslavja naj se prepirajo-strinjajo "razumnejši" zgodovinarji in akademiki...

Trenutek resnice za tedanjo Evropo je lahko ta ali oni DOGOD (v katerem so se, kakor v umetniškem Delu, sinhronizirala Pravično, Lepo in Dobro; n. pr. Smrt Boga oziroma Pravičnika na Križu ali na Grmadi!), vendar je bilo tedaj ob zori Novega (Razsvetljenejšega) Veka upanje Evrope že povsem onstran luže, v Ameriki, in je trajalo vse do konca drugega tisočletja Vulgarne Ere, točneje do 11. septembra 2001, ko je anglo-ameriška masonerija (in njen liberaldemokratizem!) doživela svoj neslavni poraz napram Duha Časa, ki se v resnici imenuje Haos, kar je prvobitno ime Velike Zveri, katere število je 666. V tem oziru se zdi, da se je vojna med Psevdkristom in Antikristom, ki traja že ves Stari Eon, ali vsaj od začetka Novega Veka naprej, dokončno prevesila na stran slednjega.

"Prvo naj se razume, da sem bog (sc. Ra Hoor Khuit, kar običajno egiptologi prevajajo kot Gospodar Dveh Horizontov, se pravi Življenja in Smrti; op.p.) Vojne in Maščevanja. Trdo bom ravnal z njimi."

Kdo so ti oni? Verjetno tisti, ki Duha Časa (in njegovo Previdnost!) še ne razpoznavajo (oziroma ne priznavajo) kot takega in so se hote ali nehote, znašli na mestu simptoma (smisla, pomena). To so običajno kvazifanatiki stvari ali fundamentalisti ali pa naivni bedaki s "slabo vestjo-karmo," bi lahko rekli, ali nemara že "mrtvi in umirajoči", tisti, ki jadikujejo in se prepirajo in prerekajo, ter so s tem deležni zgolj "žalosti bolečine in kesanja".

(N.B.: Kakorkoli že, vsem nam parazitom Zemlje se ne piše prav dobro, če ne podvzamemo Velikega Dela in obenem ne zarotimo matere Zemlje, da nam prizanese z usodno katastrofo in nam omogoči večno prosperiteto, kakor tudi našo pramater Zvezdno Gospo(darico) Neskončnega Prostora. Kajti nova globalna religija od nas zahteva povsem drugačen odnos do sveta, kakor smo ga imeli

do sedaj v kritičnem obdobju razvijanja analitične in uporabne znanosti ter liberalne demokracije, ki je danes, po propadu patriarhalnih imperijev in njihovih monoteističnih religij, postala v bistvu prevladujoča religija-zaveza-prepričanje moderne "aristokracije, ki to ni." Amerikanci še vedno pridno, zlepa ali zgrda, v "Tretji Svet Neznabožcev-Primitivcev-Barbarov" izvažajo Svobodo in Demokracijo, tokrat odkrito, ne v znamenju Križa ali Svastike, temveč v Znamenju V, ki je, kot rogovila Znak Satana in Tajfuna ter Zmage Anarhije in Kaosa nad Velikim Drugim, Edinim Bogom Starega Eona. V tem oziru v poglavju o Magijskih Gestah ne pozabimo, da Znak Fige, to je stisnjene pesti s Palcem(Duh) med Kazalcem(Voda) in Sredincem(Ogenj), simbolizira na novo pridobljeno Enost, ki je Dvojnost in Ničnost oziroma Izničenje Nasprotij, Falusa in Kteis. Janga in Jin. Ta znak Fige, ki ga sicer uporabljajo predvsem otroci v nihilističnem in imoralističnem smislu kot Nemar ali Ništrc v brk paternalistični tiraniji, v resnici pomeni formulo $O = 2$ in je znak prvobitnih egipčanskih bogov, kot so Mentu, Ptah, Khonsu.)

SVET KOT VOLJA IN PREDSTAVA

"SO MOTE IT BE!" Naj se zgodi! Ob tej jasni potrditvi "objektivacije Volje" s strani občestva po Diakonovem navajanju litanij ali priprošenj se mi v vsej preprostosti razjasni muka racionalističnega eksoteričnega filozofa v poskusu določitve postkantovske in (kvazi-post)modernistične etične paradigme, ki se sprevrže v "junaško-spodobno" zanikanje individualne volje ter potrditev altruizma in nekakšnega sočutja, po budistični in krščanski maniri, da bi se ponovno povzdignila vrhunska morala žrtvovanja (samokastracija, samomor) na križu zavoljo bližnjega.

Nikoli nisem mogel ali maral razumeti po kakšni logiki se spodobnim zdi njihova lastna volja v konfliktu z voljo drug(ačn)ega, bližnjega oziroma Boga ali Velikega Drugega. To je vendar vedno bila senzualistična logika Izvirnega Greha. Kako neozdravljiva se zdi ta bolezen, ta grešni (Adamov in Ojdipov) kompleks, in kako globokoumna in zlohotna ta zarotitev "temnih bratov" proti človeštvu, proti naši znanosti-umetnosti in svobodi?

Sebičnost (ki je zgolj posledica nevednosti in nerazboritosti) je ravno v sočutju, kakor tudi strah in dvom v kakršnokoli nezavedno objektivacijo Volje-Ljubezni!

Kako sramotna se mi zdi Freudova spozaba ob konstatiranju kastracijskega kompleksa, brez da bi sploh omenil "spodobno" navado-zapoved Obrezovanja pri svojem plemenu, ki mu je tako ponosno pripadal, ne da bi razumel plemenskost oziroma fetišističnost njegove religije – judaizma. (N.B.: Sicer je težko očitati nekemu Judu nerazumevanje judaizma kot religije. V aktualnih primerih Marksa, Freuda in Hannah Arendt, ki so se vsi kot izrečni "ateisti" tako ali drugače lotevali razlage feonomena "judovskega sindroma", bi se morali seveda najprej sporazumeti ob novi-naši

definiciji religije, kakor smo jo že navedli v tem spisu, ki predpostavlja zelo konkretne spiritualne-bogovske-nezavedne Centre Moči-Oblasti, katerih pasivno-nihilistična ignoranca, tipična za zgoraj omenjene mislece, je usodnejša od neposrednega nasprotovanja.)

"Compassion is the vice of kings." Sočutje je pregreha kraljev. Toda iz te plemenskosti oziroma (sebičnega) čuta do bližnjega so, kar je sicer logično (v lingvistiki), naredili plemenitost oziroma vrlino vseh vrlin. Pravtako so svoj fetiš povišali v Nad-boga, da bi nato zaradi te sebičnosti oziroma samovšečnosti umrl od (po)smeha drugih Bogov.

To vztrajanje spodobnih na Kategoričnem imperativu kot najvišjem moralnem zakonu bi bilo pravtako smešno, če bi ne izviralo iz paradoksnosti in ambivalentnosti jezika samega.

Primer Pasivne Ljubezni kot najvišje metode (na določeni stopnji mističnega dosežka; primer Wagner!) je tipičen; pasivnost kot trpnost je lahko in mora biti strastna oziroma ognjena, torej v bistvu aktivna, dejavna (Under Will!), kar potrjuje izvoren pomen besede PASSION. Pa tudi v tem primeru imamo dva različna (najmanj) Ognja v alkemiji oziroma Kabali. Angleški izraz *Passive love* ponuja en zagoneten primer kabalistične analize (barbarskega imena evokacije!). Če dvojni S vzamemo za dvojni *sin*, dobimo seštevek 333; če pa vzamemo dvojni Šin, dobimo 813. Če ti dve števili razumemo tudi v etnopsihoantropološkem smislu, nas to privede naravnost do stigme semitizma (Ismael v. Israel); vendar nam mora zadostovati preprosta kabalistična razlika med številoma 333 (Mogočni Vrag Brezna – Horonzon) in 813 (Ararita, Ureus), kar je pa itak za običajno inteligenco (bolje indulgenco) dovolj absurdno in izven resne debate, da se nam tako ni potrebno prav nič sekirati.

Za pesimističnega filozofa je nemara najprimerneje, da zavoljo Boga zanika tako Voljo, kakor tudi Človeka, vendar mu bo zaradi njegovega pasivnega nihilizma Nezavedno navrglo njegov plemenski Fetiš – Mesijo JEZUSA, pred katerim ga lahko obvaruje zgolj

kabalistična indulgenca; tako bo lahko svoj *mali a* pretvoril v Velikega (?), tako da bo prvega (nemara s samodejnim ponavljanjem) tisočkrat pomnožil. Zakaj pa ne? Za kabalista to nikoli ni bil problem, saj lahko s svojo veščino vsako *Ding an sich* spremeni v Število. Čista Ideja je lahko čista le, če je čisto Število. Čisto Število je lahko čisto le, če je enostavno oziroma enomestno, se pravi digitalno. Enomestno Število oziroma Sefira pa je čista le, če je Neskončna, torej Nična.

To (!?) se lahko zgodi vsakemu poslušalcu oziroma prisostvovalcu (in celo Obhajancu, ki je izrazil svojo Voljo po Užitju Boga) ob Litanijah, ki jih deklamira Diakon, katerega sicer prvobitna naloga je preliminarno Očiščenje Lože; ne le filozofu, ki ravno preučuje Schopenhauerjevo Predstavo Volje ter Wagnerjevo predstavo odrešujoče Ljubezni, ki odreši Odrešenika; namreč, eskapada Nezavednega kot Volja in Predstava Sveta.

Vizija (volje in predstave) Svetega Reda Nove Masonerije, ki jo tako preprosto in jasno ponazarja sama Beseda Zakona TELEMA (grško ΘΕΛΗΜΑ), ki ima isto Vrednost kot formula AGAPE (gr. ΑΓΑΠΗ), namreč 93, je dosti aktualnejša od sicer nadobudnega, a megleno negotovega ugibanja racionalističnega filozofa; kakor je zapisano v Libru AL vel Legis (in razloženo v Crowleyevih Razširjenih Komentarjih Knjige Zakona, q. v.):

"Beseda Zakona je Telema. Kdor nas imenuje Telemiti, se ne bo motil, če bo od blizu pogledal v besedo. V njej se namreč nahajajo trije Rangi: Samotar, in Ljubimec, in Človek Zemlje." (AL, I. 39. 40)

(V angleščini je neposredna povezava med črkami-glasovi THE LE MA in njih kabalističnimi ali misterijskimi simboli razvidnejša, namreč: The Hermit - **ΘΕ**, Aduta Tet (Lust, Sla, Lev-Kača) in He (Zvezda, Vodnar) v Tarotu. The Lover - **ΛΗ**, Aduta Lamed (Uravnovešenje, Kompenzacija, Poravnava, Tehtnica, Zadovoljena Ženska ali Ženska z mečem) in Het (Kočija ali Voz, Rak). Man of

Earth – **MA**, Aduta Mem (Obešenec, Suspendiranec ali tudi Utopljenec, Voda) in Alef (Norec, Zrak) – glej Tahutijevo Knjigo in Tarot!)

Gre za Stopnje-range Inicijacije v Red Kraftra-Graditeljev, ki jih tvorijo tri triade (s po tremi razredi) Iniciatov, prva je triada Ljudi Zemlje, ki odgovarja klasični triadi Vajencev ali Študentov-Pripravnikov; druga je triada Ljubimcev, ki odgovarja klasični triadi Pomočnikov ali Asistentov-Sodelavcev, in tretja triada Eremitov-Pučavnikov, ki so v klasičnem krafu Mojstri Zidarji (tudi Učitelji, seveda)

"Treba je še povedati besedo o Hierofantski nalogi. Pazite! obstajajo tri skušnje v eni, in lahko je podana na tri načine. Grobi morajo skozi ogenj; občutljivi naj se preizkusijo v intelektu; in vzvišeni izbranci v najvišjem. Tako boste imeli zvezdo in zvezdo, sistem in sistem, in naj ne poznajo dobro eden drugega. (AL, I, 50)

Če mislite, da ta hierarhični red stopenj nima zveze z običajnim izobraževalnim sistemom, se zelo motite, kar tudi pomeni, da imate o pristni Masoneriji verjetno kakšno pravljično ali vsaj romantično predstavo, kakor tudi o Misterijih Znanosti-Umetnosti (Magike) na sploh.

Moja predstava o redu in harmoniji izobraževalnega sistema bi morala biti, poenostavljeno rečeno, naslednja: v osnovni šoli mora prevladovati Gimnozofija, v srednji Kibernetika in na visoki Kraljevska Veščina Magike. Proces edukacije mora na vseh stopnjah potekati sinhrono na nivoju telesa, na nivoju duha ali (raz)uma oziroma intelekta in na nivoju psihe ali čustvovanja. V prvih razredih osnovne šole je najpomembnejše sredstvo edukacije glasba, seveda v najširšem smislu in sinhrono na treh nivojih človekovega bitja, telesno, umsko in čustveno. Edukacija, seveda, pomeni IZ-VAJANJE, ne pa v-tepanje, kakor mislijo še vedno premnogi pedagogi. Izvajanje pa pomeni vajo in vodenje s sredstvi izražanja in nato spoznavanja. Tako bomo imeli ob koncu osnovne šole

mladino, ki bo že dodobra izurjena predvsem v glasbi (petje, ples in igranje na instrumentih) kot tudi medicini, to je, samozdravljenju.

V religijah je bila vedno zelo pomembna iniciacija v obdobju pubertete (zakrament birme v krščanstvi ali bar mitzvah v judaizmu). V nekaterih poganskih običajih se je tedaj obhajalo praznovanje Vode (za deklice) in Ognja (za dečke). V nekaterih katoliških ločinah izvajajo ritual Križanja mladoletnih obhajancev. Rabelais v Gargantui o tem modro molči, se pa krasna in premožna aristokratska mladina, ki prebiva v njegovi utopični Opatiji Teleme, poleg igranja z žogo in muziciranja v glavnem pregovarja o modni konfekciji in o tem, kdo se bo s kom poročil in s kom bo živel srečno do konca svojih dni. Od modernejših humanistov se je najbolj poglobljeno s tem problemom ukvarjal Aldous Huxley v utopiji Otok, kjer je v procesu idealne edukacije osnovnošolske mladine izpostavil predvsem praktični problem kontracepcije. Ob tem si drznem pripomniti, da je vsaka kemična kontracepcija, še posebej hormonalna, povsem nepotrebna, če je edukacija pravilna; lahko bi celo rekli, da je kontracepcija, kot jo poznamo dandanes, prej logična posledica domala povsem odsotne pravilne edukacije, ki se posredno ali neposredno navezuje na spolnost. No, erotika kot umetnost je vsekakor pomemben del gimnozofskega kurikuluma. (Upam, da moja razprava o tem ne bo izzvenela preveč utopično...ali pa se bom tudi jaz, nesrečnik, moral roditi šele posthumno!)

Kakorkoli že, edukacija se pravzaprav nikdar ne prične, kakor tudi nikdar ne konča, saj je gotovo ena najprvobitnejših človekovih pravic-dolžnosti, ki človeku-otroku pripada z življenjem samim, ki se pravtako v bistvu nikoli niti ne prične niti ne konča; končajo in pričnejo se le njegove različne (elementarne in sezonske) faze, ki so faze, če uporabimo Nietzschejev izraz, tega Večnega Vračanja Enakega... Življenja... JA, in AUMGN!

APOTEOZA VOLJE

"Preden osredotočimo nižji princip, um, moramo osredotočiti višji princip, Voljo."

(Liber ABA, II, Uvodne opazke)

Ob vprašanju Volje (čigave, kakšne, eminentne, imanentne, transcendentalne etc.) je bilo, in še vedno je, v filozofiji nemara največ sprenevedanja. Vsako (živo) Bitje stremi in hrepeni po moči, namreč, da bi zmoglo – biti ..., le platonski filozof-mistik in vernik se ji odreka ali se je hoče znebiti, kakor neke odgovornosti ali celo sramote pred dejstvom, da bi se izkazal za nevernika. ZAVOLJO Ljubezni, seveda. Kakor da bi bilo zgolj Svečeniku odrejeno, da jo sme zatrjevati, čeravno ne kot svojo, temveč (od-do) Velikega Drugega; ki je, to treba priznati, edina stvar, ki nas kot (pre)človeško Svojad, zanima, namreč Volja-Voljnost-Voljivost Velikega A-ja, za razliko od Malega *a* Slehernega – nas samih, na primer. Je to prazvor religije ter srž vseh tragičnih fabul o hrepenenju in ljubezni?

"Do what thou wilt shall be the whole of the Law!" Ime boga je tu izpisano z malo začetnico – thou; ti, vi, drugi, bližnji. Kaj ta hoče, ne moremo ravno vedet, a karkoli že hoče(š), moramo kot ljudje, bratje in sestre, pač zaupat, da je to resnično tvoja, božja, moja, vsakogaršnja, univerzalna Volja. Pri Sveti Maši moramo le poskusiti-použiti TO, ta Ojačani Zanos, in nato reči: "Niti delčka mene ni, ki bi ne bil od bogov." (Brez komentarja napram množstva racionalistov...)

Nezavedna zavrta želja psihoanalitikov oziroma njihovih pacientov je seveda čisto nekaj drugega, vsakdanjega in znanega, kar pa ne pomeni, da ona ni sveta, božja. Zakaj bi bil, za bogeca milega, "mali a" manj svet od "velikega A", mala veselja od velike Radosti?

Kompenzacija-uravnovešanje je formula "dušnega" preživetja, kakor tudi formula znanosti, ki je vedno zmotna in se v tej svoji "nepopolnosti" še veseli. Se to sliši nemara preveč človeško – za filozofa, ki še vedno upa na Večjo Odgovornost Velikega Drug(ačn)ega?

"Popolno in popolno je eno popolno; ne, je nobeno." Nezavedno, pravgotovo, vendar ne neznano. Poroka je konzumirana, popolna.

"Moj prerok je norec s svojo ena ena ena. Mar nista to vol in nihče po Knjigi?" Mar ni to volja Vola (kastrata, norca), da izvoli zorati to njivo, čeprav nezavedno, (ne)zavedajoč se, da nikdar ne bo zaužil sadov svojega garanja? Mar vol ni bog, veliki aritmetik in geometer? Kdo bi vedel, ko pa je vse vedno nekaj Drugega, in bodo prvi zadnji, in bodo tisti, ki nimajo, vse dobili in žalostni se bodo veselili (itd, ad nauseam), kakor vam piše v Veliki Knjigi Resentimentov?

Zanimivo, da imamo v srbo-hrvaščini redke primer besede, ki nedvoumno pomeni istovetnost Volje in Ljubezni – VOLITI; ki pa je v slovenščini rezervirana za striktno politično oziroma demokratično interpretacijo, kakor da bi nam hotela vse vekovečne sanje o Ljubezni (do Bližnjega) trpko prozaično zreducirati in prizemljiti na preprosto "najsvetejšo" dolžnost lojalnega državljana, da mora iti VOLIT, če hoče biti aktivno udeležen v ustvarjanju boljšega sveta. Seveda pa sta v besedi ZAKON (Lex, Law), ki sicer na še bolj prozaičen način združuje privatno-intimno sfero z javno-politično, že od nekdanj združeni Volja in Ljubezen, in to na način "od boga" dane odveze od izvirnega greha in licenca za "svobodno" prakticiranje Volje-Ljubezni. Ob tem se lahko znova le vprašamo, kako in zakaj se je ta katoliški in kibernetični ideal (Love is the law, love under will!), sicer od nekdanj NEZAVEDNO koncipiran, do neprepoznavnosti izpridil v nekaj povsem nasprotnega, ali vsaj banalno vsakdanjega, namreč Sveta (sc. Z-Ideali-Pre-Obremenjena) Poroka v zgolj en ekonomski kontrakt. (Če bi že večni Žid bil za kaj kriv, potem bi to gotovo bilo TO!)

Raztrganje te "lažne prikazni stoletij" (recimo enega pogoltnega vampirja in uzurpatorja človeških duš, ki ga preštevilni ljudje zamenjujejo za Ljubezen!) bi v tem primeru, po mojem prepričanju, pomenilo zgolj zahtevo po stalni in spontani miselno-govorni oziroma kontemplativni identifikaciji Volje in Ljubezni in Smrti! "Let it kill me" (namesto "Let it fill me") bi morala biti glavna mantra ob vsaki konzumaciji Elikvirja, ob vsakem Uživanju Boga! Kakor pravi Crowley v Knjigi Laži: Umri vsak dan!

(N. B.: V spisu *Primer Wagner Nietzsche* v svojem stilu sila duhovito razkrinka krščanski (tako Wagnerjev kot tudi Schopenhauerjev) ideal Ljubezni, ki zadostuje za Odrešitev "sem in tja kake ženičke in kakega možička", ter vsemu spremljajočemu wagnerjanskemu igralskemu pompu navkljub predlaga dosti pristnejšo blagodejnejšo in vedrejšo Bizetovo *Carmen*, v kateri, kot je znano, se ljubezen kot taka (človeška in prečloveška) lahko dokončno realizira zgolj v uboju ljubljene bitja. Vsekakor, kakor piše v Knjigi Zakona: "Izpostavljanje nedolžnosti je laž." Q. v. loc. cont... exposure of innocence... Innocence v smislu neškodljivosti...gre za običajno samovšečno in nezavedno sebičnost, ki je podlaga običajnega izrekanja oziroma ekspoziture ljubezni do bližnjega; "Be lovely therefore...", na drugem mestu v Knjigi Zakona, zatorej prej pomeni biti ljubeč in ljubezniv ter vselej željan ljubezni, biti smel v privoščanju pobude in izpolnitve tudi erotične ljubezni, tako sebi kot bližnjemu.)

CELOSTNO UMETNIŠKO DELO

Pravzaprav je vsako pristno umetniško delo celo, celovito, kakor živo bitje, v resnici Magijski Otrok. Isto velja za tako imenovano Celostno umetniško delo, ki ga pravtako ne moremo definirati nič drugače, (pač, da mora biti celovito), čeravno ima povsem drugačno – katoliško oziroma holistično – pretenzijo, namreč da združi vse vrste umetnosti (gledališko, besedno, glasbeno, likovno in arhitekturno umetnost, v enovito ter užitno kompozicijo. V modernem žargonu kibernetike bi lahko kot esencialno izpostavili IGRO (v troedinem slovenskem smislu, ki zaobjema tri angleške izraze act-game-play!!!), včasih pa so Grki temu rekli TRAGOEDIA ali POESIS ali pa MAGEIA (kot petje-uročanje-rotitev v nekem čudnem barbarskem jeziku Magov nekje z vzhoda ali pa iz Hiperboreje, saj Vzhod v resnici pomeni ves ta naš okrogli svetli Svet...svet Večnega Vračanja Enakega?...).

Za Nietzscheja je bila Wagnerjeva vizija Glasbene Drame zgolj profanacija in izpridenje tako (klasične evropske) Opere kot tudi (klasične starogrške) Drame oziroma Tragedije. Seveda on ni mogel predvideti, kakor tudi ne sam Wagner, da se bo v naslednjih stoletjih Glasbena Drama (in Celostno umetniško delo) realizirala na Filmu oziroma v filmski umetnosti, kjer sta se Apolonično in Dionizično na novo uravnovesila – tako da so danes tudi filozofi začeli ustvarjati filme in ne le vneto razpravljati o njih. Je to mar prvi korak v smeri Platonove zaveze, da bi morali filozofi biti vladarji, upravljalci, in ne le opravljalci in moralisti? No, še najbližje jim je pesništvo, in pristni filozofi so resnično bili tudi pesniki, kateri proza se odlikuje po stilu in poetičnosti diskurza. A ne gre le za filozofe in humaniste, tako imenovane, ali kvaziintelektualce, temveč za vsakogar. Religija (prava, pristna, in ne kot Freudova

prisilno-ubogljiva nevroza!) in znanost sta bili običajnemu človeku, kot učencu-študentu v edukacijskem sistemu in kasneje kot potrošniku-porabniku, vedno najbolj odtujeni, zavoljo truda kvazi elite duhovnikov, tako imenovanih, ki so napuhali svoj balon laži in strupene miazme, imenovaje ga Bog oziroma Ljubezen do Boga...ki se je končno razpočil...

Ko je Nietzsche (nemara največji pesnik med filozofi, kakor tudi znanstvenik med humanisti) prejel libreto Wagnerjevega *Parsifala* (s posvetilom ljubemu prijatelju), je lahko zgolj konstatiral, nekako prosto po Cezarju: tudi on – je postal pobožen. Le kaj si je mislil stari Wagner (nemara največji znanstvenik in antropolog med pesniki-glasbeniki-umetniki), ko je istočasno (usodno navskriž) od Nietzscheja prejel že omenjeni spis, sicer vrhunsko glasbeno kritiko, *Primer Wagner?*

Kakorkoli že, zdi se, da nihče na svetu, še posebej med filozofi, tako vsaj imenovanimi, nekdam niti danes, ne le naša dva svetnika, ne vidi (ali pač?) Celostnega umetniškega dela v Katoliški Maši kot taki, čeravno so morali stari mojstri, dvorni kapelniki, ki so po naročilu pisali glasbene Svete Maše, kakor Bach ali Beethoven na primer, vsekakor videti to možnost. Vendar so bili oni zgolj profesionalni glasbeniki, ponižni ter bogaboječi in carju-denarju služuči mojstri svoje obrti. Enako mojster sanjanja in za mnoge novodobnike glavna avtoriteta za alkemijo (ozirom alkimijo po njihovo), dr. Karl G. Jung, v Katoliški Maši ni videl nobene alkimije, kaj šele konkretnega procesa proizvodnje Zlata oziroma Univerzalne Medicine ali Kamna Filozofov.

Še najbolj smešne pa so bile razprtije teologov (z Lutrom na čelu mize) okrog Evharistije oziroma Uživanja Boga; ob njih ostaja doktor smeha in abstraktor kvintesence Alcofribas Nasier (Francois Rabelais v anagramu) smrtno resen, ko jim predloži sveto buteljko Iakhusovega vina.

(A se bo že enkrat za vselej, le kdaj, "to znanje uredilo", kakor zapove našemu Preroku Knjiga Zakona? O, Pionirji Novega Eona...)

Zares, zaenkrat je videti vse kot nekaj drugega in drugačnega, celo nasprotnega in samonasprotujočega; odvisno od perspektive razsvetljenih ali resentimenta trenutno navdihnjenih ali dioptrije učenih oziroma načitanih. Zdi se, da je glavni problem občega dojemanja Maše, poleg obupne skorumpiranosti in tabuiziranosti v krščanstvu, v njeni "neizvirnosti" oziroma nemodernosti in arhaičnosti, ali pač v njeni skrajni celostnosti oziroma katoliškosti, kakor nam je bila prenesena preko misterijske (tajne-ustne) gnostične in kabalistične tradicije, konkretno zgodovinsko preko templjarjev, rožnokrižarjev in framasonov.

M(ag)isterium Mysticum Maximum (!?) je seveda v učinkoviti izvedbi-edukaciji Univerzalne Medicine (ali Kamna Filozofov, če že hočemo kot hermetični filozofi v teoretskem diskurzu), ki je v Gnostični Sveti Maši prikazana oziroma predstavljena na kar se da jasen, jedrnat, preprost in konkreten ter kulturno komunikativen način. A resnična skrivnost, kot taka edina obstojna in vredna naše pozornosti, je v individualnosti in enkratnosti (vsakogar in kogarkoli) izvedbe-edukacije. In če gre pri tem za (Veliko) Delo, pri katerem morata sodelovati (vsaj in predvsem in prvotno) dva, moški in ženska, Mag in Maginja, Svečenik in Svečenica, potem mora biti vsakemu (vsaj polizobraženemu ali pa NIČ-izibražnemu) povsem jasno, da gre pri stvari za (gorje za Freuda!) njuno seksualno magijo, ki je stvar njenega Magisterija. Striktno strokovno rečeno, gre za skrivnost formule ΑΓαΠΗ, za katero Slavoj Žižek upravičeno trdi, da predstavlja političen, se pravi javen, problem, za razliko od Erosa.

In res, glej ga zlomka, največji problem javne in uradne, s strani Škofa (oziroma Matere ali Očeta Cerkve) sankcionirane izvedbe Maše je ravno v komunikaciji (javni, politični – Oblaciji) Elikvirja Univerzalne Medicine. Čisto po kuharsko namreč, je treba jasno in odkrito ter iskreno povedati iz česa je narejena Hostija Evharistije, ki je namenjena ljudstvu, se pravi, vsakomur, ki jasno izrazi svojo voljo po tem dejanju-oponašanju Svečenikove geste na vrhuncu Drame. (V Libru ABA, v poglavju XX tretjega Parta: O Evharistiji in o

Umetnosti Alkemije – Crowley zelo jasno in "na kuharski način" razloži stvar oziroma, če se izrazimo politično, "to nagnusno tvar uživanja"; Q. v.), kakor je delno podana, pravitako na kar se da (ne)jasen način, tudi v *Libru Legis*, III, 23-30.)

Agape kot politični ritual, ki pomeni neko bratsko-sestrsko "sektaško" konspiracijo je v bistvu problem, ki nas ima še vedno za skrbeti tudi dandanes, ko se nam, civiliziranim (?) osebam, svoboda, o kateri so sanjali stari heretiki zdi nekaj tako samo po sebi umevnega, da se nam zdi že malo nadležna. Moralisti so vedno smatrali svobodo, za "hudičevo" objestnost, ki je bojda kriva za vse nesreče našega politično-religioznega bivanja. (Dandanašnji liberaldemokratizem se je zaradi svoje dvoličnosti izkazal za očitno nesposobnega, da bi postal resnično novoeonska globalna religija, čeprav je v našem še vedno kaotičnem in prelomnem času še vedno aktualen.)

Tako banalen kuharski problem OBLACIJE si težko zasluži slavo Velike Znanstvene (sc. alkemijske) Skrivnosti, ki "je rezervirana samo za najvišje iniciate in je sinonim za Dovršeno Veliko Delo na fizičnem planu... Medicina Metalov, Sipko Zlato, Elikvir Življenja...". Pa vendar, očitno je preprostost (to je, NEMEŠANJE NIVOJEV!) Stvari dandanes za naš hipersenzibilen in nevrotično zmeden um resnično nekaj neverjetnega; in tako je tudi vedno bilo, pravzaprav, saj naš instinkt Individuacije zahteva nek čas-prostor-pot, se pravi Dramo in Tragedijo (ali Komedijo, če hočete drugačen politično-korektniji videz), predstavo, povnanjenje, ekspozituro etosa in človečnosti.

V Crowleyevem *Libru XV* gre za novum zgolj kot razodetje, ki v zgodovini literature "še nikdar prej ni bilo razodeto" na tako jasen, preprost (etc.) način. Kakor smo že poudarili, gre za ponovno razodeto ali odkrito (v arheološkem smislu) skrivnost, ki to ni, vsaj za nas, ki teptamo zemljo v tretjem tisočletju Vulgarne Ere ali Aeona Umirajočega Boga (pseudo)Krista, čigar evangelij (o rojstvu Odrešenika in Utelešenju-Učlovečenju Boga), kakor smo tudi že

poudarili, so krščanski očetje preko hebrejskih mozaičnih zakonodajalcev prevzeli in si prisvojili "neposredno" iz tako imenovane Knjige Mrtvih, napisane v staroegipčanskih hieroglifih na več mestih v starodavnih grobnicah in templjih Egipta.

A je skrita zgodovina (kar smo tudi že povedali v tem spisu), kakor podvodni del ledene gore, gotovo še kaj več, namreč drugačna (neznana ali zamolčana kakor tudi NEZAVEDNA v freudovsko dvoumnem smislu) resnica, od tiste, ki smo jo vajeni iz ljudskih šol in veronaukov, gimnazij ter fakultet.

Veliko Delo (Magnum Opus), ki je sicer najsilovitejša magijska projekcija "rožne bratovščine" alkemikov, je lahko za grešne duše, kot sem jaz, videti kot en vseživljenjski eksorcizem oziroma razočaranje-prebujanje iz sveta sanj-iluzij oziroma narcisoidnih utvar, v katerem smo bili vzgajani in indoktrinirani. Ponavljanje oziroma izpopolnjevanje eksperimenta, imenovanega Osebnostno Življenje je sicer v kontekstu imanentnega Jazstva nemogoče, zato smo si izdelali poslednjo utvaro univerzalnega Sebstva, ki ga racionalno lahko dojemamo zgolj kot Ničnost, namreč, Uravnovešenje vseh inteligibilnih nasprotij na Vagi Pravičnosti. Pax vobiscum! Aumgn.

PROLEGOMENA ZA VSAKO BODOČO MISTOLOGIJO

Evropska znanost (v hegllovskem smislu izraza kot Samozavestnost Duha, s filozofijo kot svojo staro kraljico in pokroviteljico) je šele s psihoanalizo začela dojemati mistiko, za katero bomo od sedaj naprej (gorje mi, o ljubi bog in vse majhne ribice!) uporabljali izraz Mistologija. Kakor lahko uganeta, ljuba bralka in bistri bralec, je glavni porok temu naš prerok Aleister Crowley, zadnji na našem seznamu gnostičnih svetnikov, sinov Leva in Kače, iz Libra XV.

Nedavni izid slovenskega prevoda Libra Štiri vel ABA, kar se bo kmalu izkazalo, postavlja tudi v našem kulturnem prostoru določen standard, ki ga ne moremo več ignorirati – in ki logično, da ne pozabimo, izhaja iz končne praktične (in začetne paradigmatične) sprave predvsem med **Metodo znanosti in Ciljem religije**.

Če se bosta našim zanamcem čez kakšnih tisoč zemeljskih let zdela Freud in Jung kot nekakšna Platon in Aristotel (ki se še vedno, se pravi, že dva-tri tisočletja prerekata okrog forme in vsebine Biti-Ideje!) mistologije Novega Eona, potem bo Crowley prej veljal za Pitagoro in Lao Tseja skupaj, tako star kot tudi nov svetilnik v temi – zmeda v tem našem-njihovem razdobju prehoda iz starega Eona (recimo) Rib-Device-Ozirisa-Umirajočega Boga-Očeta v nov – "virtualni" Eon Vodnarja-Leva-Horusa-Okronanega in Zmagovitega Otroka. V Crowleyevem primeru bodo oni vsekakor na boljšem, kakor smo mi v primeru Pitagore, čeravno se o obeh ve vse in obenem nič, in čeravno nam je Crowley zapustil ogromno verodostojne literature, Pitagora pa nič – toda duh in delo oziroma, kar recimo, VELIKO DELO, ki sta ga dovršila za človeštvo, je nekaj

več od same literature, še več, je celo več od Resničnosti, za katero naj bi jamčili naši znanost in filozofija. (Lao Tse je vsekakor ena sijajna izjema, saj je napisal samo eno majhno knjigo, ki velja za najstarejšo filozofsko razpravo v zgodovini filozofije in to tako, ki je, po globini in prefinjenosti diskurza, še vedno neprekosljiva v svojem razredu.)

Kakor vama je (upam, pri koncu tele razprave), jasno, so za vso preostalo mistiko starine dostojni ravno taisti omenjeni gnostični svetniki, za katere se bosta lahko prepričala, da ob recitaciji litanij redno primarširajo v Tempelj Gnostične Maše, če je v vas vsaj trohica tiste Svetlobe kreativnega Plamena, ki je dovteten za Čudež-Misterij Maše, v kateri se "jedača in pijača vsakodnevno v nas pretvarjata v duhovno substanco".

"Jaz dajem nepredstavljljive radosti na zemlji, gotovost, ne vero, za časa življenja, ob smrti; neizrekljiv mir, počitek, ekstazo; in ne zahtevam ničesar za žrtev." (Liber AL, I, 58)

Tako, da se razumemo, vera-upanje nima kaj dosti za opraviti v pristni religiji, kakor jo, vroče upam, razumemo danes, po propadu vseh patriarhalnih monoteističnih religij starine. Gotovost-Celost, ki niti ni nujno in vselej onstran človeškega jezika in mišljenja, pa je bila tako ali tako vedno glavna značka pristnih mistikov in poštenih religioznih ljudi. In Njej, Neprekinjeni in Božanski, pritiče lahko samo Tišina, pa ne kot molčечnost ali nemost (vsled strahu oziroma strahospoštovanja, sramu, resentimenta, hinavščine, zavisti etc., ad nauseam), prej nasprotno, vsekakor – kakor pesem (Svetega Norca...la la la...), nakar seveda sledi "*incipit tragoedia...*".

"Ne bodi zadovoljen s podobo. Jaz, ki sem Podoba Podobe, to pravim.

Ne razpravljajte o podobi, rekoč Onstran! Onstran!

Do Krone se povzpne preko lune in preko Sonca, in preko strelice, in preko Temelja, in preko temnega zvezdnega doma, s črne zemlje.

Nikakor drugače ne morete doseči Gladke Točke.

Niti ni primerno za čevljarja, da blebeta o Kraljevski zadevi..."

(Liber LXV, I, 7–11)

f i n i s

(Št. Jurij, ob koncu Leta Zakona CX in začetku Novega Tahutijevega ciklusa, marca 2014 E. V.)

*

PRVI DODATEK

LIBER

CL

VEL

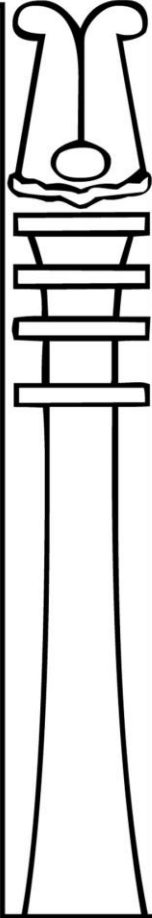
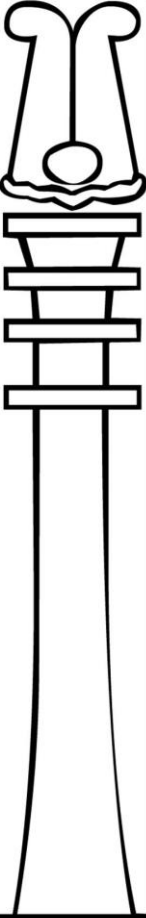
ל ע ל

(SANDAL)

DE LEGE

LIBELLUM

L-L-L-L-L

A.: A.:

Publikacija v Razredu E

UVOD. ZAKON

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Pridite semkaj s poštenim srcem in poslušajte: kajti Jaz sem ta, TO ΜΕΓΑ ΘΗΠΙΟΝ, ki dajem ta Zakon vsakomur, ki se ima za svetega. Jaz sem ta, ne kdo drug, ki želim vašo absolutno svobodo ter rast vašega Znanja in Moči do popolnosti.

In glejte! Kraljestvo Boga je v vas, tako kot je Sonce večno na nebu - enako ob polnoči in opoldne. Sonce ne vzhaja in ne zahaja - le senca zemlje ga zakriva in pa oblaki na njenem obličju.

Dovolite mi torej razglasiti vam to Skrivnost Zakona, kot je bila meni razodeta na različnih mestih; v gorah in puščavah in tudi v velemestih. Te besede govorim vam v tolažbo in pogum. In naj se zgodi vam vsem!

Prvo vedite, da iz Zakona (Law, op.p.) izvirajo štirje žarki ali Emanacije: če je Zakon center vašega bitja, potem vas potom nujnosti izpolnijo s skrito božanskostjo. Štirje Žarki so Luč, Življenje, Ljubezen in Svoboda (Light, Life, Love, Liberty, op.p.).

Z Lučjo boste zagledali sebe in opazili Vse Stvari, ki so v Resnici samo Ena, katere ime je Nič (No Thing, op.p.), kar vam bo kasneje pojasnjeno. Toda substanca Luči je Življenje, kajti brez Bivanja in Energije ne bi bilo ničesar. Skozi Življenje ste ustvarili sebe, večne in nepodkupljive, žareče kot sonca, samoustvarjene in samozadostne, ob čemer je vsakdo center Univerzuma.

Z Lučjo vidite, z Ljubeznijo čutite. Obstaja ekstaza čistega Znanja in ekstaza čiste Ljubezni. Ljubezen je sila, ki združuje ločene stvari z uvidom v Luči njihove Enosti. Vedite, da Univerzum ne miruje, temveč je v skrajnem gibanju, katerega vsota je Mirovanje. Razumevanje tega, da je Stabilnost Sprememba in Sprememba Stabilnost, da je Biti isto kot Postajati in Postajati isto kot Biti, je Ključ do Zlate Palače tega Zakona.

In končno, s Svobodo vam je dana moč, da usmerite svoje gibanje glede na svojo Voljo.

Kajti Univerzum je brezmejen in vi ste svobodni uživati kakor vas je volja v tem neskončnem mnoštvu različnosti. To je tudi radost Zakona, da niti dve zvezdi nista enaki, a razumeti morate, da je Mnoštvo v resnici Enost in da brez Mnoštva Enosti ne bi bilo. Vse to je proti Razumu: doumeli boste, ko boste premagali Razum, ki je le manipulacija Uma, in ko boste prišli do čistega Znanja z neposrednim dojetjem Resnice.

Vedite tudi, da štiri Emanacije Zakona žarijo na vseh poteh: po njih se ravnajte ne le na tej Glavni cesti Univerzuma, o kateri sem pisal, ampak tudi na vsaki Stranski cesti svojega vsakdanjega življenja.

Ljubezen je zakon, ljubezen pod voljo.

I.

O SVOBODI

NAJPREJ vam bom pisal o Svobodi, kajti če niste svobodni v svojem delovanju, sploh ne morete delovati. Sicer pa morajo biti vsi štirje darovi Zakona do neke stopnje izvajani, da bi uvideli, da so v bistvu eno. Toda Aspirant, ki pride k Mojstru, najprej potrebuje svobodo.

Najmočnejša od vseh omejitev je neznanje. Kako naj bo človek svoboden v delovanju, če ne ve za svoj lasten namen? Zato morate najprej odkriti, katera zvezda med vsemi zvezdami ste vi, kakšni so vaši odnosi z zvezdami okoli vas in vaš odnos do te istovetnosti s Celoto.

V naših Svetih Knjigah so podani različni načini, kako to odkriti, in vsakdo mora to storiti sam zase, doseči absolutno prepričanje z neposredno izkušnjo, in ne zgolj razmišljati ter kalkulirati, kaj vse je možno. Tako bo vsak dosegel spoznanje svoje končne volje; eden bo pesnik, drugi prerok, tretji delavec v jeklarni, četrti bo obdeloval žad. Spoznal bo tudi svojo neskončno Voljo, svojo usodo, da izvrši Veliko Delo in realizira svoj Resnični Jaz. O tej Volji bom spregovoril jasno in vsem, kajti zadeva vse.

V vsakem človeku obstaja določeno nezadovoljstvo. Dobro analizirajte njegovo naravo: na koncu je v vsakem primeru isti zaključek. Zlo izvira iz verovanja v dve stvari: v obstoj Jaza in Ne-jaza ter v konflikt med njima. To je tudi omejevanje Volje. Kdor je bolan, je v konfliktu s svojim telesom; kdor je reven, je v konfliktu z družbo, in tako naprej. Končni problem je torej, kako uničiti to percepcijo dvojnosti in dojeti enost.

Predpostavimo, da ste prišli k Mojstru, ki vam razodene Pot do Enosti. Kaj vas zadržuje? Žal; svoboda je še vedno daleč stran.

Jasno dojemite tole: če ste prepričani v svojo Voljo in v svoja sredstva, potem je vsaka misel ali akcija, ki je v nasprotju s temi sredstvi, v nasprotju tudi s to Voljo.

Če vas torej Mojster zapriseže k Sveti Poslušnosti, vaša privolitev ne pomeni vdaje Volje, ampak njeno izpolnjevanje.

Raziščite, kaj vas ovira? Vzrok je zunaj vas, v vas samih ali oboje. Bistrim iskalcem bo lahko opraviti z javnim mnenjem ali izkoreniniti iz srca na določen način ljubljene stvari; a še vedno bodo v njih obstajale neskladnosti in vezi navad, ki morajo biti prav tako premagane.

V naši najsvetejši Knjigi je zapisano: "Ti nimaš nobene druge pravice, kot izvrševati svojo voljo. Delaj to, in nihče ti ne bo oporekal" Zapišite si to v svoja srca in možgane, kajti to je ključ vsega tega.

Narava sama naj bo vaš učitelj: saj v vsakem pojavu sile in gibanja na glas razglša to resnico. Celo v tako prozaičnem opravilu, kot je zabijanje žebļa v desko, lahko slišite isto pridigo. Vaš žebelj mora biti čvrst, gladek in oster, sicer se ne bo gibal v željeni smeri. Predstavljajte si žebelj iz kresala z dvajsetimi vrhovi - to sploh ni več žebelj. A skoraj vsi ljudje so taki. Želijo si ducat različnih karier in tako energijo, ki bi zadostovala za uspeh na enem področju, razsipavajo na vse strani; ostajajo ničle.

Takole se vam izpovem: čeprav sem se že skoraj v otroštvu zavezal Velikemu Delu, čeprav so mi pri tem prišle na pomoč najsilnejše energije celega Univerzuma, da bi me podprle, in čeprav me zdaj že navade usmerjajo v pravo smer, še vedno nisem izpolnil svoje Volje: vsakodnevno obračam hrbet zadanim si nalogam. Omahujem. Jecljam. Zaostajam.

Naj vam bo to v tolažbo, kajti če sem jaz tako nepopoln - in nisem pretiraval, čeprav v svojo sramoto; če jaz, izbranec, še vedno delam napake, kako lahko vam bo prekositi me ali pa me vsaj doseči. In kljub temu, kako veliki dosežki bodo lahko vaši!

Bodite veseli torej, kajti tako moji porazi kot moji uspehi so argumenti za vaš pogum.

Raziskujte se pretanjeno, rotim vas, analizirajoč svoje najgloblje misli. Najprej pa se znebite vseh tistih robotih preprek, ki očitno ovirajo vašo Voljo: lenobe, neumnih prijateljstev, jalovih zaposlitev, praznih užitkov, da ne naštevam dalje zarotnikov proti blagostanju vaše Države.

Nadalje, odkrijte tisti minimum dnevnega časa, ki ga resnično potrebujete za svoje naravne potrebe, ostali čas pa posvetite Resničnim Sredstvom svojega Dosežka. In celo tiste ure nujnosti lahko posvetite Velikemu Delu, zavestno si govoreč, da svoje naravne Dolžnosti opravljate z namenom, da ohranite zdravo telo in zdrav um s ciljem, da ju uporabite za doseg enega in najvišjega Cilja.

Ne bo dolgo trajalo, preden boste doumeli, da je tako življenje resnična Svoboda. Začutili boste, kaj vas odvrča od vaše Volje. In to se vam več ne bo zdelo prijetno in privlačno, temveč moteče in sramotno. In ko boste dosegli to točko, vedite, da ste prestopili Srednja Vrata te Poti. Kajti zedinili ste svojo Voljo.

To je tako, kot če človek sedi v gledališču, igra pa ga dolgočasi; vse drugo mu pride prav, da ga kratkočasi. Če pa bi se osredotočil na igro, bi ga vsak incident motil. Njegov odnos do motenj je zato pokazatelj njegovega odnosa do igre.

Navado usmerjene pozornosti si je sprva težko pridobiti. Vztrajajte in imeli boste periodične krče odpora. Sam razum vas bo napadel, rekoč: "Kako je lahko Pot do Svobode tako stroga vzdržnost?"

Vztrajajte. Še nikoli niste poznali Svobode. Ko bodo skušnjave premagane in glas Razuma utišán, bo vaša duša nemoteno krenila po svoji izbrani poti in prvič boste izkusili naslado ob tem, da ste Gospodarji samih Sebe in s tem celotnega Univerzuma.

Ko je to doseženo v popolnosti, in ko varno sedite v sedlu, lahko uživate tudi v tistih zabavah, ki so vas sprva veselile in potem jezile. Zdaj so to vaši sužnji in igrače.

Dokler ne dosežete te točke, niste popolnoma svobodni. Ubiti morate željo in strah. Konec vsega je moč, da živite v skladu s svojo naravo, brez nevarnosti, da bi se en del razvijal na račun celote, in brez skrbi, da bi ta nevarnost ponovno vzknila.

Pijanec pije in je pijan; strahopetec ne pije in drgeta: moder človek, pogumen in svoboden, pije in nazdravlja Najvišjemu Bogu.

To je torej Zakon Svobode: da posedujete vso pravico do popolne Svobode, toda svojo Pravico morate podpreti z Močjo: Svobodo zase si morate priboriti v mnogih bitkah. Gorje otrokom, ki spijo v Svobodi, ki so jo njihovi predniki izbrili zanje!

"Ni zakona iznad Delaj po svoji volji;" toda samo najvzvišenejši v rasi imajo moč in pogum pokoriti se temu Zakonu.

O človek! Poglej se! S koliko bolečinami si bil ustvarjen! V koliko tisočletjih si bil izoblikovan! Zgodovina planeta je vtkana v substanco tvojih možganov! Je bilo vse to zaman? Ni nobenega smisla v tebi? Ali si bil ustvarjen samo za to, da ješ, dihaš in umreš? Ne misli tako! Tako mnogo elementov vsebuješ, mnogih eonov delu si sad, ne more biti drugače, kot da si oblikovan za nek kolosalen Konec.

Torej zberi pogum, da ga najdeš in izvršiš. Nič te ne more zadovoljiti, kot le izpolnitev tvoje transcendentne Volje, ki je skrita v tebi. Zato, k orožju! Izbori si svojo Svobodo zase! Udari močno!

II.

O LJUBEZNI

"NAPISANO je:" "Ljubezen je zakon, ljubezen usklajena z voljo." V tem je prikrita Skrivnost, kajti v grščini ima beseda ΑΓΑΠΗ, Ljubezen, isto številčno vrednost kot ΘΕΛΗΜΑ, Volja. Iz tega sledi, da je narava Univerzalne Volje Ljubezen.

Ljubezen je ekstatično vzplamtevanje Dveh, ki hočeta postati Eno. To je Univerzalna formula Visoke Magike. Za to uvidite, da morajo vse stvari, žalujoč zaradi občutka dvojnosti, nujno hoteti Enost za lek.

Tudi pri tem je Narava vodič tistim, ki iščejo Modrost v njenem nedrju; kajti v združevanju elementov nasprotnih polov se veličastno sproščajo vročina, svetloba in elektrika. Prav tako v človeštvu uvidevamo spiritualne sadeže poezije in ostale genialnosti, z vsem spoštovanjem do tistih, ki so šolani v filozofiji, kako izvirajo iz semena animalne geste. In treba je močno poudariti, da je strast najsilnejša in najbolj božanska med ljudmi z docela neharmoničnimi značaji.

Rad bi, da se zavedate, da v umu kot takem ni nobene omejitve, ki bi človeku preprečevala zaljubljanje v mrtve objekte ali v idejo. Za tistega, ki je napredoval na Poti Meditacije, pa izgledajo vsi objekti, razen enega, odvrtni; prav tako kot so se Njegovi Resnični Volji zdele odvrtno priložnostne želje. Zato morajo biti vsi objekti zaobseženi v umu in sežgani v Sedemkratni Talilnici Ljubezni, dokler se ne zedinijo v eksploziji ekstaze in izginejo. Kajti zaradi svoje nepopolnosti so nemudoma uničeni ob stvarjenju Popolnosti Enosti, kakor se tudi osebnosti Ljubimca in Ljubljenega zlijeta v spiritualno zlato Ljubezni, ki ne pozna osebnosti, a dojema vse.

Ker pa je zvezda le ena zvezda in je združitev dveh le delna ekstaza, mora aspirant naše Svete Znanosti in Umetnosti nenehoma prakticirati to metodo asimilacije idej, tako da bo na koncu postal sposoben zajeti ves Univerzum v eni sami misli in jo naskočiti z svojo silo ter uničiti oboje. Tako bo postal Enost, katere Ime je Ničnost. Zato neprestano težite k temu, da bi se z najmočnejšo strastjo in hrepenenjem po Enosti združevali z vsem, kar obstaja. Predvsem pa s stvarmi, do katerih čutite naraven odpor. Kajti tisto, kar je prijetno, je asimilirano z lahkoto in brez ekstaze: v preobrazbi odvratnega in sovražnega v Ljubljeno je Jaz do svojih temeljev pretresen v Ljubezni.

V človekovih ljubezenskih odnosih lahko vidimo povprečneže, ki se ženejo za ničvrednimi ženskami: a Zgodovina nas uči, da so največji mojstri imeli najbolj podle in grozne kreature za svoje konkubine, prekoračili so celo omejitve spola in vrste v svoji potrebi po transcendentiranju normalnosti. Takim naravam ni dovolj, da vzburijo svojo slo ali strast; sama imaginacija mora biti vzburkana z vsemi sredstvi.

Kaj naj torej mi, ki smo osvobojeni vseh lažnih zakonov, naredimo, da bi zadovoljili svojo Voljo po Enosti? Naša priležnica ni nihče drug kot cel Univerzum: ni bolj krčevite vlačuge kot je Neskončno Vesolje in ni noči posilstva, ki bi se primerjala z Neskončnostjo!

Če iz Ljubezni izvira vsa Ekstaza, potem odsotnost Ljubezni pomeni največje trpljenje. Kdor je preprečen v Ljubezni, resnično trpi, a tisti, ki v svojem srcu ne nosi te strasti po nekem objektu, je utrujen od bolečine hrepenenja. Tako stanje se mistično imenuje "Suša". Proti temu, po mojem mnenju, ni drugega zdravila, kot potrpežljivo vztrajanje v Načelih Življenja.

A Suša ima svojo vrlino, kajti v njej se duša čisti tistih stvari, ki ovirajo Voljo: ko postane žeja neznosna, se izkristalizira, tako da je ne more potešiti nič drugega, kot le Izvršitev Velikega Dela. Za

močne duše je to vzpodbuda Volje. To je Talilna peč poželenja, v kateri zgorijo vse grobosti, ki so v nas.

A vsako dejanje Volje ima svojo Sušo: bolj ko v nas narašča Ljubezen, bolj nas muči njena odsotnost. Naj vam bo to v tolažbo pri preizkušnji! Še več, bolj kot je kruta muka impotentnosti, bolj hitro in nenadoma ta izgine.

To je metoda Ljubezni v Meditaciji. Naj se Aspirant trenira in disciplinira v Umetnosti usmerjene pozornosti na katerokoli stvar, brez dopuščanja najmanjših motenj.

Naj se izvežba tudi v umetnosti Analiziranja Idej in v nedopuščanju umu njegovih naravnih reakcij nanje, prijetnih ali neprijetnih. Tako se bo ustalil v Preprostosti in Indiferentnosti. Ko je to doseženo ob svojem času zrelosti, vedite, da bodo za vas vse ideje enakovredne, ker bo vsaka enostavna in nevtralna. Nekatere bodo v skladu z Voljo ostale v umu brez razburjanja in borbe ali tendence, da bi prehajale v druge ideje. Toda vsaka ideja bo imela posebno kvaliteto, skupno vsem, in to je, da nobena ni Jaz, ker jo Jaz dojema kot nekaj njemu nasprotnega.

Ko je to stanje temeljito zapopadeno, je za aspiranta pravi trenutek, da usmeri svojo Voljo k Ljubezni, tako da se vsa njegova zavest osredotoči na Eno Idejo. V začetku bo zavest lahko fiksirana, mrtva ali neprožna. To zna preiti v sušo ali odpor. Nato končno, potem čiste vztrajnosti v tem dejanju Volje po Ljubezni, se bo Ljubezen dvignila kot ptica, kot plamen, kot pesem in cela Duša bo zakrtila na pot strastne glasbe v Končno Nebo Posedovanja.

V tej metodi je mnogo poti in stezic; nekatere so enostavne in direktne, druge so skrite in misteriozne. Prav tako kot je s človeško ljubeznijo, za katero nihče ni naredil niti prvih skic mape. Kajti Ljubezen je tako neskončna in raznolika kot Zvezde. Zato puščam Ljubezni, naj sama gospodari v srcu vsakogar od vas; ona vas bo že pravilno poučevala, če ji boste le marljivo in predano služili, celo do samopozabe.

Ne zamerite ji čudnih šal, ki se jih bo šla z vami: ona je objesten in samovoljen deček, moder v Zvijacah Naše Gospe Afrodite, njegove sladke Matere: in vse njene burke in krutosti so le pretkane začimbe sladkostim, ki prekašajo vsako umetnost.

Veselite se torej v Njeni igri, brez zadržkov v svoji gorečnosti, ki naj sije v bolečinah njenega bičanja; in naredite zakrament iz Smeha, da bo pomagal Ljubezni, kot so tudi v Rheimsovem Vinu iskre in skeline, ki so kakor ministri Visokega Svečenika njegove omame.

Spodobi se, da vam napišem tudi nekaj besed o pomenu Čistosti v Ljubezni. Ta se na noben način ne tiče objekta ali metode prakse; osnovna stvar je nedopuščanje vpletanja kakršnegakoli tujega elementa. In najbolj primerno za aspiranta v osnovnem in posvetnem aspektu dela je, da se ustali v metodi, ki mu je naravno blizu.

Vedite, da so vse stvari le maske in simboli Ene Resnice in narava vedno služi tako, da predstavi višjo popolnost izza tančice nižje popolnosti. Tako vam lahko vsa Umetnost in Obrt človeške ljubezni predstavljata hieroglif: kajti napisano je, da je Tisto, kar je zgoraj, podobno temu spodaj in tisto kar je spodaj je podobno temu zgoraj.

Usmerite pozornost in ne naredite napake glede čistosti. Vsako dejanje mora biti popolno na svojem nivoju in ne sme biti nobenega vmešavanja drugih nivojev, kajti to je nečistost. Vsako dejanje mora biti tako popolno, da je lahko ogledalo popolnosti vsakega drugega nivoja in na tak način postane udeleženo v čisti Luči najvišjega. Ker naj bi bila vsa dejanja, dejanja svobodne volje na vseh nivojih, so vsi nivoji v bistvu eden: in tako je najnižja ekspresija katerekoli funkcije Volje hkrati ekspresija najvišje Volje ali edine resnične Volje, ki je že vsebovana v sprejemanju Zakona.

Naj vam bo jasno tudi to, da ni nobene potrebe niti pravičnosti v zatiranju naravne aktivnosti katerekoli vrste, kakor učijo lažnivci, duhovni evnuhi in pokvarjenci, da bi uničili mnoge. Kajti vsaka stvar je na svoj način popolna in omalovaževati popolno izvršitev in funkcijo kateregakoli dela pomeni pogubo in degeneracijo celote.

Delujte torej v vseh smereh, toda transformirajte učinke vseh poti v Eno Pot Volje. To je možno, ker so vse poti v resnici in dejansko Ena Pot, saj je Univerzum Eden in Samo Eden, in njegova pojavnost kot Mnoštvo je ta kardinalna iluzija, ki je predmet Ljubezni, da jo uniči.

Za doseganje Ljubezni obstajata dva načina: obvladanje in dajanje. A njuno naravo je težko pojasniti, ker sta subtilni in najbolje ju je preučevati v Dejanjih same Ljubezni. Na splošno lahko rečem, da je odločitev za eno ali drugo formulo avtomatična, kar je delo Vaše najnotranjše Volje. Zato se ne trudite zavestno opredeljevati glede tega, ker se resnični instinkt ne moti.

Za konec le še to: v naših Svetih Knjigah so opisane mnoge podrobnosti dejanskega prakticiranja Ljubezni, in najboljše so tiste, ki so subtilno pisane na način simbolov in metafor, posebno v Tragediji in Komediji, kjer je narava vsega tega prikazana skozi Življenje samo, ki je zgolj sad ljubezni.

Zato vam moram zdaj pisati o Življenju, kajti z vsakim dejanjem Volje v Ljubezni ustvarjate Življenje, kvintesenco bolj skrivnostno in veselo kot si lahko mislite, kajti to kar človek imenuje Življenje, je le senca resničnega Življenja, do katerega imate pravico z rojstvom in ki je darilo Zakona Teleme.

III.

O ŽIVLJENJU

SISTOLA in diastola: to sta fazi vseh sestavljenih stvari. Tako je tudi s človeškim življenjem. Pravite, da se njegova krivulja dviga iz latentnosti oplojenega jajčeca, doseže zenit in upade v ničnost smrti? Gledano v celoti, to ni čisto res. Človekovo življenje je zgolj en ovinek neskončne serpentine in njene ničle označujejo prehode iz plusa v minus ter iz minusa v plus, ki so koeficienti enačbe. To je eden izmed mnogih razlogov, zakaj so modri ljudje starih časov izbrali Kačo za Hieroglif Življenja.

Življenje je torej neuničljivo, kot tudi vse ostalo. Vse destrukcije in konstrukcije so le spremembe v naravi Ljubezni, kar sem vam pisal v prejšnjem poglavju. Tako kot z vsakim utripom srca steče po žilah kri spremenjene kvalitete od prejšnje, tako je tudi individualnost delno uničena tekom minevanja življenja; ne, celo z vsako mislijo.

Kaj potem tvori človeka, če nenehno umira in se rojeva in se spreminja z vsakim dihom?

Tole: zavest o kontinuiteti, ki mu jo daje spomin, koncepcija Jaza kot nečesa, kar se potrjuje s temi spremembami, ki nanj ne vplivajo. Zato naj aspirant svete Modrosti ne gleda več na svoj Jaz kot na del Serpentine, ampak kot na celoto. Razširi naj svojo zavest tako, da bo obsegala rojstvo in smrt kot dva trivialna incidenta, kakšni se zdita tudi sistola in diastola, ki sta nujni za funkcioniranje srca.

Za utrditev uma v takem razumevanju Življenja sta najboljši dve metodi kot uvodni v večjo realizacijo, o kateri bo tekla beseda na primernem mestu, in v izkušnje, ki presegajo celo dosežke Svobode in Ljubezni, o katerih sem pisal doslej, in tega Življenja, ki ga

opisujem sedaj v svojo malo knjižico, namenjeno vam, da bi lahko dosegli Veliko Izpolnitev.

Prvi način je pridobitev tako imenovanega Magijskega Spomina in je opisan natančno in jasno v eni od naših Svetih Knjig. Izkazalo se je, da je ta metoda ljudem izredno težka. Aspirant naj poslušá impulze svoje lastne Volje pri odločitvi ali jo bo izbral ali ne.

Drugi način je lahek, sprejemljiv, nedolgočasen in konec koncev prav tako siguren kot prvi. A kot ima prvi to nevarnost, da ljudje izgubijo pogum, vas tudi drugi lahko zavede na Lažna Pota. No, na splošno lahko rečem, da pri vsakem Delu obstajata dve nevarnosti, in sicer prepreka Napake ter spanje na lovorikah Uspeha.

Drugi način pomeni ločitev stvari, ki sestavljajo vaše življenje. Najprej, ker je to najlažje, oddvojite tisto Obliko, ki se ji pravi Svetlobno Telo (in še mnogo drugih nazivov ima), ter se v njej odpravite sistematično raziskovati tiste svetove, ki so v odnosu na druge materialne stvari to, kar je vaše Svetlobno Telo v odnosu na vašo lastno materialno formo.

Na teh potovanjih se vam bo zgodilo, da boste naleteli na mnoga Vrata, skozi katera ne boste mogli vstopili. To se primeri, če vaše Svetlobno Telo ni dovolj močno, dovolj subtilno in čisto, potem se morate naučiti oddvojiti od Svetlobnega Telesa moteče elemente na isti način kot prej, tako da bo vaša zavest ostajala na višjih in zapuščala nižje nivoje. Z vztrajnim prakticiranjem boste napeli svojo Voljo kot velik Lok, ki bo sprožil Puščico vaše zavesti v višja in svetejša nebesa. Vztrajanje na tej poti ima samo po sebi vitalno vrednost, kajti sama navada vas bo prepričala, da telo, ki je rojeno in umre v tako kratkem času kot je en krog, ki ga Neptun naredi okoli Sonca, res ni bistveno za vaš Jaz, in da je Življenje, katerega se udeležujete, čeprav podvrženo zakonom akcije ali reakcije, plime in oseke, sistole in diastole, vseeno neobčutljivo za bedo tega življenja, ki ste ga včasih smatrali za edino vez z Obstojem.

Tukaj se morate odločiti za vlaganje največjih naporov: kajti tako cvetoči so travniki tega Raja in tako sladki sadeži v njegovih

sadovnjakih, da si boste zaželeli ostati v njih, se naslanjati in uganjati norčije. Zato vam z vso svojo energijo pravim - ne storite tega, kajti to je prepreka vašemu resničnemu napredovanju. Vsa ta zadovoljstva so zgolj odraz dvojnosti in njihovo ime je Muka Iluzije, kar je tudi normalno človekovo življenje, katerega ste se odločili preseči.

Naj bo po vaši Volji, a vedite, da (kot je napisano) so srečni samo tisti, ki stremijo po nedosegljivem. Zato je definitivno najbolje, da je vaša Volja najti glavno zadovoljstvo v Ljubezni, se pravi v Osvajanju in v Smrti, to je v Predajanju, kot sem vam že pisal. Uživali boste v prej omenjenih radostih kot uživamo v igračah, a držec svojo zrelost čvrsto in bistro, da bi prodrli do globljih in svetejših ekstaz brez omejevanja Volje.

Še več, dajem vam na znanje, da je v tej praksi, izvajani z plamtečim žarom, poseben čar, ker boste tekom nje kot po naključju, prišli do stanja, ki presega samo prakso in je delo Čiste Luči, o kateri vam bom pisal v naslednjem poglavju.

Obstajajo namreč določena Vrata, ki jih nobeno bitje, ki se še vedno zaveda dvojnosti, se pravi Ega in Ne-Ega kot nasprotji, ne more prestopiti: in v strelah božanske sle po prestopu teh Vrat bo vaš ogenj silovito uničeval vaš grobi Jaz, čeprav je že božanski iznad vaše prejšnje imaginacije, in ga sežigal v mistični smrti, tako da bo pri prestopu Vrat vse raztopljena in brezoblična Luč Enosti.

Pri vrnitvi iz tega stanja, in tudi v vračanju obstaja Misterij Radosti, boste odstavljene od Mleka Lunine Teme in prisostvovali boste Zakramentu Vina, ki je Sončeva kri. Na začetku lahko pride do šoka in konflikta zaradi starih misli, ki še vedno vztrajajo s silo navade: na vas je, da z nenehnim ponavljanjem ustvarite pravilne navade te zavesti Življenja, ki prebiva v Luči. To bo lahko, če imate močno voljo: kajti resnično življenje je toliko bolj jasno in polno od lažnega, da (po moji grobi oceni) ena ura resničnega življenja naredi mnogo večji vtis v spominu kot eno leto lažnega. Ena sama izkušnja, tudi če traja samo nekaj sekund, zadostuje za uničenje vere v realnost našega jalovega življenja na zemlji: in učinek se postopoma

izgublja, če se zavest zaradi šoka ali strahu ne sprime z njim in če si Volja ne prizadeva neprestanih ponovitev te blaženosti, ki je lepša in strašnejša od same Smrti, in ki je pridobljena z vrlino Ljubezni.

Načinov doseganja resničnega Življenja je mnogo in naslednja dva vam lahko koristita pri razbijanju ledu vaše smrtne zmote v viziji vašega bitja. Prvi način je konstantna kontemplacija o Identičnosti Ljubezni in Smrti ter razumevanje razkrojitve telesa kot Dejanja Ljubezni, izvršenega na Telesu Univerzuma, kakor je tudi zapisano v naših Svetih Knjigah. In družno s tem gre, kot sestra z bratom dvojčkom, praksa minljive ljubezni, ki je simbolični zakrament velike Smrti: kakor je napisano: "Ubij sebe" in "Umri vsak dan."

Drugi izmed teh dveh nižjih načinov je praksa mentalnega dojemanja in analiziranja idej, kakor sem vas že poučil, le s posebnim poudarkom na izbiri objektov, ki so vam naravno odvratni, še posebej smrti in spremljajočih pojavov. Tako Je Buda zapovedal svojim učencem meditacijo na Deset Nečistosti oziroma na deset primerov smrti in razpadanja, tako da se je Aspirant, identificirajoč sebe z lastnim truplom v vseh teh imaginarnih oblikah, lahko osvobodil naravnih občutkov groze, strahu ali gnusa, ki jih je nemara imel. Vedite, da vsaka ideja, kakršnekoli vrste, postane nerealna, fantastična in najbolj očitna iluzija, če se jo podvrže upornemu skoncentriranemu raziskovanju. To je še posebej lahko doseči v primerih vseh telesnih vtisov, zato ker so vse materialne stvari, še posebej pa te, ki se jih takoj zavemo, naših teles namreč, najbolj grobe in nenaravne laži. Kajti v vseh nas je latentno prisotna luč, v kateri nobena napaka ne more vzdržati in ona že poučuje naš instinkt, da zavrže najprej tisto ogrinjalo, ki ga najtesneje ovija. Tako je tudi v meditaciji (za večino ljudi) najbolj koristno skoncentrirati Voljo v Ljubezni na svete centre živčne energije: ker oni so, kot vse stvari, sposobni upodabljati ali resnično reflektirati svoje podobnosti na višjih sferah: tako se njihove grobe narave razpršijo v razkrajajočem strupu Meditacije in njihove finejše

duše se pojavijo takorekoč gole, da bi v aspirantovi zavesti pokazale svojo moč in slavo.

Da, zares, naj vaša Volja v Ljubezni goreče stremi k stvarjenju resničnega življenja v vas, ki valovi po neskončnem morju Časa. Nikar ne životarite v strahu pred urami! Luna in Sonce in Zvezde, s katerimi merimo Čas, so le služabniki tega Življenja, ki bije v vas radostno bobnanje, ko triumfalno korakate po Aveniji Vekov. Nadalje, ko sta vsako vaše rojstvo in smrt prepoznana zgolj kot mejnika na vaši večni Poti - koliko neumnih slučajev v vaših bednih življenjih? Ali niso to zrna peska, ki jih nosi puščavski veter ali prodnik, ki ga teptate pod krilatimi stopali, ali travnate vdolbine, kjer gnetete vdan in elastičen mah v svojem liričnem plesu. Za tistega, ki prebiva v Življenju, ni nič pomembno: njegovi so neskončno gibanje, energija, užitek v nenehnem Spreminjanju. Svež prehajaš iz Eona v Eon, od zvezde do zvezde: Univerzum je tvoje igrišče in tvoje je množstvo njegovih iger, vedno starih, vedno novih. Vse te ideje, ki so rodile žalost in strah so spoznane v njihovi Resnici in tako postanejo seme zadovoljstva: kajti vi ste brez dvoma prepričani v to, da ne boste nikoli umrli: da čeprav se spreminjate, je sprememba del vaše narave: Veliki Sovražnik postane Veliki Zaveznik.

Potem, ko ste tako vkoreninjeni v popolnosti, ko vaš Jaz postane samo Drevo Življenja, imate oporno točko svojega vzvoda: in že razumete ta utrip Enosti, ki je v sebi Dualnost in zato v najvišjem in najsvetejšem smislu še vedno Žalost in Iluzija; ko to dojamete, spet zahrepenite naprej k Četrtemu od Darov Zakona, k samemu Koncu Poti, v Luč.

IV.

O LUČI

ROTIM vas, bodite potrpežljivi z menoj glede mojega pisanja o Luči: kajti tukaj obstaja naraščajoča težava v uporabi besed. Še huje, neprestano me nosi stran in premaguje subtilnost predmeta, tako da se navaden govor dvigne v pesem, kljub mojemu potrpežljivemu trudu z didaktičnimi izrazi. Globoko upam, da me boste lahko razumeli z vrlino simpatije vaše intuicije, tako kot se ljubimca lahko sporazumevata v Jeziku, ki je drugim čisto nerazumljiv, čuden, razposajen in neumen. Ali kakor v tisti drugi omami, z Etrom, kjer se udeleženci, posvečeni s subtilnostjo droge, sporazumevajo z neskončno bistrumnostjo in modrostjo na način besed ali kretenj, ko jih prevzame razpoloženje. Tako tudi jaz, goreč v ljubezni do Luči in opit z večnim vinom te Luči, ne bom govoril toliko vašemu razumu in inteligenci, kot temu skriteму principu v vsakomur od vas, ki je pripravljen sodelovati z menoj. Tako kot Lahko moški in ženska postaneta nora od zaljubljenosti, brez izgovorjenih besed med seboj, zaradi (nekakšne) privlačnosti njunih duš. Vaše razumevanje bo odvisno od vaše zrelosti za dojetje moje Resnice. Še več, če je vaša Luč pripravljena, da zasije, vam bo ona interpretirala te temne besede v svojem Jeziku, tako kot bi mrtva struna vibrirala v svojem čudnem tonu in s tem vzbudila drugo struno. Berite torej, ne le z očmi in možgani, ampak z ritmom tega Življenja, ki ste ga dosegli potom svoje Volje za Ljubezen, vzpodbujeni v plesu teh besed, ki so gibanje palice moje Volje za Ljubezen, tako da se bo vaše Življenje razvnelo v Luč.

(V tem razpoloženju sem prekinil svoje pisanje te male knjige in dva dni ter dve noči prebedel razmišljajoč, silovito se boreč s svojim

duhom, da ne bi v naglici in neprevidnosti naredil kakšne napake, ki bi vam škodila.)

V izvajanju Volje in Ljubezni sta vsebovana gibanje in sprememba, v Življenju pa je dosežena Enost, ki se giblje in spreminja le v utripu ali fazi in je kot glasba. Z dosežkom Življenja ste že izkusili, da je njegova esenca čista Luč, brezoblična ekstaza, brezmejnost in neopisljivost. V Luči nič ne obstaja, kajti ona je homogena: zato jo ljudje imenujejo Tišina, Tema in Nič. Toda v teh, kakor tudi v vseh ostalih poizkusih, da bi jo poimenovali, ležijo korenine vseh laži in nesporazumov, kajti vse besede vsebujejo dvojnost. Čeprav jo jaz poimenujem Luč, to ni Luč, niti odsotnost Luči. Mnogi so se poizkusili v opisovanju nje na način kontradikcij, ker s transcendirano negacijo govora nekatere narave lahko kaj dosežejo. Tudi s simboli in podobami so jo poskušali izraziti: a vedno zaman. Toda tisti, ki so pripravljeni dojeti naravo Luči, jo razumejo potom simpatije: in tudi vi, ki berete to malo knjižico, jo boste dojeli z Ljubeznijo. Kakorkoli že, vedite, da so najboljše od vseh inštrukcij o tem predmetu - in pa Beseda, najprimernejša za Horusov Eon - podane v Knjigi Zakona. Tudi Knjiga Ararita je koristna pri Delu Luči, Cordis Cincti Serpente na Poti Ljubezni in Liberi na Poti Življenja. Sicer pa vse te knjige zadevajo vse štiri Darove, saj boste na koncu uvideli, da so neločljivi.

Želim vam nekaj napisati z ozirom na število 93, številom besede $\Theta\epsilon\lambda\eta\mu\alpha$, kajti to ni samo število njene interpretacije, Αγαπη , ampak je tudi število besede, ki vam bo neznana vse dokler ne boste postali Neofit našega Svetega Reda A:A:., in ki predstavlja nastanek Govora iz Tišine ter vrnitev na Konec. Število 93 je trikratnik števila 31, ki je hebrejski LA in pomeni NE ter zanika razširjanje v tri dimenzije Prostora. Rad bi, da pazljivo meditirate tudi na ime NU, ki je 56 in rečeno nam je bilo, naj delimo, seštejemo, pomnožimo in dojamemo. Z deljenjem dobimo 0.12, kar je zapis Nuit! Hadit! Ra-Hoor-Khuit! pred Diado. S seštevanjem vznikne Enajst, število Resnične Magike: in z množenjem dobimo Tristo, število Svetega

Duha oziroma Ognja, črko Shin, v kateri so vse stvari konzumirane do skrajnosti. Z upoštevanjem tega in s polnim razumevanjem skrivnosti števil 666 in 418, boste mogočno oboroženi za to Pot daljnega poleta. Upoštevati pa morate tudi vsa števila v njihovih skalah. Kajti ni boljšega pomagala pri odločanju kot je čista matematika, v kateri so grobe ideje prefinjene in kjer je vse urejeno in pripravljeno za Alkemijo Velikega dela.

Pisal sem vam že, kako v Volji za Ljubezen vznikne Luč kot skriti del Življenja. A v prvih majhnih ljubeznih doseženo Življenje je še vedno osebno - kasneje postane neosebno in univerzalno. Takrat Volja doseže, če lahko tako rečem, svoj magnetni pol, čigar linije energije označujejo vse poti in nobeno: in Ljubezen ni več delo, ampak stanje. Te kvalitete postanejo del Univerzalnega Življenja, ki se, v zadovoljstvo Volje in Ljubezni v njej vsebovane, neskončno nadaljuje. Te stvari so v svoji perfekciji izgubile svoja imena in narave. Vendarle so one Substanca Življenja, njegova Oče in Mati: in brez njihovega vplivanja in delovanja bi utrip življenju polagoma popuščal. A ker je neskončna energija celega Univerzuma v Življenju, kaj je sploh drugega možno, kot da se vrne k svojemu prvemu Vzroku, postopno se razkrajajoč v Luč, ki je njegova najbolj skrita in najsubtilnejša narava?

Zato je Univerzum v resnici Nič, enačba, katere vsota je Nič. Če to ne bi bilo tako, bi obstajalo neravnovesje in nekaj bi nastajalo iz Nič, kar je absurd. Luč je torej Rezultat ali Totaliteta v čisti Perfekciji; in vsa druga stanja, pozitivna ali negativna, so nepopolna, ker zanemarjajo svoja nasprotja.

Še enkrat naj vas opomnim, da je ta enakost oziroma identičnost enačbe med vsemi stvarmi in Ničemer najabsolutnejša, tako da ne boste ostajali bolj v enem kot v drugem. Zelo lahko boste razumeli to največjo od Skrivnosti v luči teh drugih izkušenj, ki jih boste užili, in v katerih so gibanje in mirovanje, sprememba in stabilnost ter mnoga ostala subtilna nasprotja izenačena potom sile vaše svete meditacije.

Največji dar Zakona tako izhaja iz popolnega prakticiranja treh Manjših Darov. Tako temeljito morate vztrajati v tem Delu, da boste sposobni prehajati z ene strani enačbe na drugo v skladu s svojo Voljo: in ne samo to, temveč hipoma in za vedno doumeti celoto. To bo potem vaša časovno-prostorsko-vezano dušo vodilo glede na njeno naravo po njeni orbiti in razodevali boste Zakon tistim, ki so okovani v verige, kar je vaša posebna funkcija.

V tem se nahaja tudi misterij Zla. Prvič: kot Zlo razumemo tisto, kar je v nasprotju z našimi voljami; zato je to relativen, ne absoluten pojem. Kajti kar je lahko za nekoga največje zlo, je za nekoga drugega največje dobro, kot na primer gozdarja moti trdnost lesa, ki ga mora posekati, za varnost ladje na morju pa je trden les dober. To je lahko razumljiva resnica, ker je površinska in jasna tudi preprostemu umu.

Vse zlo je torej relativno ali navidezno ali iluzorno: toda ponavljam, če se vrnemo k filozofiji, da so njegove korenine vedno v dvojnosti. Zato je za pobeg od tega navideznega zla potrebno težiti k Enosti, na način, ki sem vam ga že nakazal. Zdaj pa vas bom spomnil, kaj je o tej temi zapisano v Knjigi Zakona.

Prvi korak je Volja, zato je v luči volje Zlo definirano kot "vse, kar ovira izvrševanje Volje." Zato je napisano: "Greh pomeni Omejevanje." Naj omenim tudi Knjigo tridesetih etirjev, v kateri se Zlo pojavlja kot Horonzon, česar število je 333, ki v grščini pomeni Impotentnost in Slabotnost: narava Horonzona je Disperzija in Nepovezanost.

Na Poti Ljubezni se Zlo pojavlja kot "vse, kar preprečuje Združitev katerihkoli dveh stvari." Tako nam Knjiga Zakona v podobi in z glasom Nuit pravi: "Vzemite napoj in pobudo ljubezni kakor vas je volja, kadar, kjer in s komer vas je volja! Toda vedno do mene." Kajti vsako dejanje Ljubezni mora biti "usklajeno z Voljo," z Resnično Voljo, ki niti slučajno ni zadovoljena s parcialnim in prehodnim, ampak odločno napreduje proti Koncu. Tudi v Knjigi

Tridesetih Etirjev so Črni Bratje tisti, ki se zaprejo in se niso voljni podvreči destruktiji v Ljubezni.

Tretjič, na Poti Življenja se Zlo pojavlja pod finejšo krinko kot "vse, kar ni neosebno in univerzalno." Tukaj nam Knjiga Zakona z glasom Hadita sporoča: "V univerzumu sem povsod središče," In: "Jaz sem Življenje in Darovalec Življenja..., 'Pridi k meni,' je bedasto rečeno: jaz sem namreč tisti, ki gre." "Kajti jaz sem popoln, ker me Ni." To Življenje je namreč v vsakem prostoru in času naenkrat, tako da v Njem omejitve ne obstajajo. Videli boste sami, da v vsakem dejanju Ljubezni čas in prostor izgineta s kreacijo Življenja potom njegove vrline, in prav to se zgodi tudi z osebnostjo. In zato tretjič, v še bolj subtilnem pomenu: "Greh pomeni Omejevanje."

Nazadnje, na Poti Luči je ta isti verz ključ do koncepta Zla. A tukaj Omejevanje pomeni neuspeh pri rešitvi Velike Enačbe, in kasneje preferiranje ene ekspresije ali faze Univerzuma na račun ostalih. Na to nas opozarja Knjiga Zakona z besedami Nuit, ki pravi: "Nič... in dva. Kajti jaz sem razdvojena zavoljo ljubezni, zaradi možnosti združitve." zatorej, "Če to ne bo v redu: če boste pomešali vesoljna znamenja, rekoč: Saj so eno: ali pa, Mnoštvo jih je... potem pričakujte strašne obsodbe... ."

Tako, po zaslugi Thotha sem prispel do Konca te moje knjige: oborožite se s štirimi orožji: s Palico za Svobodo, S Kupo za Ljubezen, z Mečem za Življenje, z Diskom za Luč: in ustvarjajte čudeže z Umetnostjo Visoke Magike v skladu z Zakonom Novega Eona, čigar beseda je ΘΕΛΗΜΑ.

f i n i s

DRUGI DODATEK:

Khaled Khan:

SRCE MOJSTRA

I VIZIJA

Penumbra

SEM EDEN IZMED UDELEŽENCEV SHODA. Vsi, ali skoraj vsi, se zdi, da so zapadli v nekakšno okorelost, ne vsled izčrpanosti, temveč zaradi naveličanosti. Ravan je neizmerna, da ji oko ne more videti meja, četudi ni povsem temno, meglena in polna goste močvirske izparine. Nekaj nas na pol speče medlo zre na Vzhod. Nobena svetloba se ne prikaže.

Gorje mi, ki sem preživahen vsled strašne in brezupne želje po spanju, v nekakšni polomami! Zbegan, osupel – ne vem, kdo sem – ne vem, od kod sem prišel – ne vem, kam grem. Medlo si rečem v svojem srcu: ne smem zaspati, ker sem vojak. Toda kakšnega kapetana, v kakšni vojni? Ne morem si predstavljati. A svetlika se mi nekaj o neki katastrofi, dolgo, oh, dolgo tega – meglen spomin na nekega vodjo, ki je pogršil, o nekem planu, ki je propadel – gotovo se mi zdi to: vse poslušnosti je konec, ves pogum zadušen, vsaka volja izpuhtela.

Za menoj – čudno! – je mrak manj temačen kot na Vzhodu, kamor oči mežikaje stremijo. Mar čutim nagonsko – obliko ogromne piramidaste gore iz trde črne skale? Preutrujen sem, da bi se ozrl in pogledal.

Iznenada, daleč za menoj, daleč izza tega grebena, če že je kakšen, zazveni en glas, jasen, odločen, pogumen in gotov. To je glas nekega vojaka, poudarjeno ukazovalen, poln močatosti. Nihče ni mogel preslišati – v to sem prepričan – tega zvonečega glasu. Resnica, Zmaga, v vsakem trobečem zvoku: Poslušajte!

KAPETAN ZAKRIČI: »Glejte, Zvezda na Zahodu!« Takoj potem nastane tišina. Vznemirjenje med nami me opomni, da ne spijo vsi in da so poleg mene tudi ostali budni in še bolj pozorni kot jaz.

Zaslišim šepet na moji levi. Ujamem tri besede: »Ura Je Nič.« To me povsem predrami. Zavem se, da sem del ene velike vojske – vojske, ki je bila osramočena in strta, vendar je še vedno živa.

Nato zaslišim oster šepet, hiter in poln absolutne avtoritete: »Nič je Dve.«

Nekako se zavem – kakor nekdo, ki ga je zadela strela, istočasno pokončan in posvečen – da ta čudna fraza proglašča nek končen Misterij Resnice, Besedo Bojnega Plana, Ključ Kampanje. Toda v mojem umu je njen pomen popolnoma zatemnjen.

Spet svečan molk. Le malokdo je slišal glas mladega kapetana: kajti spanje vseh ostalih, razen najmlajših in najmočnejših, je bilo smrtno spanje. In tudi njih vera je bila šibka; kajti zaradi njihovih grenkih src, je bil njihov um zmeden. Ko so slišali glas, so se zmrdovali. Slišal sem:

»Zvezda na Zahodu. Neumnost!«

»To ni glas kakšnega od naših vodij.«

»Zvezda na Zahodu? Pazi: to je Zvezda, imenovana Pelin.«

Nato se, nenadoma, iz slepe pokrajine izza planine, zasliši težko stokanje, in nato zvok padca, zlovešč vsled zlobnega pozvanjajočega hihitanja.

Nato sledi vražje ječanje.

Misterij, zlovešča mračnost teh nepovezanih krikov, mi povzroči grozne skomine. In vendar ne morem izgubiti upanja, ki mi ga je vzbudil Glas. A bolečina mojega duha je tako jedka, tako osamljena, tako ubijajoča, da me brezizrazna tema povsem prekrije.

Umbra

V TEJ VIZIJI SO NEKE SANJE – V spanju se borim v močvari krvi in blata. Tuljenje je bolj bestialno od peklenškega: na bruhanje mi gre, ob smrtnih bolečinah, od tega smradu, ki ga čutim, kakor gnilo meso; to je najgrozovitejša blaznost: ledeno hladne prikazni zločinov, fantomi rojeni iz morije – ta nočna mora se zdi nedogledna – ne, izčrpava se, bolestna zaradi lastne razvlečenosti, in se potopi v neobčutljivo otopelost.

Phantasma

PREDRAMIM SE IZ TE GROZE. Vse živce imam paralizirane, vsako mišico zmrznjeno, vsaka kost boli, in kri mi utripa s strupom.

To klanje se zdaj vidi le medlo.

Kaj? Je mar Glas navkljub vsemu govoril Resnico? Je torej ta Zvezda Sonce, čigar svetloba je končno predrila zlovešče megle tega masakra, čigar izparine so vzduh strjene miazme dvignile v zrak v mrke plasti megleno-sivega oblaka?

Posluh! Da, nekaj še živih je videlo, kar jih je navdalo, da so dvignili svoje nemočne roke in obstremeli s krvavimi in oslepljenimi očmi ter mrmrali, z zlomljenimi čeljustmi in polomljenimi jeziki.

»O Kristus,« je zavpila ena mlahava vreča mesa, »ne glejte v to prekleto Zvezdo!«

»Izgubljeni smo,« je zacvilil nekdo drug.

»Zver!« je zakričal tretji: manijak.

Tudi jaz sem precej vznemirjen. Kajti po dvigajočem se dimu se plazijo strašni in zlovešči obrisi – strašljive oblike, ostudni namigi. Vsa pretekla vera v gnusobo: izpolnjujoč moj smrtni duh z deliričnim strahom. Ob pogledu na njih, se ranjeni zvije v smrtni tesnobi. Nekateri blazno grabijo umazane cape, v katere so že tako ali tako namočeni, da bi jih zalučali v prikazni, a si s tem le še bolj zapackajo svoj obraz.

Njih nemočna zlobnost tako prekaša samo sebe, da mi gre za trenutek na smeh. Ob tem se, kakor vsled Mojstrskega Uroka, čar pretrga: in se znajdem povsem ozdravljen.

Vsekakor moram biti preprost! Kako sem mogel spregledati za trenutek in ne dojeti, da morajo Spremenljive Prikazni biti sence, ki jih meče neka Zvezda, neko Sonce, ki dviga izparine – in da so vse te raznolike oblike blaznosti zgolj izkrivljenosti nekega obrisa na gorskem grebenu, neke samotne sence – sence nekega Človeka!

Lux

VSTAL SEM POKONCI. Opazil sem, da sem nepoškodovan. Obrnil sem se. Dvignil sem pogled. Glej! Hrib!

Vrh ogromne Piramide je okronan z strogo molčečo figuro, ki je na Sončevi Obli izoblikovala ostro silhueto. Glasno sem zavpil: Pozdrav Tebi, O Zvezda, ki si Sonce, Zvezda, ki se dvigaš v Višine Nebes!

A moje srce mi je odgovorilo, na skrivnosten način, vendar tako, da sem lahko razumel; »On ne vzhaja, niti ne zahaja! On gre in sije na svoji poti, in pred Njim se Zemlja obrača v ritmu svojega bakanalskega plesa!«

Tudi to sem dojel: vse te uboge mrtve može, ki ležijo okrog mene, je ubil njihov lasten strah, njihova zmotna vera v to, da lahko Sonce – ali katerakoli Zvezda – umre.

Nato sem, potem ko sem prej čutil le strah do te figure, začutil očaranost.

Dojel sem, da je On – kdorkoli že bi lahko bil – Tisti, ki smo ga tako dolgo željno pričakovali.

Uprl sem pogled nanj, spoznavši, da je njegova črnota proti svetlobi Zvezde le relativna; in kakor sem dobil zaupanje v svoj vid, je ta črnota izginila. Figura je ena prizma iz čistega kristala – ukrivljanje in motenje svetlobe je bilo to, kar je povzročalo tiste

prikazni groze, da so poplesavale svoj Ples Čarovnic na premikajoči se miazmi.

Nato me hitro dvigne neka nevidna sila, kakor bi me posesal nek vrtinec proti Hribu.

Tedaj se soočim z Njim, stoječim nad menoj.

Homo

NJEGOVA GLAVA JE RAHLO SKLONJENA, kakor bi tuhtal neko radost. Na glavi je imel čelado iz rdečkastega zlata, ki je sijala s svetlobo Zvezde. Sredi čela je imel črni diamant znotraj obroča iz rubina in smaragda, vsajenega v čisto biserno matico, tako da je bilo videti, kakor oko nekega neznanega in nespoznatnega Boga. To oko nima veke.

A njegove človeške oči so še vedno pol priprte, kakor v čaščenju ali nekem vznesenem čudenju.

Roki je imel prekrizani na svojih prsih: na oklepu je imel zlato podobo Sonca. V desni roki je držal jantarno palico, z rubinom na vrhu; v levi pa ametistni lotus s safirnim venčkom.

Glej! iz njegovih oči tečejo solze žalosti in radosti, radosti, ki izgoreva žalost, in s temi solzami razbija golo skalovje pod svojimi nogami. Stopi se kakor vosek na dotik; iz skal izrastejo vrtnice, ki ovijejo njegove ude.

Okrog njega so štirje živi stvori, ki jih je zaplodila njegova volja, tako da lahko gora žari življenje, ki se pretaka skozi njega.

Tu je rjavkasto-rumen Lev, iz čigar ust kaplja med. On glasno rjove, in to rjojenje se glasi: *Gnev* Mojstra je Energija Ljubezni.

Tu je bivolsko Govedo, sivo-modro, iz čigar vimena teče mleko, in njena sklonjenost pomeni: *Delo* Mojstra je Hranjenje Življenja.

Tu je en Otrok, ki s svojimi ročicami iztiska kri iz svojih prsi, in se pomenljivo nasmiha: *Pot* Mojstra je Nedoravnost Svobode.

In še en Zlat Orel, ki nosi Kelih Vina in vpije: *Gorje* Mojstra je Zanos Svetlobe.

Končno, v sredini iznad Njegove glave, se vrti kolo, ki raznobarvno žari, tako da se delovanje vseh uskladi v eno. Brnenje kolesa razglaša: *Modrost Mojstra je Pravičnost Časa.*

Pazite na *Voljo* Mojstra.

Ob tem se iz središča Kolesa izvije ena Kača, ki ima glavo Sfinge, in se dotakne ustnic Mojstra, tako da Njegov glas zapoje Pesem:

Beseda zakona je $\Theta\epsilon\lambda\eta\mu\alpha$.

Nato zažari vse Nebo in zadonijo trobente; in svet se razsvetli v enem preblisku, ki razloči vsakega živega duha in na vsakega vžge to Znamenje:

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Aves

NATO VSE OZRAČJE VZTREPETA Z GLASOVI PTIC: Labod, Feniks, Krokar, (Orel), Sokol, Pelikan, Golob, Ibis, in Jastreb. Vsak od njih zapoje eno hvalnico, kakor bi jim bilo dano razumeti en del Duha Mojstra.

Glas Laboda

A U M G N : skozi Nerojeno, skozi Večno, prehaja Misel Mojstra, plavajoča v Etru.

Glas Feniksa

A L : ne da bi izgorela, ne da bi ugasnila, se Duša Mojstra koplje v Ognju Narave, in se osvežuje.

Glas Krokarja

A M E N : Preteklost in Bodočnost sta dela Sedanjosti, v Očesu Mojstra, ki zre v Skrivnost Skrivnosti in ve, da so vse Eno.

Glas Orla

S U : Nebesa stojijo na Peresih Pravičnega, ki krili med njimi, uzirajoč Sonce; tako poznajte Milost in Radost Mojstra!

Glas Sokola

A G L A : Tvoja Energija spočne vse Gibanje Volje Mojstra, zaplojevalec, uničevalec!

Glas Pelikana

I A O : vse, kar živi, je kri iz Srca Mojstra: vse Zvezde Praznujejo na tem Pašniku, prebivajoč v Svetlobi.

Glas Goloba

H R I L I U : nič ni premajhno, ali preveliko, ali prenizko, ali previsoko; vse se združuje v Radosti preko Ljubezni Mojstra.

Glas Ibisa

A B R A H A D A B R A : vse Poti so enake, bivši neskončne, večno zavijajoče v ovinke neizrekljivega čudesa; vsaka Zvezda ima svoj tok, vsled mnogokratnega premišljevanja, ki vznikne v Umu Mojstra.

Glas Jastreba

M U : neporočena, neomadeževana, posvečena, devica, vse zaplodi Dah Mojstra, in rodi Neskončnemu Prostoru, kjer jim On da njih Obliko – ter prebiva v Tišini.

In vse je na nek način ena Strast velikega Spokoja; v Tihoti dvignem svojo Dušo kot darilo in klic mojega Srca: Naj prebivam pri nogah Mojstra!

Toda Tišina pogoltne vse te jalove besede, ogenj Njegove krvi pa jih vse uniči in pretvori v te:

»Pod Njegovimi stopali je le Zemlja, ki jo razpusti v cvetje; toda vse živo zavzema Srce Mojstra.«

S tem preneham biti jaz: vsrkan sem v Njegovo častitljivo esenco; in moje življenje se enako zliva skozi neskončne Eone Stvarstva.

Ej! – sploh nič ni več ločenega; tako Vizije ni več; Videc je združen z Videnim.

II GLAS

NI DANO MESU, NITI KRVI, dokler se sedemkrat ne prečistita, prečistita skozi in skozi, in ne prideta prebivat v svetišče Srca Mojstra.

Moja vnema je izčrpana; moja vera je izginila; padem iz zanosa strasti, ki se vsipa skozi brezno prostora.

Vse stvari to čutijo; vse stvari iz tega živijo; vendar vse, kar se zaveda sebe, ve, da To je, kakor je.

Zatorej sem, vzplamteč, a ne pregorel, v sijaju te Svetlobe, vibrirajoč, a ne ves z njo, k silovitosti tega Pulza, ravno v toliko usklajen s Srcem Mojstra, da se to, kar je bilo čisto Vzhičenje v tem skrajnem trenutku združitve, prevede v to, kar se zdi ena svečana Glasba – izvirajoča od zelo daleč skozi mirno ozračje – v Glas, ki razglša Skrivnost Svetišča vsakemu ušesu ravno v taki meri, ki jo to uho lahko sprejme.

Deset Tajnih Radosti Mojstra

SPRVA JE GLASBA, kakor bi bila pridušena, kakor šepet vetra izza nepredornih zastorov:

000.

Samo Ničnost obstaja, in je vse.

Po premoru globoko zakoreninjene Tišine:

00.

Ni meja.

Znova Tišina, kakor bi samo drobovje Narave
zatrepetalo s tihoto:

0.

Vsota Vsega je Brezmejna Svetloba.

Nato se nenadoma skupaj zbere esenca Tišine;
kakor bi bila focirana v Točko:

1.

*Ti si to, kar si izbereš misliti o sebi, imun za vse,
kajti to ni nič drugega kot Točka Gledišča.*

Nato se porodi Val Svetlobe in zadoni
v mogočnosti Groma:

2.

*Tvoje Ime, ki je tvoja Beseda, Je substanca
tvoje Volje, katere oblika delovanja tvori Bivanje. Priložnost.*

Glasba hitro potone v nizko zvenenje
zanosa, svečanega in počasnega:

3.

To kar ustvarjaš, je tvoje Razumevanje tvoje Ljubezni.

Nato se vse nenadoma strese in zmede, kakor bi se harmonija
razbila v neštete fragmente; in ko vse spet skupaj udari,
ni nobenega jasnega govora; dokler ne zadoni strašljiv grom,
trobente Veličanstva. Toda med trombami viharja se sliši
stanovitni in resen Zvok, a poln spokoja in miline:

4.

Vesoljna Nujnost je Merilo Pravičnosti.

Nato sledi bojna glasba, divja in polna
zaganjajočega se Ognja:

5.

Gibanje Vesolja je Izpolnitev tvoje Energije.

In ta se stopi z odmevom vse prejšnjih glasov

in njihovo glasbo, tako da se vse Brezno izpolni
z njihovo orkestracijo v eno Simfonijo:

6.

Vesoljni Red je Izraz tvojega Vzhičenja nad Lepoto.

Ta se utiša v en globok in nežen ton, kakor donenje slapa,
in za njim petje slavca; nato se zasliši tresoči glas:

7.

Senzibilnost Vesolja je Zmagoslavje tvoje Domišljije.

Hitri trepet zapolni ozračje, neprestano zborovanje
nešteti mladih dečkov in deklic:

8.

Spremenljivost Vesolja je Sijaj tvoje Bistroumnosti.

Tu in tam se vsi zvoki združijo v enega, neskončna
monotonija neomahljive moči, kakor trobentanje
slona spomladi:

9.

Stabilnost Vesolja je Sprememba, Zagotovilo tvoje Resnice.

Nato, po vsem tem, Glasba zadobi obliko
čistega glasu Deklice, in ona poje:

10.

Popolnost Vesolja je Uresničenje Ideala tvoje Strasti.

Glej, v Tišini, ki sledi, se moj duh ob dojemanju teh
Tajnih Radosti Mojstra tako razsvetli, da se ponovno izgubim
za sebe in spet zaživim za trenutek v Njem.

Dvaindvajset Tajnih Podukov Mojstra

NATO, KO PRIDEM K SEBI, hrepenim v brezčasnem
žalovanju za tistim, kar skoraj nisem zmožen doseči. Krvavam

navznoter, tako da moja strast v mojem mesu zarisuje besede krika, ki ga ne morem izreči na glas, klic Duše Duši Mojstra, da bi postala eno z Njim.

V odgovor na to On izpošlje svojo Voljo, da bi, ko vrže sence na oblake življenja, tisti, čigar oči so dovolj razsvetljene vsled možatosti njegove Ljubezni, lahko na pol razbral.

Tako sem spoznal, kako se lahko najbolje osposobim, da bi lahko izpolnil svoje Življenje v Življenju Mojstra, ter daroval svojo kri Njegovemu Srcu.

0.

Spoznaj Ničnost!

Vse poti do Nedolžnosti so zakonite.

Čista norost je Ključ do Posvečenosti.

Tišina izbruhne v Zanos.

Bodi, niti moški, niti ženska, temveč oba v enem.

Molči, Dete v Jajcu Modrine, da boš lahko nosil Kopje in Gral!

Potuj sam, in poj! V Kraljevi palači te čaka njegova hči.

I.

Resnično Sebstvo je pomen Resnične Volje:

Spoznaj Sebe skozi Svojo Pot!

Izračunaj dobro Formulo Svoje Poti!

Ustvarjaj svobodno; vsrkavaj radostno; razločuj odločno;

združuj popolno.

Delaj, Vsemogočni, Vsevedni, Vseprisotni,

V Večnosti in za Večnost.

II.

Čistost je živeti samo za Najvišje; in Najvišje je Vse:

bodi kakor Artemis za Pana!

Preberi v Knjigi Zakona, in predri

pajčolan Device!

III.

*To je Harmonija Vesolja, da Ljubezen združuje
Voljo po ustvarjanju z Razumevanjem tega Stvarjenja:
dojemi svojo lastno Voljo!
Ljubi in pusti ljubiti! Veseli se vsake oblike ljubezni,
in se udeležuj zanosa ter hranjenja s tem!*

IV.

*Uporabi vso svojo energijo, da obvladaš svojo misel:
razvnemi svojo misel, da bo kakor Feniks!*

V.

*Svoje deviško sestvo daruj Poznavanju in Občevanju
svojega Svetega Angela Varuha!
Vse drugo je past.
Bodi atlet z osmimi udi Joge;
kajti brez tega je nemogoče biti izurjen
za kakršenkoli boj.*

VI.

*Orakelj Bogov je Otroški Glas Ljubezni v tvoji lastni Duši!
Prisluhni mu!
Ne zmeni se za Sirenski Glas Čutnosti, niti za
Fantomski Glas Razumnosti: bodi Preprost
in prisluhni Tišini!*

VII.

*Jastrebji Zarod, Dva-v-Enem, izposlan;
to je Kočija Moči.
PIJ: poslednji orakelj!*

VIII.

*Uravnovesi vsako misel z njenim natančnim nasprotjem!
Kajti njih poroka je izničenje Iluzije.*

IX.

*Popotuj sam; noseč Svetilko in svojo Palico!
In naj bo Svetloba tako sijajna, da te nihče ne opazi!
Naj te nič ne premakne, bodisi od zunaj, ali od znotraj:
Drži se Tišine na vse načine!*

X.

*Sledi svojo Srečo in se ne zmeni, kam te vodi!
Osišče se ne giblje: dosezi ga!*

XI.

*Ublaži Energijo z Ljubeznijo; a naj Ljubezen
Pogoltne vse.
Obožuj ime,
Pravokotno, mistično, čudovito, ter ime
Njegove Hiše 418.*

XII.

*Naj te vodovje, po katerem potuješ, ne zmoči!
In ko prispeš na breg, zasadi Trto
in se raduj brez sramu.*

XIII.

*Vesolje je Spreminjanje: vsaka Sprememba je
Učinek nekega Dejanja Ljubezni; vsa Dejanja
Ljubezni vsebujejo Čisto Radost. Umri vsak dan!
Smrt je vrh ene krivulje kače Življenja:
Uzri vsa nasprotja kot nujna dopolnila,
in se raduj!*

XIV.

*Vse svoje zlij prosto iz Vaze v svoji desni roki,
in ne izgubi niti kapljice! Mar nima tvoja leva*

roka tudi Vaze?

*Pretvori vse v celoti v Podobo svoje Volje,
Zvajajoč vsako stvar do njenega pravega
znaka Popolnosti!*

*Raztopi Biser v Vinski Kupi: spij in stori,
da se izpolji Vrlina tega Bisera!*

XV.

*S svojim desnim Očesom ustvarjaj vse za sebe,
in z levim sprejmi vse, kar je ustvarjeno
na kak drug način!*

XVI.

*Zruši trdnjavo svojega Individualnega Jaza,
da bi tvoja Resnica zletela svobodno iz ruševin!*

XVII.

*Zlij vodo nase: da boš Studenec za Svet.
Najdi se v vsaki Zvezdi!
Realiziraj vsako možnost!*

XVIII.

*Naj gre Iluzija Sveta mimo tebe, brezbrizno,
kakor tudi ti prehajaš od Polnoči do Jutra!
(Naberi Izmečke Zemlje, da ustvariš Zvezdo!)*

XIX.

*Razdaj svojo svetlobo vsem brez dvoma:
oblaki in sence se te ne tičejo.
Naredi Govor in Tišino, Energijo in Mirovanje,
za dvojni obliki tvoje igre!*

XX.

*Vsako Dejanje naj bo Dejanje Ljubezni in Čaščenja!
Vsako Dejanje naj bo Fiat Boga!
Vsako Dejanje naj bo Izvor žareče Slave!*

XXI.

*Smatraj čas in okoliščine Dogajanja za
služabnike tvoje Volje, določene, da ti predstavijo
Svet v obliki tvojega Načrta.
In: blagoslov ter čaščenje preroku ljubke Zvezde!*

Sence se nenadoma razblinijo, kakor oblaki, ki izginejo z Neba, kajti to, kar je bilo napisano, je bilo vgravirano v moje Srce.

Štiri vrline Srca Mojstra

SVETLOBA PRESTOLUJE v Srcu Mojstra, tako da on ne misli nobenega zla. Kajti v tej Svetlobi je vse Resnica.

Zmota je zgolj funkcija pogojev Časa in Prostora, in ideja zla pride vsled zaznavanja nasprotij, ki jih Resnica presega. Vsaka obstoječa stvar torej izvira iz Nujnosti; če bi se najneznatnejša med njimi izgubila, bi se popačilo celotno Delo.

ŽIVLJENJE izvira iz Srca Mojstra; Smrt je le Sistola tega sijajnega utripa.

Medli so fantomi Privida; ko jih ta živi tok zajame, zadrhtijo v žaru njegove stvarnosti; niti ene oblike ne pusti plehke ali inertne; v njem se vse udeležujejo zakramenta rojstva za Resnico.

SVOBODA poskakuje v Srcu Mojstra; kajti vsak moški in vsaka ženska je zvezda. Vsaka sledi, svobodno in veselo, svoji lastni Volji; vsaka Volja ima namreč svojo bistveno funkcijo v ritmu Srca

Mojstra. Nobena zvezda ne more skreniti s svojega samo-izbranega toka: kajti v neskončni duši vsemirja so vse poti neskončne in vseobjemajoče: popolne.

LJUBEZEN žari v Srcu Mojstra: uzirajoč Boga v vsaki stvari, jo on z belim plamenom čaščenja očisti njene namišljene nepopolnosti. Njegovo neizmerno oboževanje vname sam prostor, ne puščajoč nobene praznine, ki bi je ne obdajala njegova strast.

Z vrlino tega ZAKONA preplavi vsako misel z ljubeznijo, in jo vsako po vrsti poroči z vsako drugo mislijo; in sadovi vsake poročne noči sta dvojčka, Zanos in Tišina, in nek novi Svet, ki si ga Fantazija ni nadejala; njih vidi, en je strog, drugi grotesken, ta liričen, drugi gosposki, en tmuren, drugi mil, enake s Svojimi očmi, kajti one ne poznajo nobene meje v neskončni raznolikosti njih Lepote, ustvarjajoč vsako uro nove Harmonije neverjetne Radosti.

Siringa in Pan

NATO SE ZASLIŠI ZVOK padanja snežink in lističev vrtnice: to je iskrenje stopal plešoče mladenke.

In glasba je šelestenje Vetra med borovci na Hribu; in to je dah Panove piščali v ustih Mojstra.

In to, vse v enem, Svet v izpoljevanju.

Carmen

Z Modrostjo izoblikoval je snov, čas in prostor,

Da Izkušnjo bi oplemenitil.

Z Vrlino prebil je Svoje Življenje lastno skozi vse,

Milina veličastna.

Z Enejijo je zavrtel vse v stres

Spremembe, brez meja.
Zaukazal je zbor svetov Luči
V neskončni Lepoti.
Z Ljubeznijo je uničil vse, da preustvaril bi
Sveže Fantazije po Nujnosti.
Z Razumom je preračunal Svojo vladavino,
Kot Čudo Njegove Priložnosti.
S Čistostjo je razrešil vso Svojo Voljo
Iz vsake podobe Bolesti.
V Tišini je priredil vsak delček popolni,
V Zanosu Svojega Srca,
On, čigar Resnica Narave obsega vse stvari,
Mirna in Bleščeča Zvezda.

III

TEMPELJ RESNICE

Iniciacija

JAZ, KHALED KHAN, sem uzrl to Vizijo in sprejel ta Glas na Sveti Gori Sidi Bou Said, v deželi, ki se danes imenuje Tunizija, ki od starih časov slavi po mnogih svetostih.

Do tu mi je bilo dovoljeno govoriti svobodno o tem, kar sem doživel v svojem dolgem iskanju Resnične Modrosti; a razglasiti Potek moje Iniciacije, vsled katere mi je bilo dovoljeno vstopiti v Prostor, imenovan Tempelj Resnice (tudi, s strani nekaterih, imenovan Dar-al-Džalal), tega ne smem. Niti ne smem razkriti, v kateri deželi bi lahko našli to Hišo, razen v toliko: izklesana je iz žive skale na vrhu visoke gore, v gorovju Džebel-el-Ašarah.

Zdaj ko sem po mnogih dneh prispel na ta Kraj, kjer je bila Svetloba, ki je sijala skozi izklesani zaslon iz topaza, kamor je bila vgravirana Vrtnica z devetinštiridesetimi cvetnimi listi na Grškem Križu, in je prihajala od Sonca, in to enako ob polnoči, sem se znašel v prisotnosti nekega starca (napisano je bilo namreč, da naj bi bil stodvajset let star), ki je stal pred eno sedmerokotno mizo, na kateri je gorel plamen, in je stalo vino ter dišava v kadilniku, in pa kruh.

Rotil me je, naj vzamem košček kruha in srknem vino, nakar je vzel fiolo zlatega olja, ki je stala na sredini, ter mi namazilil oči, ušesa in ustnice.

Tedaj sem se zavedel podobe nekega Boga, strogega in plemenitega videza, popolnoma spokojnega duha, s koso v desni roki in peščeno uro v levi. In ko sem se zazrl vanj, je obrnil peščeno uro, saj je skozi ravno padlo zadnje zrno peska.

Nato je moj Instruktor z majhno palico pokazal na veliko karto, ki ni bila povsem izpolnjena, in prikazala se je senca človeške roke, ki je izrisala podobo Leva na koncu pisanja.

Iznad pergamenta, ki je bil deloma zavihnjen, se je nahajala kvadratna tabla iz belega marmorja, na kateri so bili z zlatimi črkami vrisane črke okrog podobe Očesa v sijajnem Trikotniku.

S.:S.:

In to je, če si razlagamo, »Velika Bela Bratovščina.«

Izpod pa je pisalo: Z Nami je Dva Tisoč Let kakor En Dan.

Nato mi je moj Instruktor prikazal, da Bratovščina pošlje enega izmed svojih članov vsakih dva tisoč let, da prenese eno Besedo, katera služi Človeštvu kot ena Nova Formula Magike, da bi lahko naredilo naslednji korak po dolgi poti, ki vodi do Popolnosti.

V tem obdobju, v intervalih po nekaj manj kot sedem stoletij in nekaj več kot tri, pošljejo tudi določene Brate z Besedami, ki jih razodenejo eden za drugim. Neka imena nisem mogel prebrati, ker so bilo preveč nečitljiva, te sem pa lahko:

Fu-Hsi.

Potem je sledilo veliko praznega prostora, razen nekaj nečitljivih imen), in nato

Lao. Tze,

Gautama.

Zerdusht,

Pytagoras,

Dionysus,

Oziris.

Ti so bili poslani istočasno – in Dionysos pod več imeni – da bi razsvetlili Šest Velikih Civilizacij, ki naj bi se ob razvoju komunikacij v času ekspanzije Rimskega Imperija združile. Nato sledi, skoraj povsem osamljeno, ime:

Apollon.

Iznad pa je čez celo karto pisalo I A O.

Potem sledi vse črno čez celo mapo, kajti v tem obdobju je prišlo skoraj do popolnega uničenja Bratovščine vsled Velike Čarovnije Črne Lože, in izginotja celotne Zasnove ter zmešnjave vse Resnice.

Videl sem le en preblisk, komaj čitljiv:

Plotinus.

In na koncu črnine sem med mnogimi imeni, ki jih nisem mogel razbrati, prebral:

Jacobus Burgundus Molensis,

Kajti njegovo ime je bilo zapisano z ognjenimi črkami. Mar ni Red Templja pripravil Renesanso s tem, da je stalil Misterije Vzhoda in Zahoda?

Nato nenadoma izbruhne neka belina, kakor bi hotela zbrisati (ne povsem) umazanijo z zamahom jekla, in v zavutih črkah, ostro kakor s skimitarjem, je bilo napisano:

Mohammed,

Naslednje ime je bilo s težavo zabrisano:

Sir Edward Kelly,

Poleg še enega, ki je bilo zapisano s šifro in v sredini vsega je bil, znotraj emblema rubinaste vrtnice s petimi cvetnimi listi na zlatem križu, vgravirano:

Christian Rosencreutz.

(Tako so bili Bratje pazljivi, da so skrili svoje pravo ime). Potem sledijo tri imena, Velika in Grozljiva, da jih ne napišem na tem mestu. Končno se pojavi ta na novo izpisani hieroglif Leva in ime Brata mi je bilo skrito.

Nato mi je bil prikazan Misterij Besed: kako so v prvih obdobjih zapisane zgodovine ljudje mislili, da življenje pride zgolj iz Ženske, in so delovali po Formuli Izide, častivši Naravo, milo in prijetno, ne dojemajoč Smrti, ali Arcanuma Ljubezni.

Ko pa je dozorel čas, so se pojavili Bratje Formule Ozirisa, katerih beseda je I A O, tako da so ljudje začeli častiti Človeka, domnevajoč, da je podvržen Smrti, in da je njegova zmaga odvisna od Preporoda. Mislili so, da se tako tudi Sonce rojeva vedno znova, vsak dan in vsako leto.

Ta formula se je nato izpolnila in pretvorila v gnusobo, zato je ta Lev prišel, da razglasi Eon Horusa, okronanega in zmagovitega otroka, ki ne umre, niti se ne prerodi, temveč gre večno v svojem siju Svojo Pot. Pravtako tudi Sonce: zdaj namreč vemo, da je noč zgolj senca Zemlje, kakor je tudi Smrt zgolj senca Telesa, ki zastira njegovo Svetlobo od njenega nosilca.

Beseda tega Preroka je

Θελημα.

Mnogo prečudovitih misterijev vsebuje ta Beseda, kakor tudi njena Numeracija! Med njimi lahko razkrijem samo tega, najpreprostejšega, zavoljo malih otrok:

»Ljubezen je zakon, ljubezen pod voljo.«

Karta se je nenadoma zvila skupaj, nakar mi moj Instruktor veli, da se obrnem: kajti v prostor je stopila mladenka, podobna zlati vrtnici, rdečkastih kodrov ter prsmi kakor iz bele slonovine, ter hojo mlade levinje.

Na čelu ji je sijala Safirna Zvezda, in na licu je imela močno zarezo v obliki sijajnega kroga. V rokah je imela pismo, ki mi ga je z nasmehom vročila.

Nisem vedel, kako naj jo imenujem, da bi se ji zahvalil za njeno prijaznost, a mi je povedala:

»Moje ime je Zvezda Severnica.«

To pa je bil Razglas:

ČLOVEKU

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.

Moj čas Službe na Zemlji je prišel v letu, ko je bilo ustanovljeno Teozofsko Društvo, nakar sem prevzel nase greh celega Sveta, da bi se Prerokbe uresničile, in da bi Človeštvo lahko storilo naslednji korak, od Magijske Formule Ozirisa v Formulo Horusa.

In zdaj je prišla ura, da razglasim svoj Zakon.

Beseda Zakona je **Θελημα**.

Izposlano sredi Sredozemskega Morja

An XX Sol in 3° Libra die Jovis

Lastnoročno podpisani

ΤΟ ΜΕΓΑ ΘΗΠΙΟΝ (DCLXVI) ΛΟΓΟΣ ΑΙΩΝΟΣ Θελημα

(Kdor razume, lahko razišče.)

Ko sem te besede zelo pozorno enajstkrat prebral, sem prosil mojega Instruktorja (kajti Mladenka se je vrnila k svojemu

Gospodarju), da bi mi razjasnil te stvari, ki niso bile dostopne mojemu slabemu razumevanju.

»V Svetlobi Karte Delovanja Bratovščine,« sem rekel, »Volja Mojstra in Njegova Beseda je pojasnjena. A Kdaj bo Njegova ura, ne vem, in trepetam pred mrakom tega Misterija Grešnosti.«

»O Njegovi uri,« je odvrnil moj učitelj, »je lahko govoriti. Delo naše Sestre

Helene Petrovne Blavatski

je bilo, da objavi sam čas Rojstva na Zemlji našega Brata Mojstra, čigar Beseda je Telema, čigar ime je za zdaj skrito v hieroglif Leva. Bilo je namreč zelo nujno pripraviti Njegovo pot, da bi On lahko razglasil Svoj Zakon v vsaki deželi, ki se nahaja na površini Zemlje.

»In to Delo je opravilo Društvo, ki ga je v ta namen ustanovila naša Sestra. Vendar kljub temu, pazi! Minilo je polnih petdeset let in šele zdaj je prišel čas njegove Oblasti za našega Brata Leva, da izgovori Svojo Besedo tako, da bo učinkovala na vso Zemljo.«

Nato je umolknil, moj duh pa je bil zelo zmeden; in moj obraz se je zamračil, kajti dosegel sem Misterij Greha.

Toda obraz mojega Učitelja je bil zadovoljen in z njega so odpadla njegova leta, kakor maska; in njegov glas je zatrepetal v vzhičenju olajšanja.

Misterij Greha

»Beseda Greha je Omejevanje.

Delaj po svoji volji in to naj ti bo ves Zakon.«

TO SO BILE BESEDE na neki bakreni tabli, ki je ležala na heksagonalni mizi izpod iztegnjenega kazalca mojega Instruktorja. Opazivši, da ne razumem povsem teh besed, me je spomnil na dva spisa iz kompilacije določenih Židov antike: »Vsi

so grešili, in niso bili deležni Božje slave«; in te: »Zlobna misel je greh.«

Tedaj sem dojel, da vsi ljudje živijo v grehu, bivši jim onemogočeno delovati po njih Resnični Volji, se pravi, da jim je preprečeno funkcioniranje njih bistvene nature. To omejevanje izvira iz nepoznavanja njih Resnične Volje ter v večji meri vsled zunanje prisile, a večinoma iz vmešavanja slabo nadziranih delov njih lastnih instrumentov, telesa in uma. Kajti Svoboda ni v razpuščenosti ter pomanjkanju obvladovanja, temveč v posameznikovi pravilni uporabi obče dobrobiti, ba bi se zagotovila njegova lastna dobrobit, kakor tudi dobrobit celote. In to je moč doseči s popolnim organiziranjem pod nadzorom neke Inteligence, ki je sposobna dojeti občo in posamično nujo skupaj. Pot Izpopolnitve je tako dvojna: prvič, Resnično Voljo moramo zavestno zapopasti z Umom, in to Delo je slično tistemu, ki se imenuje dosežek Poznavanja in Občevanja Svetega Angela Varuha, kakor je zapisano: »ti nimaš nobene pravice, razen te, da vršiš svojo voljo,« vsak delček Energije, ki jo je Instrument zmožen proizvesti, mora biti usmerjen v uresničevanje te Volje, in to je zelo hud lev na poti, namreč, če nismo v drugi nalogi že precej napredovali, potem je zmedenost instrumenta takšna, da je povsem nezmožen izvršiti prvo.

Nato je moj učitelj rekel: Dobro je. Pravtako spoznaj ta velik in čudovit Misterij, namreč, da vsi konflikti med deli Vesolja izhajajo iz te zmote, in nobene druge, Kajti v našem neskončnem Prostoru (ki ni nič drugega kot naše polje neskončnih možnosti) ni nobene potrebe po tem, da bi svoje soljudi odrinjali stran. Kakor je prostora na Nebu za vsako Zvezdo, da lahko gre svojo Pot neovirano, tako je tudi s tistimi Zvezdami Zemlje, ki hodijo po njej zakrinkane v moške in ženske.

Vedi zatorej, da je ta Zakon Teleme

»Delaj po svoji volji,«

prvi Zakon, dan človeku, ki je resničen Zakon za vse ljudi vseh časov in prostorov. Vsi poprejšnji Zakoni so bili le delni, v skladu z vero slušatelja, ali navadami ljudstva, ali filozofije njih modrecev. In ob tem Zakonu Teleme ni nobene potrebe po grožnjah in obljubah: kajti Zakon izpolnjuje sam sebe, tako da je Svoboda nagrada tistemu, ki vrši svojo voljo, ter Omejenost kaznen onemu, ki je skrenil.

Zato pouči vse ljudi o tem Zakonu: kajti v kolikor se ravna po njem, one nehajo ovirati s svojim napačnim in poljubnim gibanjem; in ti pravtako storiš sebi dobro, ko delaš drugim dobro. Najbolj pa ovira sebe tisti, ki drugim preprečuje, da gredo po svoji Poti, ali jih prisiljuje v neko gibanje, ki ni primerno njihovi Naravi.

Vedi pravtako, da mnogi ljudje, ki čutijo v sebi grenkobo Omejenosti, poskušajo znebiti se svoje lastne bolečine, preložiti isto breme na svoje soljudi: kakor pohabljenec, ki si skuša olajšati položaj tako, da iznakazi kolesa svojega invalidskega vozička. (Tako so tudi nekateri skušali prodati svoje dobrine z uničenjem ali oropanjem tistih, za katere so želeli, da bi od njih kupili te dobrine.)

Pravtako pomeni zanikanje Zakona Teleme omejevanje v samem sebi, kajti s tem potrjujemo konflikt v Vesolju kot nujen. To je bogokletje proti samemu Sebi, če smatramo, da naše Sebstvo ni nujni (in zatorej plemeniti) del Celote. Skratka, tisti, ki ne sprejme Zakona Teleme, je razdeljen proti samemu sebi: se pravi, on je blazen, in deluje na tem, da poruši Enost svojega Božanstva.

A prisluhni še; nasprotovanje dveh gibanj ni vedno dokaz konflikta ali zmote. Kajti dve nasprotni si točki na obodu kolesa se gibljeta ena na Sever, druga na Jug; in sta obenem usklajena dela istega sistema. In vilice na robu čolna, za veslo, ki se upirajo veslom, le-teh ne ovirajo, temveč pomagajo njih Resnični Volji.

Tako samonadzor nikakor ni sovražnik Svobode, temveč to, kar jo omogoča. Kajti če razpustimo ali pretrgamo kito, ki veže našo mišico na kost, naredimo to mišico za impotentno.

Še to poslušaj: kakor je mišica nesmotrna, če ni primerno nadzirana, tako si lahko olajšaj svoje Delo, če ga združiš z Delom Mojstra, tudi Zveri, čigar Resnična Volja je privedi delo vsakega Človeka do njegove popolnosti. S tem namenom je razglasil svoj Zakon; torej tudi s tem namenom, ki je tudi tvoj namen, dodaj svojo majhno silo Njegovi silni mogočnosti. Kakor je zapisano:

In blagoslov ter čaščenje Preroku ljubke Zvezde!

Zatorej ti – pojdi, pojdi v moji moči, pravi Gospodar Eona, in ne oziraj se za nikomer.

Ko je tako govoril, sem vseskozi v sebi čutil očiščevanje srca; in moja postava se je povečala, zaradi ojačanja moje narave.

In ko sem to premišljeval, se mi je moj Instruktor, to zaznavši, nasmehnil in rekel: Zares, O Khaled Khan, O otrok zore Eona, prav si predvidel in pridobil v svoji biti z Zakonom Teleme. Kajti Zakon je pravičen Zakon: on ne zahteva sklenjenih kolen sužnjev in sklonjenih hrbtov sramu. Ne, tudi kadar govoriš s samim Bogom bogov, stoj pokončno, da boš lahko eno z Njim preko Ljubezni, kar si on najsigurneje želi.

S to besedo se stene majhne sobe v Templju na Gorskem vrhu nenadoma razprejo in se znajdem sam v puščavi, na nekem tujem in oddaljenem mestu. O tem pa, kar sem doživel tam, ne morem zdaj govoriti. Kajti obstaja Lepota, ki nima primernejšega okrasa od Tišine.

Finis

Tretji DODATEK:

KRATKI ESEJI K RESNICI

(Aleister Crowley)

I

ČLOVEK

"Kaj je človek, da si mu tako naklonjen?"*

Predmet teh Esejev je človek, torej je primerno najprej razložiti, kaj s tem izrazom mislimo.

Človek je mikrokozmos: se pravi, podoba (zbrana okrog točke zavedanja) makrokozmosa, ali Vesolja. Ta Teorem temelji na hilo-idealističnem dokazovanju zaznavnega Univerzuma kot razširitve ali fantazme živčnega sistema.

V skladu s tem lahko vse pojave, zunanje ali notranje, razvrstimo, da bi preučili opažene odnose, na vse načine, ki so izkustveno najprimernejši. (Primeri: izdelane kvalifikacije znanosti, kemijske, fizikalne etc., etc. V vseh teh miselnih pripomočkih ni nobene bistvene resnice: edino merilo je ustreznost.) V smotru razčlenjanja človekove duhovne narave, zapisovanja in merjenja njegovih izkušenj s tem ter planiranja njegovega napredovanja do vzvišenejših vrhov dosežka, je bilo tako iznajdenih kar nekaj sistemov. Sistem Abhidhamme v budizmu je površinsko gledano najbolj praktičen, najbolj znanstven in tudi najverodostojnejši; a bi za evropske študente bil sila neprikladen, da ne omenjam drugih kritičnih opažanj.

Navkljub nevarnosti megle, ki jo spremlja raba sistema, čigar izrazoslovje je pretežno simbolično, kakor tudi vsled mnogih drugih vzrokov, sem zato za predstavitev mednarodne baze razvrščanja svetu izbral klasiko-matematični sistem, ki se vulgarno in napačno (čeravno prikladno) imenuje Kabala.

Kabala, to je, judovska Tradicija posvečene razlage hebrejskih Svetih Knjig, je pretežno nerazumljiva in tudi nesmiselna. Vendar vsebuje za svojo temeljno zasnovo en najdragocenejši dragulj

* Navedek iz Davidovih Psalmov, q.v. Stari Testament (Op.p.).

človeške misli, ta geometrični aranžma imen in števil, ki se imenuje Drevo Življenja. Za najdragocenejšega sem ga spoznal, ker je najprimernejša do sedaj odkrita metoda klasifikacije pojavov Univerzuma ter zapisa njihovih odnosov. Dokaz temu je osupljiva plodovitost misli, ki je sledila v mojem primeru privzetja te sheme.

Ker se lahko vsi pojavi, kakršnekoli vrste, nanašajo na Drevo Življenja, je očitno neka popolna razprava o njem nesmiselna. Korespondence vsake enote - Desetih Sefir in Dvaindvajsetih Poti * - so neskončne. Veščina njegove uporabe je predvsem v nanašanju vseh idej nanj, odkrivajoč s tem občo naravo določenih stvari ter bistvene razlike med njimi in vsemi ostalimi pojavi, da bi končno zadobili preprost nazor te neizračunljivo obsežne kompleksnosti Univerzuma.

V naši knjižnici obstaja Liber 777, iz katerega se lahko glavne atribucije naučimo na pamet: in ko nam vsled stalne rabe to postane razumljivo - za razliko od golega memoriranja - bo študent vedno znova deležen prebliskov čiste svetlobe vsakič, ko bo nadaljeval s preizkušanjem vsake nove rubrike vedenja, ki ga bo dosegel po tem Standardu. Kajti Vesolje se mu bo začelo izkazovati kot povezana in nujna Celota.

Za razumevanje tehle kratkih esejev bo zadostovalo, če podamo zgolj oris Kozmične Teorije, ki jo vsebujejo: a naj dodam le to, da bo vsled vse popolnejšega razumevanja Drevesa Življenja njihov smisel postal jasnejši ter njihove trditve neizpodbitnejše.

Konstitucija Človeka je petera.

* To je, Desetero Enomestnih Števil (vključno z 0) in Dvaindvajset Črk-Glasov Alfabetu. Simptomatično v slovenščini ne obstaja izraz za to Množico oz skupino števil od 0 do vključno 9; ali pa, "arabske številke", kar zamede razliko med (izrazoma) Številom in Številko. Tu se nahaja in pričinja "mistika" števil(a), tretja dimenzija Hieroglifske Monade, imenovana Numeratis ali tudi Ratiotinitis; ostali dve sta še Scriptis in Pronuntiatis. SePheR (Op.p.).

(1) **JeHIDaH** - To je kvintesencialni princip Duše; to, kar naredi človeka obenem istovetnega z vsako drugo mrvico Božanstva in različnega (glede na njegovo točko gledanja ter na Vesolje, čigar središče je) od vseh drugih. To je Točka, ki ima samo položaj in je določljiva zgolj z nanosom na koordinatne osi in drugotne principe, ki jo zadevajo *per accidens* in jih moramo postulirati ob širjenju naše zaznave.

(2) **HlaH** - To je Ustvarjalni Impulz Volje Jehidah, energija, ki zahteva formulacijo koordinatnih osi, da bi Jehidah lahko dosegla samouresničenje, formalno razumevanje tega, kar vsebuje njena narava, vseh njenih možnih kvalitete.

(3) **NeŠeMaH** - To je zmožnost dojemanja Besede Hiah; inteligenca ali intuicija tega, kar želi Jehidah odkriti o sebi.

Ti trije principi tvorijo Trojstvo; oni so eno, predstavljajoč bitje in aparat, ki omogoča izpolnitev Boga, v človeku. Toda oni so zgolj, tako rekoč, matematična struktura človekove narave. Lahko jih primerjamo z zakoni fizike pred njihovim odkritjem; zaenkrat ni še nobenih podatkov, s pomočjo katerih bi jih lahko razpoznali.

Zatorej o teh treh principih ne moremo vedeti ničesar gotovega, čeprav tvorijo samo esenco naše zavesti. Proces Inicijacije je ta, ki vodi človeka navznoter do njih, do njegovega bistva. Zapisega Skušanca A. 'A. ' se glasi: "Prisegam, da bom razkril naravo in moči svojega lastnega Bitja."

Ta troedini princip je povsem spiritualen, zato o njem lahko zatrujemo le na negativen način. On je popoln v samem sebi. Onstran pa se razprostira to, kar imenujemo Brezno. To doktrino je sila težko razložiti, vendar bolj ali manj odgovarja vrzeli med Realnim, kar je Idealno, in Nerealnim, kar je aktualno. V Breznu obstaja vse, vsekakor, vsaj *in posse*, vendar je vse brez pomena; kajti vsemu temu manjka substrat spiritualne Realitete. To so pojavnosti brez Zakona, potemtakem nesmiselne Utvare.

In če je Brezno eno veliko skladišče Pojavov, je tudi izvor vseh impresij. Troedini princip pa si je zamislil aparat za raziskovanje Univerzuma; in ta aparat je četrti Princip Človeka.

(4) **RUaH** - To je Um, Duševnost ali Intelekt: vsi ti izrazi so neustrezni; njihove variacije se razlikujejo od avtorja do avtorja. Ruah je tesno prepleten skupek Petih Moralnih in Intelektualnih principov, ki so skoncentrirani v svoji srži - Tifaretu, Principu Harmonije; v človekovi Zavesti in Volji, ki ji ostale Sefire (četrt, peta, sedma, osma in deveta; op.p.) predstavljajo (takorekoč) tipalke. Njih petero pa kulminira v šestem, ki se imenuje DaOT, Znanje, Zavest. Vendar to ni princip ali sfera: kajti kakor hitro to Znanje preučimo in razčlenimo, se ono zruši v iracionalen prah Brezna.

Človekovo hrepenenje po Znanju je tako preprosto zgrešena pot: tu je pomoč nezanesljiva.

Na tem mestu ne moremo razgrinjati doktrine o "Adamovem Padcu", ki je bila iznajdena zavoljo prisposodobne razlage vzroka za tako nesrečno konstitucijo Vesolja. Nas se tičejo zgolj zapažena dejstva.

Vse te moralne in intelektualne moči in vrline Ruaha, bivši ne čisto spiritualne, se pravi, ne kakor Supernalna Triada, so še vedno nekako "v zraku". Da bi bile uporabne, potrebujejo neko bazo, preko katere bi lahko sprejemale vtise, kakor tudi stroj potrebuje gorivo in surovino za svoj pogon v smeri izdelave artikla, zavoljo katerega je bil tudi načrtovan in izdelan.

(5) **NeFeŠ** - To običajno prevajamo kot "Animalna Duša". Nefeš je nosilec Ruaha in instrument, s katerim Um pride v stik s prahom Materije v Breznu, da bi ga začutil, presojal in nanj reagiral. Sam po sebi je ta princip še vedno zračen, duhoven; stvarno telo človeka je zgrajeno iz prahu materije in je začasno zbran skupek, ki ga ustvari petorica Principov, ki ga informirajo skozi svojo lastno namero, ter končno zavoljo skrajnega cilja samouresničitve Jehidah.

Toda Nefeš je bil kot tak izumljen zgolj zavoljo usmerjanja prometa z Materijo, vsled česa navzame nase njeno nepovezanost.

Njegova zmožnost zaznavanja bolečine in užitka ga zavaja v to, da se ozira le na eno vrsto pojavov, zanemarjajoč druge. Zato moramo Nefeš, da bi upravljal svojo funkcijo tako kot je treba, prevladati s strogo disciplino. A v tem oziru tudi Ruahu ni za zaupati. Ta se nagiba k slabosti in nepravičnosti. Uporabi vsak možen trik - na diabolčno premeten način - da bi urejal posle z materijo na način, ki ustreza njegovi lastni inerciji, ne oziraje se na to, da bi izkazoval spoštovanje in izpolnjeval svojo dolžnost do Supernalne Triade, odrezan, kakor pač je, od njenega razumevanja; a vsekakor, kakor je značilno zanj, zaupljiv do njenega obstoja.

Kaj potem navede Tifaret, Človekovo Voljo, da hrepeni po razumevanju Nešemah in da bi se podvrgla božanski Volji Hiah?

Nič drugega kot dojetje in uresničenje, iz mučnega izkustva porojenega dejstva, da je njen celoten odnos preko Ruaha in Nefeš z Materijo, se pravi, Vesoljem, kar je tudi logično, predvsem boleč in trpen. Brezčutnost celotnega procesa jo dotolče. Zato začne iskati nekega posrednika, nek menstruum, v katerem bi Vesolje postalo dojemljivo, uporabno in prijetno. V kabalističnem jeziku rečemo, da hrepeni po Nešemah.

To je tisto, kar imamo v mislih, ko rečemo, da Trans Trpnosti (ali Žalosti; op.p.) motivira Veliko Delo.

Ta "Trans Trpnosti" (ki ga moramo dobro razlikovati od kakršnekoli osebne obupanosti vsled razočaranja, ter od "grešnega prepričanja", ali kakšne druge črno-magijske imitacije), ki je kozmičen v svojem torišču, dojemajoč vse aktualne in potencialne pojave, in predstavlja s tem že Otvoritev Sfere Nešemah. Zavedanje nesreče je samo po sebi že indikacija zdravila zanjo. To postavi iskalca na pravo pot, nakar bo kmalu, potem ko bo razvil svojo Nešemah, dosegel še ostala Izkustva tega višjega reda. On spoznava pomen svoje lastne resnične Volje, da bi nato izrekel svojo lastno Besedo in se poistovetil s svojo Hiah.

Končno bo nato, uresničujoč Hiah, kot dinamični aspekt Jehidah, postal čisto Bitje, obenem univerzalno in individualno, tako Nula, kot tudi Eden in Vse.

Nekaj bistvenega za Ideje Supernalne Triade je dejstvo, da Zakoni Razuma, ki se nanašajo na intelektualne funkcije, tu več ne delujejo. Zato je nemogoče zapopasti naravo teh Izkustev v racionalnem jeziku. Pragtako je njihovo torišče neskončno v vseh smereh, tako da je jalovo poskušati opisati jih ali oštevilčiti do potankosti. Vse, kar lahko storimo, je to, da naznačimo običajne tipe v najsplošnejšem jeziku ter da razpoznamo prikaz izkustva kot glavne linije koristnega raziskovanja.

Iskanje Svetega Graala ali Kamna Modrih - s katerimkoli imenom že hočemo imenovati Veliko Delo - je potemtakem neskončno. Vsak uspeh le odpira nove avenije naših sijajnih možnosti. Da, zares in Amen: naloga je neutrudljiva in njene radosti neizmerne; namreč, kaj drugega pa je celoten Univerzum, z vsem kar vsebuje vred, kot le brezmejno igrišče Ovenčanega Otroka,* nedolžnega in nepotešljivega, venomer radujočega se Dediča Vsemirja in Večnosti, imenovanega ČLOVEK!

* Okronano in Zmagoslavno Dete je Horus, Gospodar Novega Eona Otroka. Identiteta s Človekom tu potrjuje esencialno human karakter noveoonskega Boga, Duha Časa. Deus Homo Est. (Op.p.)

II

SPOMIN

Spomin je del materije same Zavesti. Zanimivo je, da se nikoli ne moremo zavedati tega, kar se dogaja, temveč le tega, kar se je dogodilo, pa če se aktivno karseda skoncentriramo na to kar imenujemo "sedanjost".

Še več, noben vtis izpod Sammasamadhiya nam ni zmožen ponuditi kakršnekoli ideje o Sebstvu. Ono obstaja le v takem tipu Zavedanja, ki je mnogo globlje od neposrednega zaznavanja in je zmožno kombiniranja esenc nešteti vtisov v enega, kakor tudi transformacije te tabule rase v nek pozitivno nazorljiv Ego. Najsibo ta proces prividen ali ne, vsekakor je spomin ta, ki določa njegove zmožnosti bolj kot katerakoli druga funkcija uma.

Kakršenkoli že je naš pogled na naravo Sebstva,** jasno je torej, da se bo domet naših zmot stalno manjšal, v kolikor se bo območje naših zapažanj širilo. Izračunavanje Neptunove orbite na podlagi trajanja njegove retrogresije nas lahko pripelje v veliko zmoto. Ko je naš spomin resno oslavljen, smo v stanju, ki je blizu demencije. Spomin je torej, rečeno v prisposobi, možnar arhitekture uma.

Zdi se nemogoče sploh začeti z raziskovanjem njegove narave, kakršna je sama po sebi; kajti ne gre za nobeno Stvar, temveč zgolj za odnos med vtisi. Zadovoljiti se moramo z opazovanjem njegovih kvalitet.

Predvsem se, kakor smo že omenili, razteza v času. Drugo je njegova zmožnost selekcije.

Bilo bi povsem neprimerno, kakor je tudi nemogoče, da bi spomin zaobjemal vse vtise brez razlikovanja. Tak spomin najdemo

** Zanimivo, da psihologi še vedno razlikujejo predvsem med Egom in Sebstvom, to je, med človeškim in božanskim bitjem, tako izgublajoč oba (Op.p.).

samo v umobolnici. Spomin, karkoli že lahko je, je odvisen od metabolizma možganov; in se izboljšuje vsled primernega sklada treningov, počivanja in ekonomije, enako kakor tudi telesna moč.

Spomin je sam na sebi praktično nekoristen, kakor zanemarjena knjižnica. Koordinirati moramo podatke po presoji in jih uporabljati večče; podoben je velikim orglam, ki potrebujejo organista.

Z razvrščanjem preprostih vtisov dosežemo ideje višjega reda; ponavljanje tega procesa da umu ustroj, ki predstavlja sijajnega pomočnika in instrument življenja. Tako nas usposobi, da lahko po svoji volji shranjamo in izvlačimo iz skladišča na dan vsa mogoča dejstva, ki bi sicer zasuli in sesuli neizurjen spomin. Svoj um moramo modelirati po ureditvi končičev nervnih vlaken in mozga.

Po volji!* V tem je ključ pravilne selekcije, da bi si lahko zapomnili vsa koristna ter pozabili brezvezna dejstva, glede na našo Pravo Pot naše Zvezde v Vesolju. To je edini način ekonomizacije naše zmožnosti spominjanja; ali drugače povedano, dokler ne spoznamo svoje Resnične Volje, sploh ne moremo začeti z urjenjem (oz. urejanjem; op.p.) svojega spomina.

Tu naletimo - kakor v vseh zadevah intelekta - na začaran krog; svoje Prave Volje se namreč lahko zavedamo zgolj potom (samadično intenzivne) presoje dejstev, ki jih lahko asimiliramo. Razreševanje antinomije je venomer v teku: namreč, v selektivnem urjenju, ki smo ga omenili zgoraj.

Celoten problem se nadalje zakomplicira med prakticiranjem Joge,** ko se, potem ko smo um slekli vseh njegovih ovojev,

* Orig. Under Will, to je, v skladu s (svojo) voljo ali po volji ali tudi pod voljo, če hočete. "Love under will", magična formula, ki vulgarno pomeni nekaj, kar je nasprotnega prisili, ki jo vsebuje n. pr. kvazimoralna zapoved "Ljubi svojega bližnjega!", ki naredi Ljubezen za smrtonosnega tirana. (Op.p.)

** Sc med Transom Dhyane (Op.p.).

začenjamo spominjati ne le že dolgo pozabljenih dejstev, temveč tudi stvari, ki sploh ne pripadajo našemu utelešenemu Jazu. Spomin se v času razširi do otroštva, do naše smrti in tako naprej oziroma nazaj do neomejenih nizov izkustev, katerih domet je odvisen od stopnje našega napredovanja. Toda se vzporedno z intenziviranjem Sebstva, vsled njegove razširitve v eone, pojavi težnja (zaradi obuditve Ahamkare ali ego-tvorne zmožnosti) po spominjanju stvari, ki se sploh niso dogodile nam, temveč drugim ljudem in celo drugim bitjem.

Tu se nahaja ena najbolj vznemirjajočih ovir na poti Modrih; normalen razvoj spomina v Času namreč ne vodi do boljšega razumevanja naše Resnične Volje, tako da začenjamo zaznavati Vesolje, ki je vse razumljivejše. Biti prisiljen v asimilacijo izkušenj "tujih bitij" pomeni postati zmeden: stara Horonzonova (naj bo omejen v imenu BABALON!) čorba znova zazeva pred Adeptom, ki se je že smatral za Osvobojenega Prebivalca Mesta Piramid.

A gre ravno za to izkustvo - ob manku nekega drugega - ki se nam vsili vsled našega podvzetja prečkanja Brezna: kajti alternativa blaznosti je odkritje Generalnega Obrazca, ki zaobjema Univerzalno Skušnjo, ki se ne nanaša na Sebstvo (pravo ali domnevno), v kakršnemkoli smislu.

Kakor vsi paradoksi, tudi ta predstavlja zelo pomembno lekcijo: vsaka težava je namenjena ravno naši lastni beri in vsak vzpostavljen problem zgolj temu, da nas njegova razrešitev privede do zmage, ki je neskončno sijajnejša od sicer lažje dosežene zmage.

In meditacija na vso to stvar nas bo nujno privedla do nadaljnje vizije Čudesa: da je narava stvari v resnici zgolj funkcija Spomina.

III

ŽALOST*

Aspiracija po tem, da bi postali Mojstri,** je zakoreninjena v Transu Žalosti.

To ni enostaven, niti dokončen trans; resda se začne običajno v omejeni sebični obliki.

Naša fantazija ne more prodreti onstran in nad zemeljske pogoje, kakor tudi čut sebstva ne more presegati naravne zavesti.

Najprej pomislimo na nič veličastnejšega od tega: to, kar jaz potrebujem, tega na svetu ni. Zgolj vsled zorenja ob naši Iniciaciji, se lahko približujemo Budovi asimptoti "sabbe pi Dukkham", ko odnos med subjektom in objektom, ki sta oba razširjena do neskončnosti, vidimo v nedrjih Velikega Prekletstva, kakor v primeru neznatnega Jaza spram zaznavnega Univerzuma.

Isto velja za preseganje tega Transa Žalosti. Sprva lahko zmagamo z uporabo duševnega trika; da bi ubežali stvarnosti, razširimo subjekt ali pa objekt, odvisno od primera, tako da se nam trenutno zazdi, da smo porazili Enačbo "vse je Žalost"; toda, kakor hitro dosežemo duševno ravnovesje, se črni oblaki spet naberejo. Tako potem iznajdemo neka "Nebesa", ki jih poljubno definiramo kot nekaj onstran žalosti: samo da bi nato spoznali, po natančni raziskavi, da se njih pogojenost nikakor ne razlikuje od pogojev na "Zemlji".

Iz teka miselnega pekla pravtako ne vodi noben razumski izhod. Trans Žalosti moramo preseči z drugačnimi transi, kot je n.pr. Višja Vizija Harmonije, Trans Čudesa ter ostali; celo s Transom, imenovanim Vesoljna Šala, čeravno se ne razlikuje dosti od žalosti!

* Orig. Sorrow; tudi trpljenje oziroma trpnost, kot značilnost vseh čutečih bitij. (Op.p.)

** Orig. Masters; tudi Gospodarji, tudi Učitelji. (Op.p.)

Tu globljega vpogleda ne potrebujemo; vsak predmet kontemplacije od nas zahteva zgolj, da se naš um nanj obesi, in sicer do take stopnje, ki je daleč od resnične, se pravi, samadične zbranosti, tako da kmalu postane očitna utvara.

To je bil zadovoljiv povzetek tehničnih vidikov zadeve. A je vse to daleč od preprostosti, ki jo potrjuje tudi *Knjiga Zakona*:

"Zapomnite si vsi, da je bivanje čista radost: in da so žalosti zgolj sence, ki minevajo in so storjene; toda nekaj je, kar preostaja."

Na čem temelji ta zaznava, ki z ognjevitim prezirom tako očitno pomete z vsemi izvrstnimi baterijami vseh resnih filozofskih razmišljanj? Razrešitev tega problema se nahaja v sami metafiziki Teleme.

Tu pa tiči paradoks najvznemirljivejšega tipa. Knjiga Zakona namreč, predvidevajoč najdelikatnejša odkritja nedavne matematične predstave največjih genijev moderne generacije, naredi enoto bivanja za Dogod, za Dejanje Poroke med Nuit in Haditom; se pravi, izpolnitev neke Točke Naziranja. Mar ni ravno sosledje dogodkov to, kar povzroči Žalost, nasproti popolnosti "Čistega Bivanja"? To je stara filozofija, zmedenost napačnih izrazov: mi vidimo jasneje. Takole:

Vsak Dogodek je eno dejanje Ljubezni, ki rodi Radost: celotno bivanje sestavljajo zgolj taki dogodki. Primer: v našem telesu je vsaka celica v popolnem stanju in smo zdravi; a ko želimo upoštevati domala vsak delček stroja, ki telo vzdržuje, se pojavijo pred našimi očmi razni razkrojki in slične nelagodnosti, ki, recimo da, vključujejo najtragičnejše Dogodke, ki se lahko nujno tudi pripetijo, ako bi v mislih ne imeli človeka kot celote in brez razumevanja različnih naravnih procesov, ki usklajujejo življenje.

D o d a t e k . Za normalno ali dualistično zavest so ravno te "sence, ki minejo in so končane" tvorci zmožnosti zaznavanja: kar človek "vidi", je v resnici tisto, kar ovira svetlobne žarke. To je potrditev Budove misli, da "je vse Žalost": z besedo "vse" je mislil to, česar se ljudje običajno veselijo. A to ni pristen paradoks; kajti, za

Budo so vse reakcije, ki ustvarjajo zavest v skrajnem dometu vedno žalostne, ker vznemirjajo sicer Popoln Mir, ali (če hočete) ovirajo svobodni pretok Energije.

Veselje in Žalost sta torej zanj relativna izraza, pododdelka neke velike žalosti, ki jo predstavlja bivanje. Tega nazora nam ni potrebno spodbijati; resnično, "Sence", o katerih govori naša knjiga, so tiste interference Svetlobe, ki so posledica parcialnosti našega razumevanja.

Celota je Neskončna Popolnost, in njena Enota pravtako. Za preseganje Transa Žalosti je torej potrebno zgolj ukiniti predmet kontemplacije, tako da ga v domišljiji združimo z njegovim nasprotjem. Ali pa z analitično metodo razkrojimo kompleks, ki se pojavi kot Žalost, na njegove atome. Vsak tak dogodek je skrajno in radostno dejanje Ljubezni; do istega izida lahko pridemo potom sinteze od delčka na Celoto.

In vsako gibanje duha je (potom vztrajanja in entuziazma) zmožno preseganja in pretvorbe samega Transa Žalosti v soroden Trans, ki pripada Razumevanju,* Trans Čudenja.

* Sferi Binah, Nešemah; na ono stran Brezna, kjer je (nob)enost zagotovljena. (Op.p.)

IV

ČUDENJE

"Malo več kot sorodna in manj kot ugodna" sta Trans Žalosti in Vizija Mašinerije Univerzuma; slednja je tehnični vidik Dojetja Zakona Spremembe, ki je iste vrste kot Trans Žalosti. In eden od načinov premaganja vseh teh je Trans Indiferentnosti, v katerem se povzdignemo nad vso stvar; je pa to le en način, in (v obče znani obliki) poln zmot ter nepopolnosti. Biti iznad namreč pomeni potrjevati dvojnost, ki je sama po sebi izvor Žalosti. In da bi dosegli najbolj vzvišeno stanje, se moramo združiti z vsem in se udeležiti vsega kot pravega Zakramenta. Ta vzgib pa vodi v Trans Čudenja.

Zapisano je: "Strah pred Bogom je Začetek Modrosti." Predikat se v tem primeru nanaša na Odprtje Stopnje Magusa; Subjekt pa, če ga točno prevedemo, se glasi "Čudenje Tetragrammatonu," in se nanaša na ta Trans. V njem smo namreč povsem združeni z Vesoljem v njegovem dinamičnem aspektu; prva sinteza razumevanja tega pa je Začudenje pred ustreznostjo ter nujnostjo celotne mašinerije. Podajajoč formulo manifestacije, potom potrebe po zaznavanju in dojemanju Popolnosti skozi simbolizem Nepopolnosti, dejanski proces ideacije postane povsem gotov. (Pišem za najmanj poučene Otroke Svetlobe.)

Trans Čudenja nastopi spontano - kot prvi vzgib duše - z ustanovitvijo končne fraze Zaprisege Magistra Templja: "Vsak pojav bom smatral za postopek Boga z mojo dušo." Takoj ko Razumevanje razsvetli temo znanja, vsako dejstvo postane v svojem resničnem videzu čudež.

Tako je to: in kako čudovito je to, da mora tako biti!

V vsakem pomembnem Transu, in še posebej v tem, naj bi dotični Postulant dosegel največje možno znanje in Razumevanje Univerzuma, tako rekoč, na primeren način. Svoj racionalni um mora dodobra izuriti v razumskem dojemanju: se pravi, spoznati se

mora z vsemi Znanostmi. To je na videz sicer nemogoče, a mora stremeti k največji možni popolnosti Adeptstva v tej zadevi. Najverjetnejša metoda je v nezainteresiranem študiju neke izbrane veje Znanosti in v generalnem študiju epistemologije. Potom analogije bo tako deležen določenega notranjega uvida Enosti Narave in ta uvid ne bo prav nič prevzeten ali zavajajoč.

A naše Delo zahteva več od tega. Nešmah ali Intuitivni Um mora biti opremljen z Znanjem in Razumevanjem tistih Nivojev Narave, ki so neizurjenemu čutu nedosegljivi. Se pravi, svoje Metode Vizije moramo prakticirati z nepojemljivim žarom.

Združujoča in presegajoča Znanost Matematike, s svojo krono Svete Kabale, razvije Ruah. Vendar se naša naloga, kakor bi se sprva zdelo, s tem ne razširi iznad človeških zmožnosti. Obstaja določen kritičen del poti, primerljiv s tistim, ki ga poznajo Adepti Asane in Dharane in po katerem se elementi Enačbe (kakor zadnji členi binomske ekspanzije) ponovijo, sicer na drug način, tako da postaja meditacija vse lažja. Postulant se, tako rekoč, znajde doma. Dodano znanje ne predstavlja več bremena za duha. Proces je podoben običajnemu študiju Znanosti, ko smo, vsled dojetja splošnega zakona izza raznolikosti izkustev, poleg lahkotnega vsrkanja novih dejstev, sposobni pravtako predvideti povsem nova in neznana dejstva. Kakor v primeru odkritja Neptuna z matematičnimi izračuni in brez opazovanja na nebu, ali pa pri opisovanju neznanih elementov potom kontemplacije Periodičnega Zakona.

Naj se ve, da je vsak korak v Meditaciji sam po sebi gonilna Sila, ki je sposobna povzročiti Trans Čudenja; in ta Trans (kakor tudi vsi ostali) raste v sublimnosti in sijaju s kvantiteto in kvaliteto materiala, ki ga Adept priskrbi svojemu umu.

Zatorej so tisti, ki prezirajo "profano" Znanost, sami vredni prezira. Njihova lastna nezmožnost pravega Mišljenja, kakršnekoli resne vrste, kakor tudi njihova ničevost in predrznost je ta, še več, njihov lasten sram in lenoba sta vzrok njihovemu gonu po gradnji teh majavih utrdb prevzetne ignorance.

V Vesolju ni ničesar, kar bi ne bilo skrajno pomembno, ničesar, kar bi ne bilo uporabno za sam temeljni kamen Mavrične Arkade Transa Čudenja.

Dodati moramo še kratko besedo k temu elementarnemu eseju: ta Trans ni le pasiven in intuitiven po svojem značaju. Njegov nastop preplavi naš um s Kreativno Energijo; izpolni Adepta z močjo in v njem vzburi Voljo za delom. Povzdigne ga v Atzilutski Svet v njegovi srži, ter v Briatični Svet v njegovem izpoljevanju. V prav posebnem smislu bi torej lahko rekli, da se Postulant na najintimnejši način združi z Najvišjim Gospodom Bogom Vsevišnjim, Pravim in Živim Stvarnikom Vsega, ko doseže in vstopi skozi ta Najveličastnejši Pilon Transa Čudenja.

V

BLAŽENOST

Obstajata dve med seboj zelo različni Viziji Blaženosti. Višja pripada Ketru in je tako primerna za Ipsissimusa, čeprav jo lahko redko (in nekako vsled slučaja) doživijo in užijejo tudi adepti nižjih stopenj.

To je skrajno redek pojav in vsekakor nikoli ni bil opisan v kateremkoli od svojih detajlov; lahko rečemo celo, da je sploh dvomljivo, če je bilo kadarkoli podano neko pristno poročilo svetu o njem. Na tem mestu naj povemo le to, da je njegova formula "Ljubezen je zakon, ljubezen pod voljo," in da je njegova značilnost Nenehni Zakrament Energije v akciji. Odvisen je od popolnega obvladovanja Misterijev Žalosti in Spremembe, s popolno identifikacijo obeh v Misteriju Individualnosti.

Zatorej se posvetimo nižji obliki te Vizije (takoimenovane, tehnično namreč v resnici ne gre za Vizijo), ki pripada Tifaretu in je tako naravna blagodet Minornega Adepta. A moramo takoj na začetku povedati, da se tisti, ki so dosegli višje stopnje, posebej tiste iznad Brezna, sila težko vračajo k tej Viziji. Ona vključuje namreč določeno nedolžnost, ki je sicer določen defekt Razumevanja, ki ni možen pri Magistru Templja. Stopnji Izrednega in Starejšega Adepta pa sta preveč energični, da bi dovoljevali uravnoteženo spokojnost tega stanja.

Zgolj v središču Drevesa Življenja, zgolj v samotrjeni gotovosti Solarne Osi lahko pričakujemo, da bomo naleteli na tisto gotovo indiferentnost do Dogodkov, ki je baza Transa ter tisto ontogenično sevanje, ki ga obarva z niansama Roza in Zlata.

Ta Trans se vidno razlikuje od ostalih na način, ki bi ga pričakovali vsled zgoraj omenjenih pogojev. To je, psihološko gledano, stanje; za razliko od Dejanja ali Dogodka. Res je, vsi Transi Samadične intenzivnosti so v nekem smislu brezčasni; a lahko bi

rekli, da večino izmed njih karakterizirajo dokončne posledice kritičnega značaja. Se pravi, pričetek vseh je kvazispazmodičen.

V tem primeru, kakorkoli že, ne bomo našli take diagnoze.

Trans lahko traja tedne ali mesece, in najbolj vnet privrženec Tahutija, ki se trudi s svojim Magikalnim Zapisom na karseda vesten in strog način, ni zmožen z Vizijo niti pričeti. Dejansko lahko ugibamo, da vizije nemara ne porodi neko dejanje, temveč prej neko subtilno zanemarjanje aktivnosti. Konflikt dogodkov se je srečno končal v stanju neke vedro popolne uravnovešenosti, v katerem, pa čeprav se energija nenehno manifestira, vse njegove posledice postanejo brez pomena. To pogojenost lahko primerjamo s povratkom zdravja po vročičnem napadu. Menjava mrzlice in nadnormalne temperature je ponehala; postopoma pozabljamo na termometer, ki naj bi ga konzultirali ob določenih intervalih, in instinktivno nas vsrkajo naši običajni opravki in posli. Obenem pa se nič več ne zavedamo vročih in hladnih obdobj, temveč zgolj tihega jačanja zdravja. Podobno v tej viziji ves zavestni magijski napor izginja, čeprav se praksa nadaljuje z vso običajno budnostjo in prizadevanjem, celoto Adeptovih vtisov, notranjih in zunanjih, pa oblije žar lepote in užitka. Stanje je v mnogih ozirih zelo sorodno tistemu, ki ga iščejo kadilci opija; vendar je naraven in ne potrebuje umetne regulacije.

Iz zgornjega sledi, da ni nič bolj nesmiselnega kot poskus, da bi podali instrukcije za dosežek tega stanja.

Hrepenenje po njem (še slabše je hoteti obnoviti ga, potem ko je že minil) gotovo izkazuje klimaks slabe logike. Prijetnega in blaženega, kakršen je, ne moremo imeti za dejansko zaželenega.

Ne moremo sklepati, da je na kakršenkoli način škodljiv, in da izčrpa dobro Karmo, ali da pomeni tratenje časa in dušitev aspiracije.

Moramo ga sprejeti, ko pride, z mirno brezbržnostjo, in ga použiti v celoti, ter nato opustiti brez obžalovanja. Njegov pripetljaj je jasen dokaz, da je Adept dosegel neko dokončno in verjetno

vzvišeno stanje bivanja, saj lahko prebije mnogo ur, ne da bi ga vznemirjala kakršnakoli upadajoča gonilna sila. Dokazuje možnost popolnega počitka sredi največje dejavnosti in tako naznačuje razrešitev skrajnega problema filozofije, uvod v zavojevanje Treh Karakteristik. Adepta naj bi opogumil v njegovi aspiraciji, da bi se soočil z grozovito zahtevo Brezna. Služil mu bo kot osvežitev in okrepitev; zagotovil mu bo možnost izpolnitve v Večjem Delu potom demonstracije njegovega obstoja kot Krone Manjšega (oz. Nižjega, sc. Dela, op.p.).

Nadalje, užitje Radosti in dojetje Lepote v vseh stvareh, celo na tem nivoju, kjer analiza še ni postala akutna, dejansko ojačata srce in vnameta domišljijo.

Zatorej naj Postulant Rožnega Križa nadaljuje svojo Pot z dostojanstveno močjo, zavedaje se, da v primernem trenutku lahko brez vprašanja sprejme plačilo in se raduje oživljajoče poplave blage Svetlobe, ki so jo Adepti poimenovali Vizija Blaženosti.

VI

SMEH

Običajen defekt vseh mističnih sistemov, ki so predhajali sistemu tega Eona, čigar Zakon je Telema, je ta, da v njih ni bilo mesta za Smeh. Toda žalost žalujoče Matere in melanholijo umirajočega Moža je v ropotarnico preteklosti pometel samozavesten nasmeh nesmrtnega Otroka.

In ne obstaja bolj kritična Vizija v karieri Adepta Horusovega Eona, kot je Vesoljna Šala.

V tem transu on v celoti sprejme Formulo Ozirisa in jo v dejanju preseže; Centurionovo kopje, ne da bi ga rnilo, prodre skozi njegovo srce in Rabljev meč mlahavo pade na njegov tilnik. Odkrije, da je Tragedija, ki je toliko stoletij predstavljala tako zagonetko, zgolj farsa, namenjena zabavi otrok. Pavliha se zgrudi zgolj zato, da bi nato vstal in se zarezal: "Ratatatat! In spet sem tu!" Džudi, Birič, Krvnik in Vrag so zgolj družabniki v tej igri.

In ker so (konec koncev) dejstva, ki jih doživlja kot tragična, dovolj resnična, je bistvo rešitve v spoznanju, da sploh niso resnična, kakor je mislil, njemu pripadajoča, temveč so zgolj en niz pojavov, zanimiv, kakor tudi bedasto nemočen, da bi ga prizadel, tako kot katerikoli drug niz. Njegova osebna potrto je posledica njegovega strastnega prepričanja, da je ta nepomembna gruča Dogodkov edina realnost in najpomembnejša v vsej tej masi neskončne Manifestacije.

Zaznavanje Vesoljne Šale tako neposredno vodi do Razumevanja Ideje Sebstva, kot obmejnega Vesolju in obenem z njim združenega, njega ustvarjajočega in od njega ločenega; katerega to troedino stanje je, kakor je dobro znano, eno najnujnejših stadijev Samadhija. (To je višek enega izmed dveh najpomembnejših poglavij Bhagavadgite.)

V tem je nadaljnja odlika; ideja Smeha vsebuje tudi idejo krutosti, kar so potrdili mnogi filozofi; in to je nedvomno tisto, kar so mnoge

Mistične Šole Preprodajalcev Usmiljenja izključile iz svojih učnih načrtov. Edini odgovor je skomig z rameni v humornem preziru. Kajti ravno na tej skali so se vse njihove pogumne barke raztreščile, ena za drugo, sredi večnega krohota Oceana. Narava je polna krutosti; njeni viški radosti in zmagoslavja so naznačeni s smehom. To je prava fiziološka eksplozija in relaksacija napetosti, ki ga proizvede. Zanimivo je, da droge, kot sta Cannabis Indica in Anhalonium Lewinii, "zrahljajo nosilce duše, da ji dajo dihati", povzročijo trenuten krohota, kar je njihov značilen učinek.

Oh, kako velikanski je prezir do ozkogrudnega sebstva, ki ga rodi občutek Gargantuovske disproporcionalnosti, zaznane v tem smehu! Zares je ubijajoč, ob najrazudanejši kanibalski orgiji, ki vznejevolji črnohaljnega misionarja, ta resni Jaz, ki telebne v kotel. Te-he! - Glas Civilizacije - Poslanec Belčevega Boga - babl, babl, babl! Vrzi not še en ščepec tapametnih, brat! In sladko dišeč dim se dvigne ter z izredno sramno zapeljivim pajčolanom zaodene brezsramna telesa Zvezd!

Onstran vsega tega je praktičnega pomena - kajti na kažipotu na vsakem ovinku Poti Modrih piše NEVARNOST - izhajajoč neposredno iz tega potom vrline samega tega izničenja Jaza, raba Smeha kot garancije zdravja. Kako lahko je šarlatanom retorike izpriditi preprosti entuziazem duše! Ob tem nam nič ne pomaga, če nismo toliko bistri, da poznamo te absurdneže? Brezno idiotizma nima mej in tja nas hočejo ti šušmarji vreči - in naš edini odrešilni refleks je avtomatski dovtip Smisla za humor!

Robert Browning ni bil daleč od Kraljestva Boga, ko je zapisal:

"Bodimo veseli, da nas žene
Iz spremembe v spremembo neprestano,
Da niso peruti naših duš nikoli zložene;"

in konec koncev je vsaj malo soli v Juvenalovem roganju: "Satur est cum dicit Horatius 'Evohe!'" To bo treba namreč še zapisati, da

je nekdo nudil svojemu tovarišu pomoč ali pomiritev s spakovanjem.

Ne, Vesoljna Šala, čeprav to ni pravi Trans, je pravzagotovo sredstvo Miline in se je mnogokrat izkazalo za sestavino Univerzalnega Solventa.

Nazaj k Browningu, k pogumnim zadnjim besedam, ki jih je napisal, ko je odbilo osemdeset let na uri njegove starosti:

"Vedro pozdravi neznanca!

Daj mu prednost, s prsmi na hrbet skupaj oba.

'Pogumno, le naprej', mu kliči, 'Hitro, brez strahu,
nikoli ne kloni, in brez ustavljanja!

Tako tam, kakor tu!"

Amen.

"Če svet bi razumeli,

Kako dober je, bi ga dojeli,

Kakor ples zelo delikatne vrste!"

Resnično! končajmo z najnenadnejše presenetljivimi Besedami nekega Angela Vizije in Glasu, ki je Vidcu dopustil spozabiti se v najsvetejšem Transu, s tole veselo krohotno frazo: "Ampak jaz grem plesat!"

Table Zakona? Neumnost! Solvuntur tabulae - risu!

VII

BREZBRIŽNOST

Stanje duha, ki naznačuje Brezbrižnost, se običajno imenuje Trans, vendar je zmoten naziv ponesrečen. V bistvu je v določenem oziru točno nasprotje Transu; Trans namreč običajno vključuje Samadhi, ki pa posebej izključuje vsak pojav take vrste. Ta vključuje združitev, prejšnji pa hoteno razdružitev. Vendar ni v njemu nič takega, kar bi nujno kazalo na prakso Črnih Bratov; to namreč, točneje povedano, ni noben Dosežek, temveč prej prikladna drža. In ta je v praktičnem smislu ena izmed najpomembnejših in najkoristnejših. V kateremkoli Samadhiju ne moremo ostati neomejeno dolgo; obenem je priporočljivo zapolniti razdobja med izbruhi pozitivnega dela na tak način, da bi ostali svobodni kakor se le da v podvzetju naslednjega koraka. Zato moramo kultivirati take duhovne navade, ki niso vezane na kakršnokoli obliko poželjenja. Stanje Brezbrižnosti je v tem smislu oblika tiste Tišine, ki nam omogoča obrambo in pokroviteljstvo, in je sorodno Tretji Plemeniti Resnici Budizma, Prenehanju Žalosti.

Obča ideja stanja je ta, da naj bi um avtomatično reagiral na vsako impresijo: "Sploh ni pomembno, če je Dogodek pozitiven ali negativen." H. P. Blavatska pripominja, da gre za občutek, ki ga spremlja rahel gnus, najmanj. To je zmota; tako stanje je nepopolno. Nasprotno, obstajati mora prav dokončna radost, ne v samem vtisu, temveč v tem, da smo do njega brezbrizni. Ta radost nedvomno izvira iz občutka moči ob tem; a je to spet nepopolnost; razveselili naj bi se v dojetju skrajne resnice, da je "bivanje čista radost," ne v nekem neposrednejšem občutku.

Dejstvo je, da sta dosežek in vzdrževanje tega stanja odvisna od obvladovanja kar nekaj Transov. Na primer, gotovi moramo biti v Prvo Plemenito Resnico, potom Transa Žalosti, sicer bi ne bilo

logično biti brezbrizen do vsega; v odsotnosti zaznave te Resnice - "sabbe pi Dukkham", obstaja nemara vtis, ki dejansko vodi v neko stanje, ki je osvobojeno Žalosti, a to nikakor ni primer. Osvobojenost od Žalosti je odvisna od osvobojenosti od impresije.

Vendar bi ne bilo pošteno reči, da je to Stanje Brezbriznosti sorodno tisti Toposti, ki izhaja iz akutnega krča Žalosti; to ni anestezija živcev vsled ojačanja bolečine. V Magikovem curriculumu ni mesta za pasivnost - izuzemši seveda to kar lahko imenujemo Aktivna ali Hotena Pasivnost, ki je opisana v Libru LXV. Brezbriznost naj bi bila intenzivno aktivna pogojenost. Lahko jo primerjamo z eleganco veččega mečevalca, ki se sooči in odvrne vsak možen napad nasprotnika z enako odločnostjo, ne zavedajoč se vsakega dejanja, ker je iztreniral svoje oči, zapestje in celo svoj meč, da mislijo sami zase. Tako je Brezbriznost spiritualna oblika Avtomatske Zavesti Adepta; in ta pripada sferi Yesoda, mestu Utrdbe na Meji Brezna, kakor je opisano v Libru 418 v Enajstem Etiru.

Ta Brezbriznost je torej navada Normalnega Uma in zato lažje dosegljiva od vsakega pravega Samadhija, vključujoč tudi manj tehnične sposobnosti. In to še posebej zato, kakor je omenjeno že zgoraj, ker je bil Trans Žalosti domala nujen predpogoj za pravo razumevanje tega, kar vključuje. Potemtakem je metoda za pridobitev (beseda se nanaša na dosego ali bolje dovršitev) Brezbriznosti preprosta; to je, posledično, Pot Taa.

Sledeče izbrane sentence lahko koristijo Aspirantu:

Bivanje je možno razumeti zgolj kot Continuum.

Vsa področja Bivanja so zatorej končno ekvivalentna, vsak del je enako nujen za izpolnitev celote.

Vsak dogodek moramo sprejeti z enako spoštljivostjo in vsaka reakcija nanj mora biti izvršena z enako brezbriznostjo.

Ponudimo praktično vzporednico: predpostavimo, da sprejememo tisoč funtov v različnih kovancih z zadolžnicami za različne vsote. Ker vemo vnaprej, da moramo dobiti povrnjenih tisoč funtov, se ne

vznemirjamo zaradi izgleda različnih vsot, temveč pridno štejemo naprej, primerno reagirajoč na neujemanje delnih vsot popolnoma mirno in gotovo. Vsak zapis delne vsote je lahko različen: toda naša mentalna drža se ne menja. Običajna zmota nefilozofskega uma je vsekakor posledica nepoznavanja prave narave duha. Pripravljeni smo sklepati na "dobro" ali "zlo" naravo določenega Dogodka, kar naj bi naznačevalo našo izgubo ali pridobitev. Toda kakor hitro se prepričamo, da gre za nepristen in prej načrtovan dogodek, postane nesmiselno biti prizadet vsled slučaja v prividnem procesu, s katerim običajno Narava izraža fatalnost Resnice, prej kot z nečim drugim.

Zanimivo je, če se spomnimo, da je ta metoda pridobitve Brezbrižnosti popolnoma neodvisna od kakršnekoli izkušnje Transa Žalosti; gre za preproste in normalne zaključke, ki temeljijo na striktno Telemitskih predpostavkah. Zato se nadvse priporoča. Metode preteklega Eona Ozirisa so bile v bistvu dostopne z neznatnimi nevarnostmi. Vprašanje Ločenosti od Vesolja je po eni strani kritično in po drugi zmotno, vsled teorij, kakršne vsebuje Prva Plemenita Resnica v svojem zunanem vidiku. V celoti je bolje obdržati čisto intelektualno držo in jo zasidrati nato v Nešemah potom preprostega preseganja normalne racionalne zavesti na običajen način Metode Kontradikcije ali izenačevanja Nasprotnosti, kakor je opisano v knjigi Konx Om Pax, ter v najboljših esejih o Sveti Kabali.

To nas sicer zavede, da začenjamo smatrati Brezbrižnost kot manjvredno v primerjavi s Samadhijem. Še posebej se nam lahko zazdi, da je to pasivno, nepopolno stanje nekakšnega medvladja; kakor stanje Miru ob Zmagi.

Potrebno je še dodati za zaključek, da Brezbrižnost ni popolna vse dokler se ne sprevrže v popolno zadobitev vsaj enega izmed karakteristik Samadhija, Avtomatizma. Vse dokler obstaja neka potreba po zavestnem trudu glede na neko impresijo, in potreba po spominjanju procesa, ki vodi do tega stanja, ali celo neka potreba po zavestnem razpoznavanju ter vmešavanju v čisto spontano elastično

refleksno reakcijo, vse dotlej Aspirant k Najvišji Blaženosti, Pravi Modrosti in popolnemu Zadovoljstvu, še ni ustrezno zadobil Navade Brezbrižnosti.

VIII

MOJSTRSTVO

Cilj nekoga, ki hoče postati Mojster, je zgolj eden; ljudje ga imenujejo Osebna Ambicija. To je, on hoče, da svoj Svet karseda razširi.

Nekateri te namere ne razumejo; mnogi pa napačno zastavijo svojo kampanjo za dosego tega. Nekateri, na primer, si polnijo svoje možnje s pravljичnimi zlatniki, za katere se kasneje, ko jih hočejo uporabiti, izkaže, da so zgolj suho listje. Drugi skušajo prevladati svet drugega, ne uvidevajoč, da zanj nikakor ne morejo biti kompetentni.

Primerna metoda razširjanja našega Sveta, poleg konvencionalnega instrumentarija materialne Znanosti, je trojna: evokacija, invokacija in vizija. Nadzor je stvar teoretičnega in praktičnega poznavanja Magijskih Formul, predvsem Samodiscipline. Ozemlje je treba združiti ter razrešiti vsa nasprotja v višja skladja skozi različne Transe.

Površinsko gledano je vse po sebi očitno; čudno potem, da tako malo Magikov povzame naslednji korak in razmotri uporabnost Instrumenta. Kratkovidna sebičnost je to, kar nam ne da dvomiti, da lahko vedno najdemo primerne posrednika za izvedbo naslednje avanture.

Magijski Spomin je v tem oziru izvrsten za korigiranje naše perspektive; kako pogosto se je namreč v preteklosti dogajalo, da je bilo nekogaršnje življenje popolna zmota zgolj zaradi pomanjkanja primernih sredstev! In kdo med nami je lahko resnično zadovoljen (dandanes, ko vemo, kaj počnemo) celo z najpopolnejšim človeškim instrumentom?

Zatorej gre pri Magu zgolj za preprost zdrav razum, ko hoče formulirati svoje obče politične cilje na tak način:

Zagotoviti je treba največjo možno svobodo samoizražanja največjemu možnemu številu Gledišč.

Njih praktične posledice pa lahko izfraziramo takole:

Izboljšati je treba človeško raso na vse možne načine, da bi nam bili na razpolago in v korist najboljši instrumenti, ki se jih da zamisliti.

Sledi racionalna odobritev na videz imbecilnega in pogosto sentimentalno - hipokritskega aforizma:

Ljubi vse Živo! Služi Človeštvu!

Se pravi, na političnem planu: ti dve frazi vključujeta:

(1) Magijsko Formulo, ki je ključ tako Invokacije kot Transa, ter

(2) Opomin na razjasnitev Magikove Poti skozi Nebesa potom pravilne odredbe vsake Zvezde. Beseda "služi" je vsekakor zavajajoča in vprašljiva: vsebuje namreč zmotno in priskutno držo. Odnosi med ljudmi morajo temeljiti na bratskem spoštovanju, kakor med dvema plemenitima tujcema. Ideja služenja je pravitako resnična, kakor tudi ponižujoča; ali lažna in arogantna.

Najobičajnejša in najusodnejša past, ki ogroža človeka, ki je začel razširjati svoj Svet onstran sveta čutnih zaznav, se imenuje Mešanje Nivojev. Kdor realizira Vse-Eno, zavedajoč se, da je razlikovanje med stvarmi osnovna zmota, njemu se gotovo zdi naravno in pravšnje po potrebi izvajati Dejanje Ljubezni med neskladnimi idejami. On poseduje Ključ Jezikov: zakaj ga ne bi kot Anglež uporabil in govoril hebrejsko brez poprejšnjega učenja? Isti problem se nam vsakodnevno izpostavlja v neštetih prefinjenih oblikah. "Ukaži tem kamnom, da bodo kruh postali!" Ali pa: "Vrzi se dol s strehe Templja, saj je zapisano: 'On bo ukazal svojim angelom, da bodo pazili nate in te čuvali na vseh tvojih poteh.' Te zadnje štiri besede razsvetljujejo meglo Horonzona - Naj bo omejen v imenu Babalon! Kajti "Njegova pota" so pota Narave, ki jih je On določil med nivoji zavoljo reda med njimi; deformacija te iznajdbe ni, in ne more biti, "tvoja pot." Dejanje Ljubezni, nemara, je zmotna gesta; taka ljubezen namreč ni "ljubezen po volji." Čuvaj se torej dobro, O ti, ki streliš k Mojstrstvu, početja česarkoli "čudežnega": gotovo znamenje Mojstrstva je to, da se v naših strasteh ne razlikujemo od svojih soljudi. Lahko vse prekašamo in jih tudi privedemo do

popolnosti; vendar naredimo to brez zatiranja (kajti 'Vse, kar je, je sveto') in brez pohabljanja (kajti 'vsaka Oblika je primeren simbol svoje Substance') in brez zmede (kajti 'Dodajanje je sovraštvo, kakor je Združevanje ljubezen'). Inicijacija pomeni Potovanje Navznoter: nič se ne spremeni in se ne more spremeniti; a je z vsakim korakom vse razumljivejše. Bogovski Magus, s svojo edino Besedo, ki bojda vso kočijo Človeštva sesuje v ruševine, v resnici ne uničuje, niti ne spreminja, ničesar; On preprosto priskrbi nov način uporabe obstoječe Energije za ustanovitev Oblik.

Izum električnih strojev ni predstavljal motnje v odnosu do Materije ali Gibanja; ti so nam zgolj pomagali, da smo se znebili nekih vidikov Iluzornosti Časa in prostora ter s tem privedli najinteligentnejše duhove do praga Magikalne in Mistične Doktrine: bili so prisiljeni predstavljati si možnost zaznavanja Vesolja, kakršno je po sebi, brez drugih pogojev. To je, deležni so bili prebliska narave Dosežka Mojstrstva. In to je gotovo le majhen korak - na področju naravnih Znanosti, Matematike - da jim za vodje določimo njihove Vodilne Zvezde, ki naj bi dojele nujnost Velikega Dela in se lotile tega dosežka.

Velike ovire pri tem so: prvič, nerazumevanje Sebstva; drugič, odpor razuma do svojih lastnih zaključkov. Ti dve omejitvi moramo zavreči, začeti moramo dojemati, da se Sebstvo skriva izza, in je neodvisno od, mentalnih in materialnih instrumentov, s katerimi dojemamo svoje Gledišče na zadevo; in iskati moramo instrumente, ki niso ravno taisti, ki se nam vsiljujejo (z vsakim posameznim ogledom) s svojimi vtisi naših lastnih hib in zmot, namreč ideje dvojnosti.

Horusov Eon je tu: in njegova prva cvetlica je lahko ta: da bi se, osvobojeni obsedenosti s prekletstvom Jaza v Smrti in omejenosti Duha z Razumom, najplemenitejši znova z budnimi očmi spet odpravljali na Pot Modrih, po kozlovskih sledih na goro in potem po še neshojenem Grebenu, ki vodi na ledeno-bleščeče vrhove Mojstrstva!

IX

TRANS

Beseda Trans namiguje na prehod preko: namreč okoliščin, ki ovirajo. Skrajn in edini namen vsakega pravega Magikalnega in Mističnega urjenja je postati osvobojen vseh in kakršnihkoli omejitev. Telo in um sta tako, v najširšem smislu vzeto, oviri na Poti Modrih: paradoks pa je, zadosti tragičen, kakor je videti, da sta obenem sredstvi napredovanja. Kako se ju znebiti, ju preseči ali jim priti onstran, to je problem, prav toliko praktičen in znanstven problem, kot je problem prečiščevanja nafte ali pametne rabe zakonov mehanike. Tu je neizogibna logična razpoka v Adeptovem naberku, namreč da je vezan na iste principe, ki se jih je namenil preseči: tistemu pa, ki jih hoče samovoljno založiti, se nemudoma hudo maščujejo!

Samo v praksi, ne v teoriji, ta težava nenadoma izgine. Ko namreč povzamemo razumske korake v opuščanju delovanja racionalnega uma, se ta zadržek ne sprevrže v zmedo, temveč v pojmovanje Univerzuma potom zmožnosti, ki ni vezana na zakone Razuma; in ko se vrnemo v normalno stanje in hočemo analizirati svoje izkušnje, vidimo, da je opis prepoln razumarskih nesmislov.

Po nadaljnjem preučevanju, kakorkoli že, postane postopoma jasno - postopoma, kajti navado Transa moramo utrditi preden eksplozivni vtisi postanejo zares razumljivi - da ne obstajata dve vrsti Mišljenja ali Narav, temveč samo ena. Zakon Uma je edina Univerzalna substanca, kakor tudi edino sredstvo za njegovo dojetje. Torej ne obstaja dejansko nasprotje med pogoji Transa in pogoji rezoniranja in zaznavanja; dejstvo, češ da Trans ni podvržen pravilom argumentiranja, je naduto in nepotrebno. Pravimo, da se Konj po šahovnici premika po diagonali pravokotnika, ki je velik tri krat dva kvadrata, ob čemer

zanemarjamo njegovo, kot materialnega objekta, dejansko gibanje v prostoru. Definitivno omejen odnos smo opisali z izrazi posebnega pomena, ki predstavljajo poljuben simbolizem: ko analiziramo nek primer svojega običajnega miselnega procesa, naletimo na povsem istoveten primer. To kar 'vidimo' ali 'slišimo' etc. je odvisno od posebnih značilnosti na eni, in od konvencionalne razlage, na drugi strani. Tako se strinjamo v tem, da je trava zelena in da nam ni treba iti prek roba prepada, ne da bi se prej prepričali v istovetnost naših predstav; na isti način se strinjamo v primeru šahovskih potez. Zatorej moramo misliti in delovati po pravilih igre, da bi se izognili kakršnimkoli napakam; a se lahko čisto jasno zavedamo, da so pravila poljubna in da gre, konec koncev, samo za igro. Venomerna zmeta tradicionalnih mistikov je bila v tem, da so, tako zelo ponosni vsled svojega odkritja skrivnosti Univerzuma, češ da Ta ni nič več kot zgolj igrača, ki si jo je On izmislil sebi v zabavo, nemudoma razkrili njegove zmožnosti s samovoljnim nerazumevanjem in zlorabo igrače. Oni niso dojeli tega, da gre le za projekcijo njihovih lastnih Gledišč in da so zatorej oni sami, v vsej svoji celovitosti, tisti, ki se žalijo!

V tem je velika napaka Panteizma, kakršen je Mansur el-Hallajev, ki ga je Sir Richard Burton (v Kasidah) tako očarljivo zamenjal za njegovo nemoč -

"Mansur bil je moder, a še modrejši bili so oni,
ki s kamni, vanj zmetanimi, so ga usmrtili;
In čeprav njegova kri bila je živa priča, je ni
Modrosti - vse-Moči, ki lahko popravila bi mu kosti."

Bog namreč ni bil nič manj v kamnih, kot v zavojih njegovega turbana; in ko je dvoje udarilo skupaj, je bilo eno izmed gledišč na stvar zakrito - kar nikakor ni bilo po njegovem planu!

Za nas, kljub vsemu, zadeva ni takšna, da bi jo obžalovali; ona je (kakor vsak pojav) Dejanje Ljubezni. Sama definicija takega Dejanja

je Prehod Onstran dveh Dogodkov v Tretjega ter njun umik v Tišino ali Ničnost potom vzajemne reakcije. Z ozirom na to lahko rečemo, da je univerzum ena nenehna Transgresija; in v resnici mora primerno razumevanje kateregakoli Dogodka potom primerne kontemplacije nujno proizvesti tip Transa, ki je lasten dotičnemu kompleksu Dogodek-Posameznik.

Vsaka Magika je zmožna proizvesti Trans; kajti (a) ona trenira um v obvezni disciplini Joge; in (b) eksaltira duha do neosebne božanske sublimnosti, ki je prvi pogoj za uspeh; ona razširja meje uma in mu zagotavlja popolno gospostvo nad vsemi subtilnimi nivoji Narave ter primeren material za ekstatično konzumacijo Euharistije Bivanja.

Srž ideje Transa je vsekakor v sami srži Magike, ki je predvsem Transcendentalna Znanost in Umetnost. Njena metoda je, v enem od glavnih smotrov, Ljubezen, ki je sam ključ Transa; v drugem pa prehod onstran normalne pogojenosti. Glagoli, kot so transcendirati, transmitirati, transkribirati ipd. so vsi zelo pomembni v Magiki. Zato je "Ljubezen po volji" skrajni povzetek Magikalne doktrine in njena univerzalna Formula. Pravtako naj se nihče ne boji pogumno zatrjevati, da se vsaka Magijska Operacija kakršnekoli vrste konča šele tedaj, ko jo (v takem ali drugačnem smislu) naznani pojav Transa. Škoda je bila storjena vsled prepovedi rabe izraza v smislu spodrivanja naše dualistične zavesti z neosebnim monističnim stanjem Samadhija. Izvir zmote hitro izhlapi iz močvirja Neznanja, ko ostro povlečemo razliko "med eno stvarjo in katerokoli drugo stvarjo." Zares, tako je in Amen, prva nujnost, kakor tudi poslednji dosežek Transa, je to, da ukine vse oblike in vrste dvojnosti v taistem trenutku njihove predstavitve. S pomočjo tega žarka boste lahko čitali Knjigo svojih lastnih Magijskih Zapisov ter razbirali avtentično stigmo svojega lastnega uspeha.

X

ENERGIJA

Energija je Zakramentalni Motiv Dogodka: tako je vseprisotna in se izpoljuje vsled prekinjanja in nadomeščanja, ob ustreznem umiku. (S tem v zvezi je treba poudariti, da predstavlja formulo Tetragrammatona v celoti.)

Obstajajo, kakorkoli že, trije glavni tipi posebne skušnje, ki so pomembne naznake procesa Iniciacije in za Magika nujnega praktičnega pomena.

Simbol Zakramenta, če ga preučimo, variira v skladu s tremi različnimi udeleženci: Bogom, Svečenikom in Obhajancem.

V najvišjem, v območju sfere Keter (Krone; op.p.) Energija (sc. Odločnost, Volja – za Moč; op.p.) v celoti izhaja iz nas samih: se pravi, da smo povsem istovetni s Haditom.

V srednjem, v sferi Hokmah, pa Energija prehaja preko nas: se pravi, da zavzamemo funkcijo Tahutija (Hermesa, posrednika; op.p.).

V najnižjem, v sferi Geburah, pa ona naleti na nas: se pravi, da jo absorbiramo kot ljudje.

V vseh primerih ta Energija, o kateri govorimo, ni delna, niti posamezna oziroma posebljena; to je Energija sama v sebi, brez kvalitete.

Najvišji način lahko v celoti dojame zgolj Ipsissimus: to je skrajni dosežek. To je aktivni duplikat višje oblike Vizije Blaženosti.

Srednji način je lasten Magusu ali tistemu, ki stremi k svoji preroški funkciji. Opisan je, ob predstavitvi metode dosežka, v Knjigi Opus Lutetianum (Pariška Dela; op.p.).

Najnižji način pa je posebna skušnja Maiornega Adepta. Najbolje ga je doseči preko Skrivnosti Svetišča Gnoze (IX. stopnja O.T.O.).

Najvišji metodi ni niti primerno, niti malo koristno, posvetiti se поблиže na tem mestu: srednji način zadeva vsakega Magika v njegovih posebnih privatnih odnosih z Neskončnim, zahtevajoč od vsakega svojega zaposlenca posebno zaposlitev; o najnižjem pa se spodobi spregovoriti kaj več.

Nenavadno prepričljiv dokaz za dejstvo, da naravo resnično skrbi za svoje instrumente, navkljub navidezni očitnosti nasprotnega, na čemer temeljijo pesimistične teorije, je to, da je najdražja in najbolj bistvena Milost, ki jo je možno podariti človeštvu, od vseh Magičnih blagodeti, tista, ki jo dosežemo lažje in sigurneje od bilokatero druge. Energija sama je namreč vse, kar obstaja; mi pa se razlikujemo po njeni kvantiteti in kvaliteti, kar nas tudi konstituira kot posameznike.

Cena, ki jo ona zahteva, je vsekakor velika za določen sloj; a jo je treba enako plačati v različnih stopnjah za vsako vrsto Mistične in Magijske Avanture.

V svoji srži je cena popolno Razumevanje Uma Narave Same, ter popolna simpatija z Njenim Načinom Delovanja. Vsi moralni kodeksi človeštva, ob vseh njihovih nesmiselnih raznolikostih, imajo en skupni dejavnik: pretvarjajo se, da so iznašli motive in metode, ki so Njej superiorne.

Se pravi, privzemajo koncepcijo Cilja, ki je iznad Njenega dogleda; zagotavljajo posedovanje Inteligence, ki je imenitnejša od tiste, ki je ustvarila Vesolje. Ob čemer pa vemo, da je najvišja možna manifestacija, ki jo je sposoben racionalni um, odkritje Zakonov, ki povzemajo Njen stil delovanja!

Zatorej lahko nemudoma zatrdimo, da je vsa ta pretenciozna aroganca zgolj nesramnost in nesmisel; nekaj, kar moramo odložiti, še več, izrupati in sežgati, preden se lotimo kakršnegakoli resnega napredovanja v Kraljevski in Duhovniški Umetnosti. In vsaka aspiracija delnega tipa, ki svojo modrost dolguje pravici do zaznavanja naših lastnih potreb, bo tako zagotovo omadeževana s taistim strupom, ki ga hoče Narava nam odvzeti, da bi nas prečistila.

Dejansko obstaja samo ena Magijska Operacija, o katere primernosti ni za dvomiti; in to je povečanje vsote naše Energije (ali Odločnosti; op.p.). Pravitako je indiskretno določati tip potrebne Energije, kolikor bolj preučevati nek poseben smoter.

Ko se energija poveča, Narava sama poskrbi za jasnost: naša Vizija se zatemni zgolj zaradi pomanjkanja Energije. Energija je namreč Substanca Univerzuma. Ko ustreza, več nismo v dilemi, kako jo udejanjiti; priča je primer volje Adolescenta. Pravitako smo lahko sigurni, da moralne obstrukcije pravilne rabe te Energije v trenutku povzročijo najostudnejše deformacije značaja in določijo najhujše poškodbe nervnega sistema.

Zatorej naj se Magik znebi vseh preokupacij glede na naravo svoje Resnične Volje, in se tembolj vneto posveča povečanju svojih Potencialov. V tej disciplini (vrh vsega) se začne usposabljanje za taisto odrekanje "vsega, kar ima, in vsega, kar je," ki je srž Zaprisege Brezna!

Tako se znova znajdemo pred enim od tistih paradoksov, ki so verna podoba Supernalne Resnice: z izničenjem svoje lastne visoke moralnosti in prepustitvijo svojemu naravnemu instinktu, kot edinemu vodiču, nevede prispemo do najpreprostejše in najsublimnejše med vsemi etičnimi in duhovnimi predstavami.

XI

ZNANJE

Dot = Znanje - ni Sefira. Na Drevesu Življenja nima mesta: se pravi, da v resnici sploh ne obstaja.

Za to tezo obstaja mnogo dokazov. Najpreprostejši (če že ne najboljši) je nemara naslednji:

Vsako znanje lahko izrazimo v tej obliki:

$$S = P$$

Če je tako, potem je ideja P(redikata) dejansko vsebovana v S(ubjektu); tako nismo ničesar spoznali.

In, seveda, če ni tako, potem je trditev preprosto lažna.

Tu smo priča, kako v trenutku naletimo na paradoks. Kajti misel, da "nekaj takega, kot je znanje, sploh ne obstaja" ali "Znanje je zmotna ideja" ali kakorkoli se že izrazimo, lahko izrazimo v obliki $S = P$: to je po sebi znana stvar.

Ali povedano drugače, poskus analize neke ideje nas takoj privede v miselno zmedo.

Vendar je to nekaj bistvenega v Okultni Modrosti, kar zadeva Dot. Dot je namreč krona Ruaha, Intelekta; njegovo mesto pa je v Breznu. Se pravi, da se raztrešči na koščke, takoj ko ga hočemo preučiti.

Izpod Brezna namreč ni povezanosti, niti v njem; da bi to doajeli, kar je poglavitni kanon Resnice, moramo doseči Nešemah.

Tja pa meri nadaljnja razlaga, ki je povsem ločena od logičnih pasti. $S = P$ (če nista istovetna, sta nesmiselna) je potrditve dvojnosti; ali, lahko bi rekli, intelektualno zaznavanje je zanikovanje Samadične resnice. Torej je v srži zmotno globoko v svoji naravi.

Najpreprostejša in najočitnejša trditev ne izdrži analize. "Škrlat je rdeč" je neizpodbitno, brez dvoma; a če bolje preučimo, spoznamo, da je trditev nesmiselna. Vsak termin se mora definirati najmanj z

dvema drugima, za katera velja za vsakega posebej isto; zato je proces definiranja vedno "obscurum per obscurius". Enostavnih terminov namreč v resnici sploh ni. In intelektualna zaznava ni možna. To kar lahko je, je zgolj niz bolj ali manj verodostojnih dogovorov, ki naj bi temeljili na paralelnih izkušnjah. Dokončna garancija, da dva človeka v resnici mislita isto, ko rečeta "sladko" ali "visoko", ne obstaja; celo take predstave, kot so števila, so lahko istovetne zgolj ob praktičnih vulgarnih aplikacijah.

Take domneve vodijo do nekih vrst filozofskega skepticizma. Ta kritika velja tudi za Nešemah vizije, kajti čeravno so v primeru več oseb lahko istovetne, bo njihov izraz, bivši intelektualen, utrpel isti stres, kakor normalne predstave.

Vendar nobena od teh ne pretrese, niti ne ogrozi Filozofije Teleme. Nasprotno ravno to imamo lahko za Nosilec njenega temelja. Iz vsega tega namreč sledi, da so vse predstave nujne in edinstvene, saj nikoli ne moreta obstajati dve istovetni Gledišči; to ustreza dejstvom; obstajajo namreč sorodna gledišča, med katerimi lahko pride do površnega sporazuma, ki se po analizi izkaže za zmotnega, kakor smo pokazali zgoraj.

Pravtako sledi iz tega tudi dejstvo, da Trans Znanja (oz. Vedenja; op.p.) ne obstaja; kar nas sili v raziskovanje magijskih Grimoarjev, ki obljublajo čudežno pridobitev znanja. Odgovor: ker so vsi Transi Uničevalci Znanja - uničujoč po eni strani občutek dvojnosti - vendar zapustijo svojim Adeptom instrumente znanja. Razumsko dožemanje lahko smatramo za neko projekcijo Resnice v dualistični obliki; tisti, ki poseduje neko resnico, jo mora torej le simbolizirati z izrazi razuma, da bi jo upodobil in zadobil v obliki Znanja.

Težavna predstava je to, potrebna je ilustracija. Arhitekt lahko naznači obče značilnosti zgradbe na papirju z dvema risbama - tlorisom in narisom. Obe sta zmotni v mnogih pogledih; vsaka je zgolj delna, obe sta brez globine ipd. V kombinaciji pa vendar za izurjeno imaginacijo predstavljata to, kar ta stavba dejansko je;

čeravno sta "utvari", vendar nobena druga utvara bi ne mogla razkriti njune resnice.

To je stvarnost, ki se skriva v vseh utvarah razuma; na tem bazira nujnost točnega in ustreznega znanja, ki ga mora Aspirant posedovati.

Običajen Mistik se nagiba k temu, da prezira Znanost kot "utvaro": to je najfatalnejša od vseh zmot. Kajti instrumenti, s katerimi sam dela, so vsi taistega tipa "iluzornih stvari". Znano nam je, da leče izkrivljajo podobe; toda ob vsem tem lahko pridobimo informacije o oddaljenih objektih, ki se izkažejo za točne, če so leče izdelane v skladu z določenimi "iluzornim" principi in ne po naključni muhavosti. Mistika take vrste ljudje običajno poznajo kot ponosnega bedaka; on se zaveda dejstva, a se vedno bolj utrjuje v svoji prevzetnosti in aroganci. Bičan od lastnega sramu se trudi napadati Znanost; triumfira ob navideznih napakah pri izračunavanju, ki se stalno ponavljajo, brez upoštevanja samoprevzetnih in vseprisotnih omejitev vrednosti trditve; skratka, končno pride do tega, da ovrže svoje lastne predpostavke in se zateče v puščavniški rakov oklep teologa.

Na drugi strani pa za tistega, ki je trdno in po zdravih principih ustanovil svoje racionalno mišljenje; ki je dosegel globoko razumevanje vsaj ene od znanosti in si izbral pot med njo in njenimi sestrami, ki jih dojema samo vobče, da bi si končno zagotovil celoto te strukture, prodirajoč skozi primerne Transe do Resnic Nešemah, ki so pravilno odrejene projekcije Ruaha; zanj je polje Znanja, tako dobro zorano, nared za setev. Človek, ki v resnici razume osnove formule korenske glavne teme, lahko brez muk razširi to svoje razumevanje na veje, liste, cvetove in sadove; v tem oziru lahko verjamemo nekaterim srednjeveškim učiteljem Magike, ki so zatrjevali, da si z evokacijo določenega Daimona vrli Otkinomos lahko pridobi popolno poznavanje vseh znanosti, vseh jezikov in ljubezen vseh bitij, ali drugače, pozicijo Stvarnika do vse

Narave. Nezreli so oni, verni ali kritični, ki menijo, da je Evokacija stvar ene ure ali enega tedna!

Kaj pa Adept sploh lahko pridobi s tem? Čisto zlato? Kamen Modrih? Ne; pa vendar zelo koristno orodje za na Pot; pravtako veliko udobje za njegovo človeško stran; kajti sladki sadež, ki visi z Drevesa in naredi človeka za Boga, je ravno ta zrel mehko rdeče ovit globus Znanja.

XII

RAZUMEVANJE

Narava Znanja, kulminacija in mesto Intelektualnih zmožnosti so bile teme prejšnjega eseja. Šlo je za protislovje v izrazu samem. Razumevanje je razrešitev te antinomije. In to je glavna kvaliteta Nešemah ali Inteligence - ideja je nedovzetna za definicijo, bivši supraracionalna in dojemljiva zgolj z neposredno izkušnjo. Največ, kar lahko rečemo, je to, da je to gibanje uma povsem neodvisno od normalnega.

(Važna ponazoritev aktualnosti te Kabalistične doktrine je dejstvo, da mnoge ženske posedujejo sijajno Inteligenco, čeprav so za Znanje in Razum, na katerih logično bazira, povsem nezmožne.)

Samadhi, ki po prvem izbruhu proizvede osuplo Vzhičenje, se konča v Razumevanju; lahko rečemo, da Razumevanje vsebuje določeno samadično kvaliteto dojetanja. Dvojnost (nemara) ni povsem izničena, razen v nadstavbi tega stanja; toda privzame obliko, za katero ne moremo smiselno zatrjevati, da je dualistična.

(Treba je pripomniti, da je skrunitev logike bistveno za vsak poskus zaobjemanja predstave.)

To dejstvo leži v korenu vseh Trojiških simbolizmov; ideja sheme je geometrijska in celo aritmetična, kar govori Število Binah, razumevanja, 3. Toda razrešitev vsake diade s Trojiško Triado je zavajajoče, v kolikor je njen namen tolmačenje nekega pojava v izrazih intelekta; njena korist pa je v urjenju zmožnosti rezoniranja, presegajoč sama sebe v skrajnem samomoru na Oltarju Mistične Intuicije - čeprav je to zgolj nizkotna imitacija pravilne procedure. Prvič, ona je neznanstvena v svoji metodi; in drugič, nelegitimna v svojem zanikanju svoje lastne vrednosti.

Edini korekten in adekvaten način za doseganje Razumevanja je izklop in ustavitev racionalnega uma v celoti, puščajoč Tabulo Raso,

na kateri ne bo več mogoče, da bi neka tuja zmožnost - 'de novo' in 'sui generis' - lahko zapisala svojo prvo besedo.

Toda potem (zagotovo porečete), lahko obstaja kaj bolj nerazumnega od te kvazi - Intelligence? Od te brezoblične in celo delirične Ekstaze, ki pomete z vsemi oblikami mišljenja? Ni normalnega človeka, ki bi lahko zanikal to predpostavko: toda razlaga je v tem, da ta (takoimenovana) Ekstaza pomeni porodni krč nove možnosti. Za opazovalca je povsem naravno, da ga odkritje novega Sveta za trenutek ustraši. Anando moramo možato obvladati, ne pa da se ji predamo, kot nečemu grešnemu, kakor v primeru Mistika. Samadhi se lahko razjasni zgolj s Silo (sc. Vrlino; glej Slovarček v Dodatku! Op.p.), potom stroge vrline zvezanosti: nakar se pojavi paradoks, namreč, da novi Zakon Uma ni tu, "da bi uničil, temveč da bi izpolnil" starega. Razumevanje prevzame pristojnost za ves ta obširen material, ki ga Razum ni bil sposoben uskladiti v povezano in enovito strukturo. Nasprotnosti so bile vsrkane in sprejete kot bistveni dejavniki narave Resnice, ki bi brez njih bila zgolj en kup Faktov.

Po teh premislekih postaja jasno, da nas ta temeljni paradoks ne rabi presenetiti; in da je Skepticizem, absoluten v vseh dimenzijah, edina možna baza pravega Dosežka. Vsi poskusi izmikanja posledicam s pozivanjem na "vero" z mističnim transcendentalističnim blebetanjem ali z neko drugo varianto trika Treh Kart, so usojeni popolnemu bankrotu.

Ne moremo "najti Dame" na noben drug način, razen s posredovanjem Blodnega Viteza ali Velikega Norca - na poti Orla po Zraku - čigar sveto število je Nula. Da, pravitako Je Nič Vse, Vse pa je Pan; edina pristna naslovitev Božanstva je dvojna oblika - PANFAGE, PANGENETOR.

Kajti preden se Vse zaplodi, mora biti vse prej uničeno.

XIII

NEDOLŽNOST

Antična in Srednjeveška Literarna Dela, ki še posebej zadevajo Iskalca Resnice, imajo eno skupno točko. Najmanjvrednejši Grimoarji Črne Magije nič manj kot najvzvišenejši filozofski poleti Bratovščine, ki je ne imenujemo, insistirajo na vrlini Nedolžnosti kot kardinalni vrlini, ki vodi do Vrat Modrosti.

Preučili bomo najprej besedo Vrlina, kvaliteto Možatosti, ki je nerazdružna z Virilnostjo. Nedolžnost Adepta Rože in Križa ali Viteza Graala z Monsalvata, je ravno nasprotna tisti, o kateri pesnik lahko poje:

"...Devištvo, ki slinavemu poteši slo
Prek zidov; zamijavka in se umakne, lizaje se,
Da povešene ustne se mu omehčajo."

Ali pa skopljeni hladnosti Alfreda Tennysona ter Akademij!

Nedolžnost, katere Magijska Odločnost varuje in žene aspiranta Svetih Misterijev, je v svoji najgloblji naravi povsem nasprotna vsem vulgarnim idejam brezmadežnosti; ona je namreč, na prvem mestu, pozitivna strast; na drugem, je povezana s seksualno funkcijo zgolj preko skrivne magijske vezi; v tretje pa, je najsmrtonosnejši sovražnik vsake buržujske morale in sentimenta.

V pomoč nam je lahko pri stvaritvi jasne predstave v naših dušah o tej najplemenitejši in najredkejši - toda najnujnejši - med vsemi Vrlinami, razmejujoči jo prej od njenih primesi, Čistosti.

Čistost je pasivna, ali vsaj, statična kvaliteta; označuje odsotnost vsake tuje primesi neke ideje; kakor na primer čisti galij, čista matematika, čista rasa ipd. Drugotno in izpeljano rabo besede zasledimo v izrazu "čisto mleko", kar vključuje osvobojenost od kontaminacije.

Nedolžnost pa nasprotno, kakor nam priča tudi etimologija latinskega izvirnika (*castus*, nemara v zvezi s *castrum*, zavarovani tabor),* pa označuje moralno držo pripravljenosti na odpor proti kakršnemkoli ogrožanju stanja Čistosti.

"Kako blizu nebesom je svetniška nedolžnost,
zares, ko duša iskreno ji je podvržena,
ji tisoč livriranih angelov tako služi,"

je pel Milton, z resnično pesniško kopreno-predirajočo mečvizijsko služnjo; služnjo pomeni namreč izgubo, če ga ne izzove dejavnost.

Nemogoče je obvladati Sfingo, če se držimo vzvišeno; in surova nedolžnost Paradiža je vedno v nemilosti Kače. Njena Modrost naj bi čuvala naše Poti; potrebna nam je njena urnost, prefinjenost in njen privilegij poslovanja s smrtjo.

Nedolžnost Adepta? Takoj pomislimo na intenzivno nedolžnost Harpokrata in na Njegovo Odločno Tišino. Nedolžni človek torej ni zgolj nekdo, ki se izogiba okužbe nečistih misli in njihovim posledicam, temveč tisti, čigar možatost je zmožna povrniti Popolnost svetu okoli njega. Tako Parsifal, pobegnivši od Kundri in njenih pomagalk cvetličnih čarovnic, za dolga leta zablodi v Puščavi; on ni resnično nedolžen, dokler je ni sposoben odrešiti z dejanjem ponovne združitve Kopja in Graala.

Nedolžnost torej lahko definiramo kot striktno zvestobo Magijski Zaprisegi; to je, v luči Zakona Teleme, absolutna in popolna predanost svojemu Svetemu Angelu Varuhu ter izključno sledenje Poti Resnične Volje.

Pomehkuženje duše in stagnacija dejavnosti, kar običajno označuje človeka, ki ga vulgarni imenujejo vrli ali nedolžni, nima ničesar skupnega z moralno držo.

* Koren *Cas* pomeni hiša, ki je *Bet*, črka Merkurija, *Magus* v Tarotu. On ne miruje v počivališču, temveč je kvintesenca vsega gibanja; *Logos*, Falični Princip, čigar doktrina je v Kabali zelo pomembna.

"Pazi se vzdrževanja od dejavnosti!" je napisano v naši lektiri! Narava Univerzuma je namreč Kreativna Odločnost, sicer bi bila Boginja onečaščena ter bi začela uvajati elemente resnične smrti v pulziranje Življenja.

Nedolžni človek, pristni Blodni Vitez Zvezd, ki neprestano vsiljuje svojo esencialno močatost pulzirajoči Maternici Kraljeve Hčere; z vsakim udarcem svojega Kopja predre srce Svetosti in roti izvir Studenca Svete Krvi, ki brizga škrlatno roso skozi Prostor in Čas. Njegova Nedolžnost s svojo razbeljeno Energijo raztopi kruto perje Omejevanja, ki je Greh; njegova Integriteta pa s svojo vnemo po pravičnosti ustanavlja tisto Pravico, ki edina lahko poteši koprnečo slo Ženskosti, imenovano Prilika. Kakor tudi funkcija castruma ali castelluma ni le v tem, da izdrži napad in obleganje, temveč tudi v tem, da prisili k poslušnosti Zakonitosti in Redu vsakega pogana v dometu njegovih jezdecev, tako je tudi Pot Brezmadežnosti več kot le obramba njene čistosti pred napadi. Tisti, ki ni popoln, namreč ne more biti povsem čist; in nihče ni popoln, v sebi, brez izpolnitve vseh svojih možnosti. Zato mora stremeti v iskanju vsake primerne avanture in k njeni izvršitvi, da ga nič ne odvrne od njegovega namena; da bi ne oskrnil svoje prave Narave in ne ohromil svoje resnične Volje.

Gorje, gorje torej tistemu nečistovalcu, ki zaničljivo skomiga nad na videz trivialno, ali v strahu beži pred obupno, avanturo. Kakor tudi gorje, trikrat in štirikrat gorje tistemu, ki očaran od avanture popusti v svoji Volji in se umakne od svoje Poti: kajti kakor sta strahopetec in mečkalo izgubljeni, tako bo tudi tisti, ki je igrača usode in okoliščin, povlečen v najgloblji Pekel.

Plemeniti Vitez, pazi: preglej svoje orožje in obnovi svojo Zaprisego; kajti dan današnji je prepoln zlih slutenj in nevarnosti, ki jih nemara nočeš preleteti z radostnimi dejanji in smelim mojstrstvom ter možato Nedolžnostjo!

XIV

TIŠINA

Od vseh Magijskih in Mističnih Vrlin, od vseh Čarov Duše in vseh Dosežkov Duha, nobena ni bila tako napačno razumljena, kot ravno Tišina.

Običajnih zmot je nešteto; še več, lahko rečemo, da je že misliti jo v obče zmotno; kajti njena narava je Čisto bivanje, to je, Ničnost, bivši onstran vsakega rezoniranja in intuicije. Največ, kar lahko pričakujemo od tega eseja, je zgolj neka Varščina, kakor v primeru Posvetitve Inventarja Lože, v kateri naj bi se konzumirali Misteriji Tišine.

Vzrok temu je predvsem zdrava tradicionalna avtoriteta; Harpokrat, namreč Bog Tišine, ki se imenuje "Gospod Varovanja in Protekcije."

Vendar to nikakor ne pomeni tiste negativne in pasivne tišine, ki jo pojem običajno naznačuje; on je namreč Vsepovsod Blodeči Duh; Čisti in Popolni Blodni Vitez, ki razreši vsako uganko in odpre Zakleti Portal Kraljeve Hčere. Tišina v vulgarnem smislu pa ni nikakršen odgovor na Sfingino Uganko, temveč je tisto, kar sledi pravilnemu odgovoru. Tišina je Ravnovesje Popolnosti in Harpokrat predstavlja mnogoter univerzalen Ključ vseh Misterijev. Sfinga je "Puzzle ali Pucell", Feminilna Ideja, ki ji pripada samo ena dopolnitev, ki je vedno različna po obliki in istovetna v bistvu. To je smisel Božje Geste; jasneje je prikazan v svoji odrasli obliki kot Norec iz Tarota in Bakhus Difues ter brez okolišanja ko se pojavi kot Bafomet.

Če поблиže preučimo njegov simbolizem, nas prevzame njegova prva vrlina, ki je nedvomno nedolžnost. V zdajšnjem Eonu je, ne brez modrosti, imenovan Horus: on je ta, ki je poslal Aivasa, Svojega Ministra, da razglasi Njegov prihod. Četrta moč Sfinge je Tišina;

torej bo za nas, ki k tej vrlini stremimo kot kroni našega Dela, najvažnejše doseči Njegovo Nedolžnost v vsej njeni polnosti. V prvi vrsti moramo dojeti, da je korenina Moralne Odgovornosti, s katero se človek tako bedasto ponaša kot nečim, kar ga razlikuje od ostale Živadi, pač Omejevanje, kar je pomen Greha. Vsekakor je resnica v hebrejski pripovedi, da poznavanje Dobrega in Zlega prinaša Smrt; znova zadobiti Nedolžnost pomeni znova zadobiti Raj. Naučiti se moramo živeti brez morilske vesti, da z vsakim dihom napuhnemo jadra svojih krhkih čolnic v smeri Portala Grobnice. Izrupati moramo svoj Strah in ga nadomestiti z Ljubeznijo; uvidevajoč, da je vsako Dejanje en Orgazem, in da skupni izid ne more biti nič drugega kot Rojstvo. Pravtako, Ljubezen je Zakon: torej mora biti vsako dejanje Pravičnost in Resnica. Potom določenih meditacij to lahko dojamemo in utrdimo; kar mora biti storjeno tako temeljito, da postanemo nezavedni svoje Posvečenosti; kajti samo tako je Nedolžnost lahko popolna. To stanje je, dejansko, nujen pogoj vsake pristne kontemplacije tega, kar običajno smatramo za prvo nalogo Aspiranta, namreč, razrešitev vprašanja: "Kaj je moja Resnična Volja?" Kajti dokler ne postanemo nedolžni, bomo svojo Voljo zagotovo presojali kot nekakšen Kanon nečesa, kar se zdi "Pravilno" ali "napačno"; drugače povedano, svojo Voljo lahko kritiziramo le od zunaj, dočim naj bi Resnična Volja privrela kakor Svetlobni Studenec od znotraj in potekla nemoteno, prekipevaje od Ljubezni v Ocean Življenja.

To je prava ideja Tišine; naša Volja je ta proizvod, popolnoma elastična, skrajno Mnogostranska, namenjena zapolnitvi vsake reže Univerzuma Manifestacije, na katero naleti na svoji poti. Noben zaliv ni tako velik, da mu njena neizmerna sila ne bi bila kos, in nobena tesen prestrma za njeno spokojno delikatnost. Ona se skrajno precizno prilagodi vsaki potrebi; njena fluidnost je poroštvo njene zvestobe. Njena oblika venomer variira s posebno nepopolnostjo, s katero se sooči: njena esenca je v vsakem primeru vedno ista. Njena dejavnost vedno prinese Popolnost, se pravi,

Tišino; in ta Popolnost je vedno ista, bivši popolna, vendar vedno drugačna, ker vsak slučaj predstavlja svojo lastno posebno kvaliteto in kvantiteto.

Navdih sam ne more izpeti ditiramba Tišine; kajti vsak nov odraz Harpokrata je vreden glasbe Vesolja skozi vso Večnost. Vodila me je preprosto moja legitimna Ljubezen do tega nenavadnega Rodu, v katerem sem se znašel utelešenega, da sem spisal to revno strofo neskončne Harpokratove Epike, to faceto Njegove plodovite Brilljance, ki je prelomila najneobhodnejšo svetlobo, ki sije na mojo lastno Vhodnico v Njegovo svetišče Njegovega eksplozivnega in neizrekljivega Božanstva.

Častim prepolno Vzhičenje Nedolžnosti, možato in mnogolično Ekstazo vse-Izpolnitve; častim Zmagovitega in Kronanega Otroka, čigar ime je Sila in Ogenj, in čigar subtilnost zagotavlja vedrino in čigar Odločnost ter Vztrajnost izvršuje Dosežek Devištva in Absoluta; ki je, bivši izpoljen, igralec na sedmero piščal, Veliki Bog Pan, in ki je, umaknivši se v hoteno Popolnost, prava Tišina.

XV

LJUBEZEN

"Magus je torej Ljubezen, in povezuje skupaj To in Ono v Svojem Rotenju."

Formula Tetragrammatona je popolna matematična ekspresija Ljubezni. Njeno bistvo je v tem: dve stvari se združita, z dvojnimi učinkom; prvič, uničenja obeh, ob ekstazi popustitve napetosti vsled prejšnje ločenosti; in drugič, stvaritve tretje stvari, ob ekstazi realizacije bitja, ki pomeni Radost, vse dokler se z razvojem ne začena zavedati svoje nepopolnosti in začne ljubiti.

Ta formula Ljubezni je univerzalna; služijo ji vsi naravni zakoni. Tako gravitacija, kemična afiniteta, električni potencial, kakor tudi vse ostalo - to so vse različna opažena stanja in izkazi enotne tendence.

Vesolje se ohranja skozi dvojno delovanje, vsebovano v formuli. Izginotje Očeta in Matere se natančno uravnoveša s pojavom Sina in Hčere. To lahko smatramo za večni gibalni stroj, ki nenehno proizvaja zanos v vsaki od svojih faz.

Žrtvovanje Ifigenije na Aulidi lahko vzamemo za tipičen primer te formule: sprejetje device v naročje boginje; magijsko pa uničenje njenega zemeljskega dela, favna, ustvari besnenje Eola in našene Danaide, da odplujejo.

Povsem jasno ne bomo nikoli razumeli, niti zagotovo realizirali skozi dejavnost, da intenziteta sproščene Radosti variira z izvorno stopnjo nasprotnosti med dvema elementoma združevanja. Vročina, svetloba, električnost so pojavi, ki se izražajo v polnosti svoje strasti, in njihova vrednost je največja tedaj, ko raznolikost združujočih se Energij doseže največjo vztrajnost. Več dobimo z eksplozijo dušika in kisika, kot pa z mlačno kombinacijo med seboj indiferentnih substanc. Združitev dušika in klora obe molekuli le malo zadovolji,

tako da njuna spojina eksplodira in se razkroji že pri najmanjšem stresu. Lahko rečemo torej v jeziku Teleme, da tako dejanje ljubezni ni "ljubezen po volji." To je, tako rekoč, čnomagijska operacija.

Premislimo za trenutek prisposodobno "občutkov" molekule dušika v prisotnosti molekule kisika ali klora. Zelo bo trpela, nakar bo realizirala svojo skrajno deviacijo od popolne monade skozi kontemplacijo elementa, ki je na ta način njej skrajno nasproten v vseh točkah. V kolikor je egoistična, bo reagirala prezirljivo in sovražno; a če jo bo resnično sram pred svojim nasprotjem zaradi ločenosti z njim, se bodo ta občutja sprevrgla v mučno hrepenenje. Začela bo rotiti električno iskro, da bi ji omogočila uporabiti njeno tesnobo, z zanikanjem vseh tistih lastnosti, ki ji omogočajo ločeno bivanje, v zanosu združitve, in obenem izpolniti svojo strast po stvaritvi popolnega Miru.

Isto psihologijo najdemo v fizičnem svetu vsepovsod. Silovitejša in bolj izdelana ponazoritev bi lahko bila podana, če bi bil smoter tega eseja manj katoliški, v primeru atomske strukture, v naprežanju atomov, da bi razrešili agonijo svojega agitiranja v blaženi Nirvani "žlahtnih" plinov.

Proces Ljubezni po volji je očitno progresiven. Oče, ki se je izničil v maternici Matere, se znova najde, z njo in preoblikovanega, v Sinu. Ta Sin deluje kot novi Oče, in njegovo Sebstvo stalno raste, da bi se lahko soočilo z vedno večjim Ne-Jazom, do končnega dejanja Ljubezni po Volji, ko dojame Svet v Sammasamadhiu.

Strast Sovraštva je tako v resnici uperjena proti samemu sebi; ona je izraz bolečine in sramu vsled ločenosti; in samo s psihološkim prenosom jo je možno uperiti v nasprotnika. To tezo je Freudova šola zadovoljivo razjasnila.

Vsekakor ima Ljubezen malo skupnega s takimi malodušnimi pasijami, kot so spoštovanje, dovezetnost ali prijaznost; samo neposvečeni, sebi v prekletstvo pekla zeljne juhe in milnice, jih lahko pomeša.

Ljubezen nemara najbolje definiramo kot strast Sovraštva, ki se vname do blaznosti, ko se zateče v samouničenje.

Ljubezen je jasnovidna v sli smrtonosnega besa in razčvetri svojo žrtev z ostroumno odločnostjo, opazujoča, kje bi lahko zadala smrtni udarec v srce; slepa postane le tedaj, ko jo njena furija povsem premaga in jo porine v rdeče žrelo peči samožrtvovanja.

Pravtako moramo razlikovati med Ljubeznijo v magijskem smislu in seksualno formulo, čeprav je slednja njena prisposodba in zvrst. Čista esenca Magike je namreč funkcija skrajne atomične zavesti, katere delovanje je treba očistiti od vsake zmedenosti ali okužbe. Prve magijske operacije Ljubezni so zatorej Transi, posebno Trans Razumevanja; kakor tudi dojame tisti, ki je kabalistično dovolj natančno preučil naravo Binah. Ona je namreč mnogolična kakor Ljubezen, kakor Smrt, Veliko Morje, iz katerega izvira vse življenje in čigar črna maternica reabsorbira vse. Tako ona v sebi privzame dvojni proces Formule Ljubezni po Volji; mar ni Pan Vseoplojevalec v srcu Gaja ob poldnevu; mar ni Ona lastnica "las, dreves Večnosti", vlaken Vsepožirajočega Božanstva "izpod Panove Noči?"

Toda ne pozabimo, čeprav je Ona ljubezen, da je njena funkcija zgolj pasivna; ona je nosilka Besede Hokmah, Modrosti, Vse-Očeta, ki je Volja Vse-Enosti. In zato se hudo in grozovito motijo tisti, ki blebečejo o Ljubezni kot o Formuli Magike; Ljubezen je neuravnovešena, prazna, neusmerjena, jalova, še več, sam Olupek in žrtev odvrženih ostankov obsesije: Ljubezen mora biti "v skladu z Voljo."

XVI

RESNICA

Kaj je to - Resnica? Poskus njene definicije je nesmiseln, kajti ko rečemo, da je $S = P$ prej kot pa $S = Q$, ali pa $S = R$, s tem predpostavljamo, da že vemo, kaj Resnica pomeni. Zato vse diskusije o tem, ali je Resnica odvisna od zunanje prištevnosti ali od notranje razvidnosti, ali od česa že, ne prinesejo nobene gotovosti, kakor tudi ne prenesejo analize. Skratka, Resnica je ideja nadrazumske vrste in pripada Nešemah, ne Ruahu. To, da vse razumske predstave vsebujejo vnaprejšnje poznavanje Resnice in da Resnica leži v predpostavljajanju le-teh, samo potrjuje nerazumnost t.i. razumskih idej. Resnica na noben način ni tisto edino, kar vzdrži razumsko analizo. Nešteto idej je, ki ostajajo nedoločene: tako so vse zgolj preproste ideje. In v ozadju vsega našega truda je mrtev zid nujnosti vnaprejšnjega poznavanja nečesa, za kar se pretvarjamo da raziskujemo.

Poglejmo si trditev Angela iz Petega Eтира iz "Vizije in Glasu":

"...vsi simboli so zamenljivi, kajti vsak nosi v sebi svoje lastno nasprotje. In to je velika Skrivnost Supernalov, ki se nahajajo onstran Brezna. Izpod Brezna nasprotje pomeni razdelitev; iznad Brezna pa je nasprotje Združitev. In nič ni resnično, razen potom vrline nasprotja, vsebovanega v ideji sami."

Ko je bilo to razodeto Mojstru Terionu, kako mučna in obskurna se mu je zdela ta pripoved! V luči zgornjih odstavkov pa, kako preprosto jasna je postala ta trditev in kako blizu - Resnici!

Kaj se potemtakem misli z naslovom pričujoče kompilacije "Kratkih Esejev K Resnici"? Mar mi vsi ne domnevamo neke popolnoma nelogične predstave o Resnici kot antiteze "nadsvetnega reda, od koder izhaja vrtinčasti plamen in leteča Svetloba"? Mar ne usvajamo teh idej o Resnici in Svetlobi, in to brez razumske

povezave? Mar torej ni jasno, da se popolnoma dobro razumemo, v kolikor se sploh lahko razumemo, v sferi, ki jo Zoroaster imenuje "Umljiva" (Intelligible; op.p.), ki "biva onstran Razuma", a jo moramo "poskušati dojeti s Cvetom Razuma"? Mar se ne moremo strinjati tudi z naslednjim Orakljem, v katerem Magus tako skrajno sublimno zatrjuje:

"Kralj Sveta je namreč predhodno postavil pred ta polimorfni Svet nek Primerek, intelektualen, nepokvarljiv, nek vtis, čigar oblika je bila izposlana v Svet in je Vesolje zasijalo, prekrito z idejami vseh vrst, ki imajo En temelj, Eden in Edini. Iz njega planejo ven nato vsi ostali, razporejeni in ločeni na različna telesa Vesolja, in rojena v rojih skozi njegova širna brezna, večno vrtinčenega navzven v neomejenem žarčenju.

"To so razumske predstave iz Očetovskega Vira, ki se obilno udeležujejo Ognjene briljance v kulminaciji neustavljivega Časa.

"Toda prvotni samo-izpolnjeni Izvir Očeta izbrizgava te prvorojene Ideje."

(Ne pozabimo, da Zoroastrovi Oraklji nenehno razglašajo z besedami brezmejnega sijaja doktrino, ki jo podajamo tu: ti Eseji so vsekakor komentarnega značaja, komentarji na te Oraklje, in lahko rečem, da sem prispel do njihovega popolnega razumevanja ravno med tem pisanjem.)

Taista Resnica torej, ki je Svetloba, vsebovana v vsaki iskri Umljivega - kaj je to drugega, kot Vsakogaršnje Sebstvo? Slednje lahko informira vsako njegovo gibanje, da ga približa njegovemu srcu in njegovi duši, bivši njun glavni kazalec in številčnica, princip delitve in mere.

Iniciacija je, po etimologiji, potovanje navznoter; to je Raziskovalna Odprava (oh, Svet Čudežev!) do naše lastne Duše in Biti. In to je Resnica, ki stoji na premcu, večno budna; to je Resnica, sedeča zadaj in s trdno roko držeča za krmilo!

Resnica je naša Pot in Resnica je naš Cilj; resnično! vsi bomo dočakali tisti trenutek veličastne Svetlobe, ko bo Pot sama vidna kot njen Cilj; tedaj bomo vsi vzkliknili:

"JAZ SEM POT, RESNICA IN ŽIVLJENJE!"

Zares, pravitako Življenje, večno v Času in brezmejno v Prostoru; kaj pa je Življenje drugega, kot neprestano razreševanje nasprotja raznoliknega skozi krč Ljubezni po Volji, se pravi, z neprestano eksplozivno in orgiastično zaznavo Resnice, stapljanje razdvojenega v eno žarečo zvezdo Resnice, ki se večno, obrača, poteka, in zapolnjuje nebo s Svetlobo?

Iskreno vas rotim, Bratje in Sestre, da se resno in možato, kakor silni rokoborci, spoprimate z idejami teh kratkih Esejev in jih dojamete -

"...z razširjajočim se plamenom daljnosežnega Uma, odmerjajoč vse stvari, razen te Umljive. Prej pa morate dojeti: če boste naklonili svoj Um temu, boste to tudi dojeli, čeprav ne čisto v resnici; a vam bo počasi priskrbel vzajemni čut za raziskovanje, čist, s katerim boste razširili prazni um svojih duš do Umljivega, in se ga učili, saj biva nad Umom."

Na ta način ne boste le razvili svoje spiritualne intuicije, same Nešemah vašega božanskega Bitja, temveč boste (sorazmerno s stopnjo vaše Koncentracije ter moči zaviranja in končno ustavitve vznemirjajočih vzgibov vaše rezonirajoče mašinerije) pretvorili te Eseje - Prima Materijo vašega Velikega Dela; spremljajoč jih preko faze Črnega Zmaja, v kateri bodo vaše razumske predstave povsem uničene in razkrojene, nakar boste uspeli vneti jih v strastni Peči vaše Kreativne Volje, dokler vse ne bo izgorelo v eno kipečo maso žive neuklonljive Svetlobe.

In tako boste prispeli v Sammasamadhi - in se osvobodili vseh vezi, ki vežejo vaše Božanstvo!

"Sličen Ogenj se žareče razširja skozi naletavajoči Zrak; ali brezoblični Ogenj, ki rojeva Podobo Glasu; in celo preobilujoča bleščeča Svetloba, ki se vrti in glasno odmotava.

Tu se pojavlja tudi tista Vizija Žarečega Svetlobnega Vranca, ali pa Otroka, nošenega na plečih Nebeškega Konja, ognjenega ali odetega v zlato, ali golega, ali s svetlobnimi Puščicami, stoječega na hrbtu konja; poten pa, ako le podaljšate svojo meditacijo, boste vse te Simbole združili v Podobo Leva."

Nato boste dojeli, kaj je Resnica, kajti razumeli boste sami Sebe, in VI STE RESNICA!

finis

SLOVARČEK TUJK

A.

ABHIDHAMMA. Zbirka razprav, ki uteleša metafiziko budistične filozofije doktrino.

AHAMKARA. Ego-ustvarjajoča zmožnost.

ANANDA. Blaženost. Sreča. Ekstaza.

ASANA. Položaj telesa.

ATSILUT. Arhetipski Svet, iz katerega izhajajo trije preostali svetovi, izmed katerih vsak vsebuje ponovitev Sefir(ot), toda v sestopajočem vrstnem redu sijajnosti. Glej Diagram!

B.

BABALON. Naša Gospa. Glej "Vizijo in Glas", Liber 418.

BeIT. Druga Črka hebrejskega Alfabetu. Črka Modrosti, Magike, Merkurija. Njen pomen ali hieroglif je Hiša, njena vrednost je 1.

BHAGAVADGITA. Sveta himna Vedantske filozofije. (Prevajano kot "Božanska Pesem", sicer osrednji del epske pesnitve Mahabharate, v kateri je podana doktrina Radža Joge. Op.ed.)

BINAH. Razumevanje. Tretja "Emanacija" Absolutnega. (To je, Tretja Sefira na Drevesu Življenja; op.ed.) "Prvi He" v Tetragrammatonu, "Mater" v Trojici. Glej Diagram!

D.

DaOTh. Znanje, Zavest, otrok Hokmah in Binah po eni strani, po drugi pa prazna, razpršena, nestrukturirana pogojenost Horonzona, "mogočnega Hudiča, ki prebiva v Breznu".

E.

EKSEMPT ADEPT. Stopnja $7=4$, ki pripada Sferi Hesed in se nanaša na bogove, kot so Jupiter, Amoun idr. (Izredni ali Osvobojeni Adept; op.ed.)

G.

GeBURaH. Moč, Silovitost. Peta "Emanacija" Absoluta. Sfera Marsa.

(Izg. GVURAh. Op.ed.)

H.

HADIT. Neskončno majhna in atomična vseprisotna energetska Točka. Očetovsko Prabožanstvo. "Dopolnilo Nu, njegove neveste." Glej Liber AL vel Legis, in pa Liber HAD sub figura 555.

HARPOKRATES. Egipčanski Bog Tišine, dete v jajcu. (Podoba skritega Očeta.) Bog Zaščitnik in Varuh. (Intravertni Horus. Op.ed.)

HIaH. Kreativni Impulz ali Volja. Drugi princip petere konstitucije človeka. Glej Diagram!

HoKMaH. Modrost. Druga "Emanacija" Absolutega, "Jod" v Tetragrammatonu in "Oče" v Trojici. Glej Diagram!

HORONZON. Glej "Vizijo in Glas", Deseti Etir. V enohianskem sistemu "Mogočni Hudič" v Breznu. (Ideja "Zla", kot nasprotje kreativni, i.e. združujoči Moči Magike; ne gre za neko bitje, ker je Razpršenost vsakega potencialnega bitja; razpršitev, nemoč. Vrednost 333, kakor tudi gr. Akrazia in slov. Zavist, kar je najbližja "moralna" razlaga "formule". Op.ed.)

HORUS. V egipčanski kozmogoniji otrok Izide in Ozirisa. Prava Horusova Magika zahteva strastno združitev nasprotij. Gospodar Novega - Horusovega Eona, Eona Kronanega in Zmagovitega Otroka. (Glej Liber ABA, Magika; in Liber AL vel Legis!) "Večno Sonce, ki nikoli ne zamre." (Arhetip Otroka-Mesije-Odrešenika, kakor je njegova Mater arhetip Milosti. Marija z Jezusom je neposredna "kopija" Izide z otrokom Horusom v naročju. Op.ed.)

I

IPSISSIMUS. Stopnja 10 = 1 , povsem nedojemljiva nižjim stopnjam. Najbolj Samosvoj in Neomejen.

J

JeHIDaH. Kvintesencialni princip duše. Prvi od peterih, ki konstituirajo človeka. Odgovarja Ketru, Kroni na Drevesu Življenja.

K

KARMA. Kar je storjeno, torej "usojeno", "zapečateno".

KETER. Krona. Prva pozitivna "Emanacija" Absolutnega. Število 1.

M

MAGIKA. Znanost in Umetnost povzročanja sprememb, da bi se zgodile v skladu z VOLJO. Glej Liber IV vel ABA, Magika, Mojstra Teriona. (K velja za Kteis, torej gre za materinsko ali katoliško Znanost in Umetnost. Glej NOX 1! Op.ed.)

MAGUS. Magik; v tehničnem smislu tudi Mojster Templja. Stopnja 9 = 2. Najvišja stopnja, ki se je (bila) kdajkoli možna manifestirati na tem planu. Dosežek Modrosti ali Besede Zakona Eona. On razglasi svoj zakon človeštvu in je Učitelj vse Magike v najvišjem in najširšem pomenu besede. (Glej Liber I vel Magi, Svete Knjige Teleme.)

MAJORNI ADEPT. Stopnja Adeptstva, 6 = 5 . Njegova naloga je osvojiti vso praktično Magiko, čeravno brez popolnega razumevanja.

N.

NeŠeMaH. Intuicija. Aspiracija. Inteligenca. Tretji princip petere konstitucije človeka. Sovpada z Binah, Razumevanjem, na Drevesu.

NeFeŠ. "Animalna Duša." Čutila, čustvovanje. Peti princip duše.

NUIT. Neskončni Prostor. Glej Liber Legis, in pa Liber NU.
"Haditovo Skrivališče."

O.

OZIRIS. Antični Egipčanski Odrešenik, Horusov Oče, Izidin Brat
in Soprog.

OKTINOMOS. Mojster Magik. (8 je Merkur in Het, Kočija
Velikega Dela. Op.ed.)

P.

PIRAMIDE. Mesto Piramid je Binah, Saturn. Končno uničenje
Znanja, DOaT otvarja Vrata Mesta Piramid, izpod Panove
NOX. Glej Liber 418, Vizijo in Glas!

R.

RUaH. Intelekt s svojimi kvalitetami. "Človeška Duša". Razum.
Četrty princip petere konstitucije človeka. Glej Liber 777.

S.

SABBE PI DUKHAM. "Vse je trpljenje." (Sorrow. Op.ed.) Prva
Plemenita Resnica oz. Spoznanje v budizmu in pa temeljna
dogma "Črne Šole Magike".

SAMADHI. Ekstaza ali Nad-zavest. Etimološko "skupaj z
Gospodom". Poslednji Ud in Dovršitev Radža Joge.

SAMMASAMADHI. Veliki ali Pravi Samadhi.

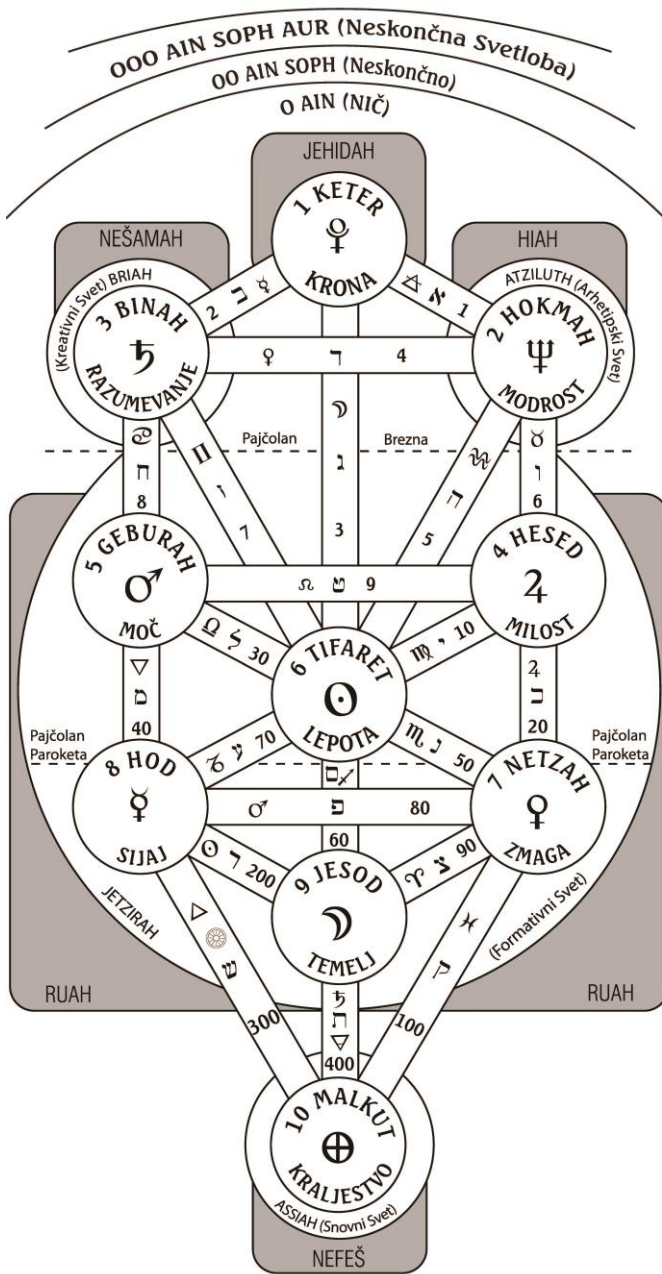
SEFIRA. Sfera Drevesa Življenja, Število. Plural je "sefirot". Sefer
Sefirot je Drevo Življenja, Otz HeIIM, ali Minutum Mundum.

SILA. Vrlina. (Zanimiva beseda v slovenščini, kakor bi razlagala
esenco Vrline ali Virtusa, namreč Moč, sila, močatost. Op.ed.)

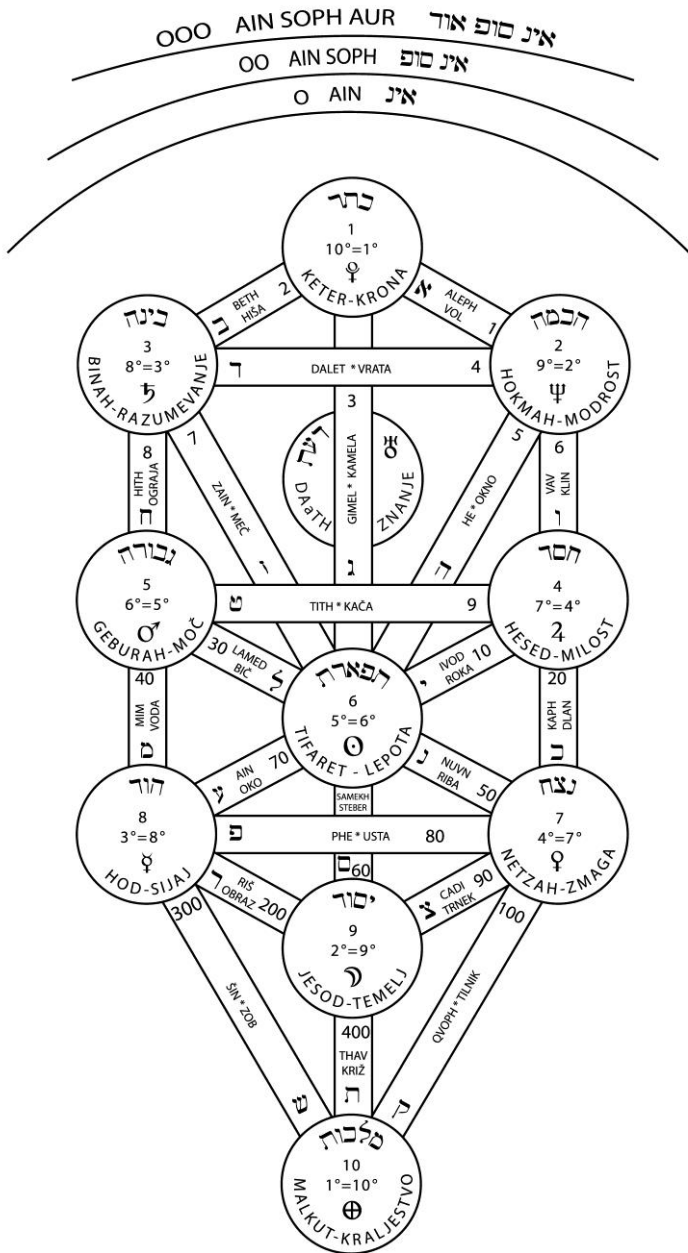
T.

TAROT. Tahutijeva Knjiga, slikovni izvleček Starodavne
Posvečene Modrosti.

DIAGRAMA IN KORESPONDENCE

Drevo Življenja, s korespondencami Sefir, Poti in deli Duše

Drevo Življenja, s korespondencami Sefir in Poti

KLJUČNA SKALA	CLXXIX. ŠTEVILA NA ADUTH	XIV. GLAVNI ATRIBUTI TAHUTIJEVE KNJIGE	CLXXVII. ASTROLOŠKI IN ELEMENTARNI ATRIBUTI COL-CLXXV	SEFIRE IN POTI	CLXXV. HEBREJSKE ČRKE	POMEN HEBREJSKIH ČRK	CLXXVI. ŠTEVILČNA VREDNOST HEBR. ČRK	LATINSKE ČRKE
1		Štirje Asi	Pluton ♇	Keter				
2		Štiri Dvojke Vitezi	Neptun ♆	Hokmah				
3		Štiri Trojke Kraljice	Saturn ♄	Binah				
4		Štiri Štirice	Jupiter ♃	Hesed				
5		Štiri Petice	Mars ♂	Gevurah				
6		Štiri Šestice-Štirje Princi	Sonce ☉	Tifaret				
7		Štiri Sedmice	Venera ♀	Netsah				
8		Štiri Osmice	Merkur ☿	Hod				
9		Štiri Devetke	Luna ☾	Jesod				
10		Štiri Desetke- Štiri Princese	Elementi. Zemlja ♁	Malkut				
11	0	Norec	△ Zrak	ALeF	א	Vol	1	A
12	I	Čarovnik	♀ Merkur	BeIT	ב	Hiša	2	B
13	II	Prvosvečenica	☾ Luna	GiMeL	ג	Kamela	3	G
14	III	Carica	♀ Venera	DaLeT	ד	Vrata	4	D
15	XVII	Zvezda	≈ Vodnar	HeH	ה	Okno	5	H,E
16	V	Hierofant	♄ Bik	VaV	ו	Klin	6	V,U
17	VI	Ljubimca	♁ Dvojček	ZaIN	ז	Meč	7	Z
18	VII	Kočija	♋ Rak	HeIT	ח	Ograja	8	H (ostri)
19	XI	Sla	♌ Lev	TeIT	ט	Kača	9	T
20	IX	Puščavnik	♍ Devica	JVD	י	Roka	10	J, I,Y
21	X	Kolo Usode	♃ Jupiter	KaF	כ	Dlan	20, 500	K
22	VIII	Uravnovešenje	♋ Tehtnica	LaMeD	ל	Volovski Bič	30	L
23	XII	Obešenec	♋ Voda	MeIM	מ	Voda	40, 600	M
24	XIII	Smrt	♏ Škorpion	NUN	נ	Riba	50, 700	N
25	XIV	Veščina	♐ Strelec	SaMeKh	ס	Podpornik	60	S
26	XV	Vrag	♑ Kozorog	AoIN	ע	Okno	70	O
27	XVI	Stolp	♄ Mars	PeH	פ	Usta	80, 800	P, F
28	IV	Car	♈ Oven	TsaDI	צ	Trnek	90, 900	Ts, C
29	XVIII	Luna	♋ Ribi	QoF	ק	Zatilje	100	Q
30	XIX	Sonce	☉ Sonce	ReIŠ	ר	Glava	200	R
31	XX	Eon	△ Ogenj	ŠIN	ש	Zob	300	Š
32	XXI	Vesolje	♄ Saturn	TaV	ת	Križ Tau	400	Th
32 bis			♁ Zemlja	TaV	ת		400	
31 bis			♁ Duh	ŠIN	ש		300	

Tabela korespondenc: Tarot na Drevesu Življenja

KLJUČNA SKALA	STOPNJE REDA		DELI DUŠE	ASTROLOŠKI IN ELEMENTARNI ATRIBUTI	SEFIRE IN POTI
1	10° = 1°	Ipsissimus	Jehidah	Pluton ♇	Keter
2	9° = 2°	Magus	Hiah	Neptun ♆	Hokmah
3	8° = 3°	Magister Templi	Nešamah	Saturn ♄	Binah
4	7° = 4°	Adeptus Exemptus	} Ruah	Jupiter ♃	Hesed
5	6° = 5°	Adeptus Major		Mars ♂	Gevurah
6	5° = 6°	Adeptus Minor		Sonce ☉	Tifaret
7	4° = 7°	Philosophus		Venera ♀	Netsah
8	3° = 8°	Practicus		Merkur ☿	Hod
9	2° = 9°	Zelator		Luna ☾	Jesod
10	1° = 10°	Neophyte	Nefeš	Elementi. ⊕ Zemlja	Malkut
11				△ Zrak	ALeF
12				♁ Merkur	BeIT
13				☾ Luna	GiMeL
14				♀ Venera	DaLeT
15				♁ Vodnar	HeH
16				♋ Bik	VaV
17				♊ Dvojčka	ZaIN
18				♋ Rak	HeIT
19				♌ Lev	TeIT
20				♋ Devica	JVD
21				♃ Jupiter	KaPh
22				♋ Tehtnica	LaMeD
23				♋ Voda	MeIM
24				♏ Škorpion	NUN
25				♐ Strelec	SaMeKh
26				♏ Kozorog	AoIN
27				♂ Mars	PeH
28				♋ Oven	TsaDI
29				♋ Rib	QoF
30				☉ Sonce	ReIŠ
31				△ Ogenj	ŠIN
32				♄ Saturn	TaV
32 bis				♋ Zemlja	TaV
31 bis				♁ Duh	ŠIN

Tabela stopenj reda A:·A:· in ostali kabalistični atributi

SPREMNA BESEDA

Janez Trobentar, eden najboljših poznavalcev zahodne ezoterike in okultizma na Slovenskem, starosta slovenskih telemitov, erudit in polihistor, je knjigo *Misterium Misticum Maximum ali Uživanje Boga* sestavil iz prevodov Crowleyevih del (Gnostična maša, eseji ...) in izvirnih lastnih komentarjev. Zelo pomemben del knjige je tudi Trobentarjev splošni uvod v razumevanje zahodnega ezoterizma, zlasti magike in telemitske filozofije. Iz Trobentarjevega pisanja je razvidno, da gre za odličnega poznavalca obravnavanega področja, tako v teoretičnem kot praktičnem pogledu. Tako lahko piše samo nekdo, ki ima za sabo bogato mistično izkustvo in obilo intelektualnega znanja.

Trobentarjeva knjiga je dragocen prispevek k religiologiji in duhovni antropologiji na Slovenskem (čeprav se bodo ob njej najbrž zgražali tako cerkveni teologi, kot drugi profesionalni religiologi in antropologi). Knjiga pa ni provokativna samo do uradne doktrine katoliške Cerkve, nič manj ni prizanesljiva do akademskih konceptov freudovskih psihoanalitikov. Trobentar v crowleyanskem stilu izraža ostro in natančno kritiko zahodne civilizacije, njenih struktur in načinov delovanja, zlasti pa moralnega razsula, ki vlada na prehodu iz staroeonskega v novoeonski svet. Besedilu ne manjka humornih mest (ironije in samoironije), kar ji daje poseben šarm in svežino.

Trobentarjeva knjiga *Misterium Misticum Maximum* bo gotovo obvezno branje za vse poznavalce in sledilce Crowleyevega dela in telemitske filozofije (teorije in prakse magike), kakor tudi za tiste, ki se lahko brez takšnih ali drugačnih predsodkov podajo na pot raziskovanja neskončnega polja mistične resnice.

Vili Ravnjak

VSEBINA

MISTERIUM MISTICUM MAXIMUM.....	1
0 APOLOGIJA.....	7
1 PREVRATNIŠKA TEZA O KATOLICIZMU	20
2 NEZASLIŠANA TEZA O NIHILIZMU	29
3 ENAKONOČJE BOGOV	38
ALFA TEKST LIBER XV	51
I OPREMA TEMPLJA (Scenografija)	53
II OFICIRJI MAŠE.....	54
III OTVORITVENI ALI VSTOPNI OBRED.....	54
IV OBRED Odstiranja ZASTORA	58
V OBRED LITANIJ, KI JIH JE ENAJST PO ŠTEVILU	62
VI POSVETITEV ELEMENTOV.....	66
VII OBRED HIMNE	68
VIII MISTIČNA POROKA IN KONZUMACIJA ELEMENTOV.....	70
BETA TEKST FILOZOFSKA INSPEKCIJA ALKEMIJSKEGA TEKSTA	75
0 PRELIMINARIJE	77
1 ARHITEKTURA IN FURNITURA TEMPLJA.....	91
2 OFICIRJI MAŠE. AKTERJI, A NE-IGRALCI.	96
3 CREDO, ERGO SUM. VOLO, ERGO NE-SUM.	101
4 INTROITUS. VSTOP V NE-NASTOPANJE.....	106
5 Odstiranje pajčolan izide	111
6 WHEN THE SAINTS GO MARCHING IN... ali ORIS ZGODOVINE NEKEGA KOLEKTIVNEGA NEZAVEDNEGA.	125
7 SVET KOT VOLJA IN PREDSTAVA	139
8 APOTEOZA VOLJE	144
9 CELOSTNO UMETNIŠKO DELO	147
10 PROLEGOMENA ZA VSAKO BODOČO MISTOLOGIJO	152
PRVI DODATEK: LIBER CL	155
UVOD. ZAKON.....	159
I. O SVOBODI.....	161
II. O LJUBEZNI.....	165
III. O ŽIVLJENJU.....	171
IV. O LUČI	177

DRUGI DODATEK: KHALED KHAN: SRCE MOJSTRA	183
I VIZIJA.....	185
II GLAS.....	193
III TEMPELJ RESNICE.....	203
TRETJI DODATEK: KRATKI ESEJI K RESNICI	213
I ČLOVEK.....	215
II SPOMIN.....	221
III ŽALOST*	224
IV ČUDENJE.....	227
V BLAŽENOST	230
VI SMEH.....	233
VII BREZBRIŽNOST	236
VIII MOJSTRSTVO.....	240
IX TRANS	243
X ENERGIJA.....	246
XI ZNANJE	249
XII RAZUMEVANJE	253
XIII NEDOLŽNOST	255
XIV TIŠINA.....	258
XV LJUBEZEN	261
XVI RESNICA.....	264
DIAGRAMA IN KORESPONDENCE	273
SPREMNA BESEDA.....	278

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

133.4Crowley A.

TROBENTAR, Janez

Mysterium mysticum maximum ali Uživanje boga :
virtualkibernetski esej in filozofska inspekcija
alkemijskega teksta - liber XV - Ecclesiae
Gnosticae Catholicae Canon Missae / [avtor, prevod
originalnih tekstov Janez Trobentar ; avtor
originalnih tekstov v jedru (Liber XV) in dodatki
Aleister Crowley ; spremna beseda Vili Ravnjak]. -
Maribor : Ibis, 2017

ISBN 978-961-93853-2-6

1. Gl. stv. nasl.

281939712

Cena: 25 EUR

